

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ATHENS SCHOOL OF FINE ARTS
SCHOOL OF FINE ARTS
DEPARTMENT OF FINE ARTS

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΕΧΝΗΣ
POSTGRADUATE STUDIES PROGRAM
DIGITAL ARTS

Μεταπτυχιακή Εργασία
Postgraduate (Master) Thesis

Τίτλος Εργασίας
Title of Postgraduate (Master) Thesis
«Στο Λαιμό» / On the Neck

Όνομα Επώνυμο/Name Surname
A.M. / R.N. : 0219
Βέρα Παπαδοπούλου / Vera Papadopoulou

Επιβλέπων Καθηγητής/Supervisor Professor
Όνομα Επώνυμο/ Name Surname
Βασιλική Μπέτσου / Vasiliki Mpetsou

Αθήνα, Δεκέμβριος, 2024

Τριμελής Εξεταστική Επιτροπή

1. Ονοματεπώνυμο Καθηγητή/-τριας

Γιώργος Χαρβαλιάς

2. Ονοματεπώνυμο Καθηγητή/-τριας

Βασιλική Μπέτσου

3. Ονοματεπώνυμο Καθηγητή/-τριας

Δημήτρης Γκινσοάτης

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

«Δηλώνω ότι είμαι ο/η αποκλειστικός/η δημιουργός της πρωτότυπης εργασίας, νόμιμος/η κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της και ότι έχω το δικαίωμα, να παραχωρήσω τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παρούσα άδεια.

Βεβαιώνω, ότι το σύνολο του τεκμηρίου που καταθέτω αποτελεί γνήσιο έργο παραχθέν από εμένα και δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλου δημιουργού με οποιονδήποτε τρόπο.

Το τεκμήριο/α που καταθέτω είναι το τελικό εγκεκριμένο έργο από την εξεταστική επιτροπή, δεν προκύπτει από λογοκλοπή ή νοθευμένη έρευνα, δεν προσβάλλει πνευματικά δικαιώματα άλλων δημιουργών και δεν παραβιάζει προσωπικά δεδομένα.

Ως κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της εργασίας αυτής, παραχωρώ στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών το μη-αποκλειστικό δικαίωμα δημοσίευσης και διάθεσης της ψηφιακής μορφής της εργασίας μου, εντός και εκτός του δικτύου, μέσω του Ιδρυματικού Αποθετηρίου «Art-IA», με την προϋπόθεση ότι διατίθεται με μία από τις άδειες που έχω επιλέξει κατά την αυτό-απόθεση. Η εν λόγω παραχώρηση δεν συγκρούεται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων ή με παραχωρηθέντα ήδη από εμένα σε τρίτους σχετικά δικαιώματά μου. Η βιβλιοθήκη δεν ασκεί κανενός είδους επιμέλεια στο περιεχόμενο της εργασίας μου και αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη του περιεχομένου της.

Η έγκριση της παρούσας εργασίας δεν υποδηλώνει απαραίτητως την αποδοχή των απόψεων του/της συγγραφέα/ως από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών.

Ευχαριστίες - Αφιερώσεις

Ευχαριστώ πολύ τους Βίκη Μπέτσου, Γιώργο Χαρβαλιά και Δημήτρη Γκινოსάτη, καθώς και την Αντωνίνα Βλουτή και τον (Α).

Ημερομηνία

Ονοματεπώνυμο Συγγραφέα

9 Δεκεμβρίου 2024

Παπαδοπούλου Βέρα

Περίληψη

Περίληψη (200-400 λέξεις).

Η διπλωματική εργασία μου, με τίτλο «Στο Λαιμό», αποτελεί μια διεπιστημονική εξερεύνηση που συνδυάζει την καλλιτεχνική δημιουργία με τη θεωρητική ανάλυση. Περιλαμβάνει δύο διακριτά μέρη: την πειραματική ταινία μικρού μήκους, βασισμένη στο σενάριο μεγάλου μήκους «Στο Λαιμό», και το θεωρητικό κείμενο που εξετάζει θέματα που αναδύονται από τη δημιουργική διαδικασία.

Αποσκοπεί να διερευνήσει τη σύνδεση του άγχους με το σώμα, τον χώρο και την αφήγηση, μέσα από μια συνδυαστική προσέγγιση θεωρίας και καλλιτεχνικής πρακτικής. Κεντρικός στόχος είναι να εξεταστεί πώς οι προσωπικές εμπειρίες και τα συναισθήματα μπορούν να μετασηματιστούν σε καλλιτεχνικό υλικό, αναδεικνύοντας τις ψυχοσωματικές πτυχές της δημιουργικής διαδικασίας.

Μεθοδολογία

Η μεθοδολογία περιλαμβάνει έναν διττό άξονα: την παραγωγή μιας πειραματικής ταινίας μικρού μήκους και τη συγγραφή θεωρητικού κειμένου.

- 1. Καλλιτεχνική Δημιουργία:** Η ταινία βασίζεται στο σενάριο μεγάλου μήκους «Στο Λαιμό». Οι κινηματογραφικές επιλογές αντλούν έμπνευση από τη δουλειά του Alain Resnais, χρησιμοποιώντας κοντινά πλάνα και αφηρημένα χρονικά πλαίσια για να μεταδώσουν ένταση και υπαρξιακή αβεβαιότητα.
- 2. Θεωρητική Προσέγγιση:** Στο κείμενο, αναλύεται η σχέση του άγχους με το σώμα και ιδιαίτερα με τον λαιμό, ως κόμβο συναισθηματικής καταπίεσης και εκτόνωσης. Η εργασία ενσωματώνει βιωματικά στοιχεία, όπως η δημιουργία ενός παιχνιδιού που αφορά το βιβλίο της Πέπης Ρηγοπούλου “Σώμα, Ικεσία και Απειλή” για τη διαχείριση του άγχους, και εξετάζει τη δυναμική της μυθοπλασίας στη διαπραγμάτευση προσωπικών σχέσεων.
- 3. Επιρροές και Τεχνικές:** Αναλύονται οι μέθοδοι γνωστών καλλιτεχνών, όπως η Abramović και ο Τερζόπουλος, και το πώς αυτές ενσωματώθηκαν στην πρακτική μου.

Κυριότερα Αποτελέσματα

- **Διαχείριση του Άγχους:** Το άγχος, αρχικά εμπόδιο, μετατράπηκε σε εργαλείο δημιουργικής έκφρασης.
- **Σύνδεση Τέχνης και Ζωής:** Μέσα από τη διαδικασία, αναδείχθηκε η αλληλεπίδραση μεταξύ μυθοπλασίας και πραγματικότητας.
- **Επαναπροσδιορισμός της Ασφάλειας:** Το έργο ανέδειξε τη σημασία του «σπιτιού» ως σύμβολο ασφάλειας και τον ρόλο του σώματος ως χώρου συναισθηματικής μνήμης.
- **Εμπλουτισμός της Δημιουργικής Μεθοδολογίας:** Η εργασία ανέπτυξε νέες προσεγγίσεις στην αφήγηση, όπου οι κινηματογραφικές πρακτικές και η θεωρητική σκέψη συνυφαίνονται.

Συνολικά, η εργασία καταλήγει ότι το άγχος μπορεί να λειτουργήσει όχι μόνο ως πρόκληση αλλά και ως κινητήρια δύναμη για προσωπική και καλλιτεχνική εξέλιξη, παρέχοντας ένα πλαίσιο για την κατανόηση του πώς το σώμα και η τέχνη αλληλεπιδρούν στο παρόν.

Λέξεις Κλειδιά: (στην ελληνική γλώσσα έως 4 έως 7 λέξεις-κλειδιά)

(Άγχος, σώμα, περφόρμανς, παιχνίδι, μυθοπλασία)

ABSTRACT

Abstract (200 to 400 words)

My thesis, titled *“On The Neck”*, is an interdisciplinary exploration combining artistic creation with theoretical analysis. It consists of two distinct parts: the experimental short film based on the feature-length screenplay *“On The Neck”* and a theoretical text examining themes that arise from the creative process.

The aim is to investigate the connection between anxiety, the body, space, and narrative through a combined approach of theory and artistic practice. The central objective is to explore how personal experiences and emotions can transform into artistic material, highlighting the psychosomatic aspects of the creative process.

Methodology

The methodology follows a dual structure: the production of an experimental short film and the writing of a theoretical text.

1. **Artistic Creation:** The film is based on the feature-length screenplay *“On The Neck”*. Cinematic choices draw inspiration from the work of Alain Resnais, employing close-ups and abstract temporal frameworks to convey intensity and existential uncertainty.
2. **Theoretical Approach:** The text analyzes the relationship between anxiety and the body, with a particular focus on the throat as a nexus of emotional suppression and release. The work incorporates experiential elements, such as the creation of a game inspired by Pepi Rigopoulou’s book *“Body: Supplication and Threat”*, as a method for managing anxiety. It also examines the dynamics of fiction in negotiating personal relationships.
3. **Influences and Techniques:** The methods of renowned artists like Abramović and Terzopoulos are analyzed and integrated into my practice.

Key Results

- **Anxiety Management:** Anxiety, initially an obstacle, became a tool for creative expression.

- **Connecting Art and Life:** The process revealed the interaction between fiction and reality.
- **Reconceptualizing Safety:** The work emphasized the significance of “home” as a symbol of safety and the body as a space of emotional memory.
- **Enriching Creative Methodology:** The thesis developed new narrative approaches, intertwining cinematic practices with theoretical thought.

Overall, the thesis concludes that anxiety can function not only as a challenge but also as a driving force for personal and artistic growth, offering a framework for understanding how the body and art interact in the present.

Keywords: (between 4 to 7 terms)

(Anxiety, body, performance, game, fiction)

Πίνακας Περιεχομένων

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ Σελ. 3-4
2. ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ Σελ. 5-27
  - α. ΤΟ ΑΓΧΟΣ Σελ. 5-6
  - β. ΝΕΦΕΛΗ Σελ. 7-8
  - γ. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ Σελ. 9-12
  - δ. Η Β ΚΑΙ Ο Α / Ο Α ΚΑΙ Η Β - ΠΑΙΖΟΥΝ Σελ. 13-27
3. ΙΣΤΟΡΙΑ Σελ. 28- 99
  - α. ΤΡΙΑ ΣΕΝΑΡΙΑ, ΜΙΑ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ Σελ. 28-30
  - β. «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ» ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ Σελ. 31-33
  - γ. ΣΕΝΑΡΙΟ «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ» Σελ. 34-99
4. ΕΠΙΛΟΓΟΣ Σελ. 100-101
5. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ Σελ. 102

Πίνακας Εικόνων

[Εικόνα 1. Παράδειγμα εικόνας](#).....3

[Εικόνα 2. Παράδειγμα εικόνας](#).....1 27

Πίνακας Πινάκων

Πίνακας 1. Παράδειγμα πίνακα	8
Πίνακας 2. Παράδειγμα πίνακα	35

Ακολουθεί η ανάπτυξη της εργασίας που δομείται σε κεφάλαια και ενότητες.

Σε περίπτωση που η εργασία αποτελείται και από οπτικοακουστικό έργο τέχνης ή αυτό αποτελεί μέρος της, θα πρέπει στο τέλος της εργασίας να γίνεται αναφορά σε αυτό, ώστε, όποιος την μελετήσει, να το αναζητήσει στο ιδρυματικό αποθετήριο της σχολής, όπου θα κατατεθεί μαζί με το γραπτό μέρος της εργασίας.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΕΧΝΗΣ

15^{ος} ΚΥΚΛΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ / ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:
ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

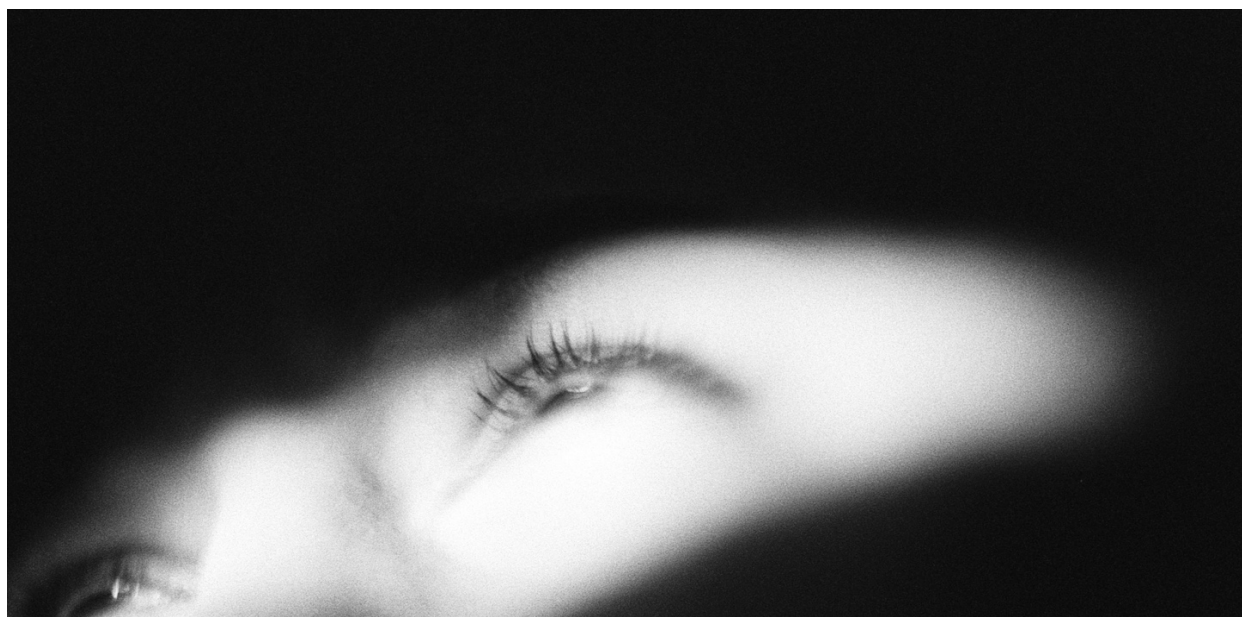
ΟΝΟΜΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑΣ: Βέρα Παπαδοπούλου

ΔΙΔΑΣΚΩΝ: Δημήτριος Γκινოსάτης

ΑΘΗΝΑ 2023

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ	Σελ. 3-4
2. ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ	Σελ. 5-27
α. ΤΟ ΑΓΧΟΣ	Σελ. 5-6
β. ΝΕΦΕΛΗ	Σελ. 7-8
γ. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ	Σελ. 9-12
δ. Η Β ΚΑΙ Ο Α / Ο Α ΚΑΙ Η Β - ΠΑΙΖΟΥΝ	Σελ. 13-27
3. ΙΣΤΟΡΙΑ	Σελ. 28- 99
α. ΤΡΙΑ ΣΕΝΑΡΙΑ, ΜΙΑ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ	Σελ. 28-30
β. «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ» ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ	Σελ. 31-33
γ. ΣΕΝΑΡΙΟ «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ»	Σελ. 34-99
4. ΕΠΙΛΟΓΟΣ	Σελ. 100-101
5. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	Σελ. 102

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Β: *Μне тревожно. Прочитать тебе на греческом?*

Α: *Хочу. Мне нравится слушать тебя, когда ты говоришь на греческом.*

Β: *Тебе нравится не понимать меня?*

Α: *Μне нравится слушать тебя.*

Β: *И мне нравится слушать, я расслабляюсь.*

Α: *Какая тема твоей дипломной работы?*

Β: *Что?*

Α: *Какая тема твоей дипломной работы...*

Β: *Границы.*

Α: *Границы? Что ты имеешь виду?*

Β: *Μμμ, границы, как сказать...*

Α: *Границы стран? Украина граничит с Польше, Румынию, Венгрию, Словакию, Молдавию и с Россией, на пример?*

Β: *Нет, границы тела.*

Α: *Пределы имеешь виду.*

Β: *Да...Пределы.*

Α: *Сложности перевода...Прочитай мне если хочешь!*

Β: *Αγχώνομαι. Θέλεις να σου διαβάσω στα ελληνικά;*

Α: *Θέλω. Μου αρέσει να σε ακούω να μιλάς ελληνικά.*

Β: *Σου αρέσει να μην με καταλαβαίνεις;*

Α: *Μου αρέσει να σε ακούω.*

Β: *Κι εμένα μου αρέσει να ακούω, χαλαρώνω.*

Α: *Ποιο είναι το θέμα της διπλωματικής σου;*

Β: *Τι;*

Α: *Ποιο είναι το θέμα της διπλωματικής σου...*

Β: *Τα σύνορα.*

Α: *Τα σύνορα; Τι εννοείς;*

Β: *Εεεεε, τα σύνορα, πως το λένε...*

Α: *Σύνορα χωρών; Η Ουκρανία συνορεύει με την Πολωνία, τη Ρουμανία, την Ουγγαρία, τη Σλοβακία, τη Μολδαβία και την Ρωσία, για παράδειγμα;*

Β: *Όχι τα σύνορα του σώματος.*

Α: *Τα όρια εννοείς.*

Β: *Ναι...Τα όρια.*

Α: *Οι δυσκολίες της μετάφρασης...Διάβασέ μου άμα θέλεις!*

Τόσο η θεωρητική μου εργασία (κείμενο), όσο και το καλλιτεχνικό μου έργο (βίντεο), προέκυψαν σαν μια περφόρμανς. Το φθινόπωρο του 2018 κατά την διάρκεια 2 μηνών έβαλα τον εαυτό μου σε ένα πείραμα. Καθημερινά με ασκήσεις αναπνοής, έβαζα τον εαυτό μου σε «τρανς» και έγραφα ότι μου ερχόταν στο μυαλό, χωρίς να υπάρχει λογική σύνδεση, μέχρις ότου ένιωθα πως φτάνω σε μια λεπτή γραμμή μεταξύ λογικής και τρέλας. Από αυτήν τη διαδικασία, προέκυψε το πρώτο draft σεναρίου μυθοπλασίας με τίτλο «Νεφέλη». Έκτοτε έγραψα άλλα τρία σενάρια και το τελευταίο draft, που είναι και το τελικό ονομάζεται «Στο Λαιμό» και έχουμε φτάσει στο 2023.

Η παρούσα εργασία χωρίζεται σε δύο κυρίως μέρη. Στην «Προϊστορία» και στην «Ιστορία» τα οποία είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και με το προσωπικό μου βίωμα. Το κυρίως θέμα είναι τα όρια. Τα όρια του σώματος και του μυαλού. Τα σύνορα.

Αρχίζει λοιπόν με μια αναφορά στο χθες, συνεχίζει στο σήμερα και καταλήγει στο σενάριο «Στο Λαιμό», το οποίο δεν κατάφερε να γίνει ταινία και μετατράπηκε σε αφηγηματικό βίντεο, το οποίο βασίζεται στην ανάπτυξη των χαρακτήρων και στην περίληψη της ιστορίας.

ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ

α. ΤΟ ΑΓΧΟΣ

Ο όρος “άγχος” προέρχεται από το ρήμα “άγγω”, που στην αρχαία ελληνική γλώσσα σήμαινε “σφίγγω” ή “πνίγω”.

Όλα σε αυτό το έργο ξεκίνησαν από το άγχος. Σε μένα, συνήθως πριν από τον πόλεμο, όλα πήγαζαν από το άγχος. Ένα διαρκές άγχος με το οποίο πάλευα. Πάλευα να ξεφύγω και επινοούσα παιχνίδια και συνθήκες, που κάποιες φορές με βοηθούσαν. Κάποιες άλλες φορές, όχι. Η αναπνοή σταματούσε κάπου πιο κάτω από το φάρυγγα και μου κοβόταν η λαλιά.

Από παιδί, από τότε που ήμουν έξι μηνών για την ακρίβεια, δύο φορές το χρόνο μέχρι τα δεκαοχτώ μου παρουσίαζα «σπασμό» του λάρυγγα. Για την ακρίβεια βαριάς μορφής λαρυγγίτιδα, που απλά δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Έχανα την αναπνοή μου, πνιγόμουν και μου χορηγούσαν επί 20 μέρες κορτιζόνη σε συνδυασμό με αντιβίωση. Στο μπάνιο μας στο σπίτι, συνέχεια έτρεχε καυτό νερό για να υπάρχουν υδρατμοί και η πιο γνωστή μυρωδιά ήταν αυτή του ευκαλύπτου. Θυμάμαι σαν παιδί μάζευα πάντα φύλλα ευκαλύπτου γιατί με βοηθούσαν.

Όταν ήμουν έξι μηνών ο πατέρας μου έτυχε να ξυπνήσει τη νύχτα και με είδε, όπως θυμάται «μπλε». Με άρπαξε αμέσως και με έβγαλε έξω, όπου είχε -10 βαθμούς και με είδε να παίρνω μια βαθιά αναπνοή και να ανοίγω τα μάτια μου. Με είδαν στη ζωή μου πολλοί ωτορινολαρυγγολόγοι. Κανένας δεν έδωσε σαφή απάντηση. Γιατί κάθε χρόνο πνίγομαι; Κάποιος είπε ότι έχω αλλεργία στον καιρό. Με το που αλλάζει δηλαδή ο καιρός, εγώ ξαφνικά πνίγομαι. Κάποιος άλλος είπε ότι οφείλεται στο Τσέρνομπιλ. Κανείς δεν κατάλαβε ποτέ γιατί πνιγόμουν. Μετά τα δεκαοχτώ μου έπαθα άλλες δέκα φορές «σπασμό» του λάρυγγα. Πολύ λιγότερες απ’ ότι πάθαινα όταν ζούσα στο πατρικό μου σπίτι. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί πνιγόμουν. Παρόλα αυτά από τότε, όταν η αναπνοή σταματούσε λίγο πιο κάτω από τον φάρυγγα, ένιωθα αμέσως πως σφίγγονται οι μυς μου και απεγνωσμένα προσπαθούσα να βρω κάποια λύση. Η ίδια η μνήμη του σώματος δηλαδή, το άγχος το σύνδεσε με τον «σπασμό» του λάρυγγα και κάθε φορά που ένιωθα την αναπνοή μου να σταματάει γύρω στο φάρυγγα, έψαχνα απεγνωσμένα κάποια λύση. Μάλλον το σώμα μου θυμόταν ακόμα πως είναι να πνίγεσαι. Τότε που έγινα μπλε, όταν ήμουν έξι μηνών.

Γνωρίζω πως όταν παύσω να αναπνέω δεν θα υπάρχω πια. Ξέρω πως κάθε μέρα ακόμα κι αν κάνω ακριβώς το ίδιο πράγμα, η αναπνοή μου είναι διαφορετική. Παρόλα αυτά αυτό το διαρκές κρυφό άγχος, κάτω από μια μορφή, τη δική μου, που όσο μεγαλώνει γίνεται ολοένα και πιο ήρεμη, πάντα υπάρχει και κινεί τα νήματα σε ό,τι κάνω.

Θυμάμαι, είπα κάποτε στην ψυχανάλυση πως δεν μπορώ να μην αγχώνομαι, γιατί αγχώνομαι πως δεν θα ξαναδημιουργήσω. Οπότε η μόνη λύση ήταν να μάθω να ελέγχω το άγχος. Δηλαδή να πω, «τώρα αγχώνομαι» και να ξεκινάω να αγχώνομαι, να πνίγομαι, να νιώθω πως η αναπνοή μου σφηνώνει στο λαιμό και κάθε σταγόνα αέρα συνεχίζει να μου δίνει ζωή. Για να φτάσω στο σημείο να το πω αυτό πέρασα γύρω στα επτά χρόνια στο ψυχαναλυτικό ντιβάνι. Και για να πω ότι παρακολουθώ το άγχος μου πέρασαν σίγουρα δέκα χρόνια πρακτικής γιόγκα και διαλογισμού. Και για να πω ότι «τώρα αγχώνομαι» και να αγχώνομαι, πιστεύοντας χωρίς κανένα ίχνος αμφιβολίας ότι ακριβώς αυτό μου συμβαίνει εδώ και τώρα... δεν ξέρω μάλλον πρόκειται για μια παιδική αφέλεια, που απλά είμαι τυχερή και με συνοδεύει σε όλη μου τη ζωή. Ίσως αυτό να συμβαίνει, γιατί ξέρω από τότε που ήμουν έξι μηνών, πως μπορείς οποιαδήποτε στιγμή να πνιγείς. Ποιος ξέρει; Αλλά και ποτέ δεν θα μάθω.

Η διπλωματική μου εργασία ολόκληρη, τόσο το καλλιτεχνικό όσο και το θεωρητικό μέρος, συνδέονταν άμεσα με το άγχος και με τη σχέση μου αυτό. Δηλαδή, υπάρχει το άγχος και βρίσκω νέους τρόπους να ξεφύγω από αυτό και ως αποτέλεσμα δημιουργώ καινούργια έργα. Είτε, θέλω να δημιουργήσω νέο έργο και επινοώ το άγχος και ψάχνω διεξόδους από αυτό. Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω ποια είναι η αλήθεια. Σημασία έχει ότι το σύστημα λειτουργεί. Και φυσικά πως ο αέρας σταματάει λίγο πιο κάτω από το φάρυγγα, οι μυς μου μαζεύονται και η αφελή παιδικότητα με κάνει να βρίσκομαι στο εδώ και τώρα. Όλα αυτά είναι στοιχεία που αφορούν όλο το καλλιτεχνικό μου έργο και έμενα κυρίως σαν ύπαρξη.

β. ΝΕΦΕΛΗ

Η κεντρική ηρωίδα και στα τρία σενάρια είναι η Νεφέλη. Μια κοπέλα, λίγο πριν τα τριάντα. Για την υλοποίηση του έργου έκανα κάστιγκ και για τον ρόλο της Νεφέλης διάλεξα την Αντωνίνα. Την Αντωνίνα την πρωτοσυνάντησα σε ένα μπαρ. Καθόμουν στην μπάρα και μπήκε η Αντωνίνα. Την κοίταξα και σκέφτηκα: “Η Νεφέλη! Μακάρι να είναι ηθοποιός.”. Και τελικά αποδείχτηκε πως είναι ηθοποιός! Γνώρισα την Αντωνίνα σε ένα μεταίχμιο στη ζωή της. Όπου είχε χάσει τα όρια και είχε παραιτηθεί. Με το που της μίλησα για την Νεφέλη, την είδα να βρίσκει οξυγόνο. Σα να ανοίγει μια λεπτή γραμμή ανάμεσα στον φάρυγγά της και τον λάρυγγά της και να περνάει ο αέρας. Περίεργο...γιατί η Νεφέλη στο πρώτο σενάριο πέθαινε από την αρχή. Και καθ’ όλη τη διάρκεια της ταινίας ήταν νεκρή...Όμως η Αντωνίνα ήθελε να ζήσει! Έτσι λοιπόν ξεκίνησα μαζί της πρόβες. Οι πρόβες δεν είχαν να κάνουν με το σενάριο. Ο στόχος ήταν η Αντωνίνα να με εμπιστευτεί, να νιώσει το σώμα της, να βιώσει τα όρια της και να κάνει ένα μικρό βήμα για να τα μεγαλώσει. Τα όρια είναι σαν το λάστιχο, μπορούν να κάνουν διαστολή και συστολή. Στην συγκεκριμένη περίπτωση έπρεπε η Αντωνίνα να εκτελεί τις εντολές μου. Να με εμπιστευτεί απόλυτα και να δοθεί ολοκληρωτικά στην διαδικασία. Συναντιόμασταν συχνά. Κάθε φορά η Αντωνίνα έγραφε τη σχέση της με τη Νεφέλη, είτε ένα αυτοβιογραφικό ημερολόγιο. Όσον αφορά τις ασκήσεις που την έβαζα να κάνει στηριζόμενοι στη μέθοδο «Η Επιστροφή του Διονύσου» του Θεόδωρου Τερζόπουλου, δηλαδή ο στόχος ήταν να απελευθερώσει τις πολλαπλές διαστάσεις του εσωτερικού της υλικού και να καλλιεργήσει γόνιμα την αίσθηση, τα ένστικτα, τη φαντασία και την Ιδέα του Πυρήνα.

Με αφετηρία το δικό της εγώ και χρησιμοποιώντας ως “φάρο” την Νεφέλη, θέλαμε να χτίσουμε τη σύνδεσή της με το ρόλο της. Κάθε φορά που την έβαζα να κάνει δύσκολες σωματικές ασκήσεις, να μπαίνει σε “τρανς”, ο στόχος ήταν να θυμάται πως είναι ζωντανή κι έχει τον έλεγχο του μυαλού της. Για παράδειγμα την έβαζα να βγάξει τη γλώσσα και να αναπνέει για πάνω από μία ώρα σαν σκύλος. Έτσι χτίστηκε η μεταξύ μας σχέση, μια σχέση υποτακτικότητας και κυριαρχίας. Ένιωθα ευθύνη για την Αντωνίνα, η Νεφέλη πέθανε, όμως η Αντωνίνα έπρεπε να ζήσει και προσπαθούσα ίσως να την βοηθήσω να σωθεί, να βρει κάποιο νόημα...όσο μέσα μου, έκλαιγα και έθαφα την Νεφέλη. Και φτάνουμε στο πρώτο βίντεο. Η σκηνοθετική οδηγία ήταν απλή – “Ξάπλωσε. Μην σκέφτεσαι ότι κρυώνεις. Θα πέφτει έντονο φως στο μάτι σου. Προσπάθησε να μην το ανοιγοκλείνεις. Αν μπορέσεις να το κάνεις, σημαίνει πως θα τα καταφέρεις.”. Η Αντωνίνα με πίστεψε. Ήταν ξαπλωμένη πάνω σε ένα πάτωμα, σκακιέρα, το οποίο περιστρεφόταν, όσο εκείνη έμενε ακίνητη. Το βίντεο

λειτουργεί ως meditation. Ίσως γιατί, όλες οι δοκιμασίες που βίωνα στις συναντήσεις, πρόβες μας, είχαν το στοιχείο του διαλογισμού. Κάθε φορά, προσπαθούσα να την οδηγήσω στο να παρατηρεί το σώμα της και τα συναισθήματά της κι ίσως έστω για ένα δευτερόλεπτο να πάψει να σκέφτεται. Η Αντωνίνα υπερέβαλε το φράγμα της κόπωσης και προσπάθησε να μεγαλώσει τα όρια της ψυχολογικής και σωματικής αντοχής της. Προσπαθήσαμε να αντιμετωπίσουμε το «σώμα» σαν αντικείμενο που λειτουργεί ως μέσο και υλικό. Ως «μέσο» που μπορεί να μεταφέρει το δημιουργικό υποκείμενο σε διαλογιστικές, πνευματικές εμπειρίες. Που μπορεί να το ωθήσει σε μια διαρκή αυτό-ενδοσκόπηση. Το «σώμα» εξάλλου είναι σαν ζωτικός χώρος και ξέρει να επιβιώνει σε δύσκολες συνθήκες. Μπορεί να ασκηθεί και να διαμορφωθεί. Είναι ένα εύπλαστο, ενεργητικό, δυναμικό υλικό.

Πρόκειται για μια «έξοδο» προς τα μέσα. Πρόκειται για μια αναζήτηση του «Άλλου» που δεν είναι έξω μας, αλλά μέσα μας. Και συνεπώς μέσα μας είναι που θα κάνουμε την έρευνα, μια έρευνα που η πορεία της είναι μοιραία αυτογνωσιακή. Μια τέτοια πορεία ακολουθεί και η Αμπράμοβιτς. Θέλει να μπει προς το εσωτερικό του εαυτού προκειμένου να μεταβάλει και το εξωτερικό του. Για να το επιτύχει δε αυτό ξεκινά με τη βίαιη αυτό-αποδόμηση.

Άλλο πράγμα η εμπειρία του σώματος κι άλλο πράγμα η σκέψη του σώματος. Ουσιαστικά αυτό που επιχειρήσα αρχικά σε προσωπικό επίπεδο, σε σχέση με το δικό μου σώμα και εν συνεχεία με το σώμα της Αντωνίνας, μέσα από διάφορες ψυχοσωματικές ασκήσεις ήταν ένα πέρασμα από το επίπεδο της σκέψης ή της ιδέας του σώματος, στο επίπεδο της εμπειρίας του σώματος, βίωσης του σώματος, της πραγματικότητας. Η Αντωνίνα, όπως κι εγώ άλλωστε αρχικά, έπασχε, από τη σκέψη της κι όχι από το σώμα της. Αυτό το πέρασμα αποδίδεται πολύ ωραία μέσα από τις ακόλουθες φράσεις του Merleau –Ponty, τις οποίες δανείζομαι από το βιβλίο της Ρηγοπούλου.

«Δεν έχω άλλο μέσο να γνωρίσω το ανθρώπινο σώμα από το να το ζήσω, δηλαδή να λάβω υπ' όψιν το δράμα που το διαπερνά και να ανακατευτώ μαζί του.»

«Η εμπειρία του σώματος καθ' αυτού αντιτίθεται στο ρεύμα σκέψης που διαχωρίζει το αντικείμενο από το υποκείμενο και το υποκείμενο από το αντικείμενο και που δεν μας δίνει παρά τη σκέψη του σώματος ή το σώμα ως ιδέα και όχι την εμπειρία του σώματος ή το σώμα ως πραγματικότητα».

Merleau-Ponty (Πέπη Ρηγοπούλου, Το Σώμα. Ικεσία και Απειλή. Σελ.356)

γ. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

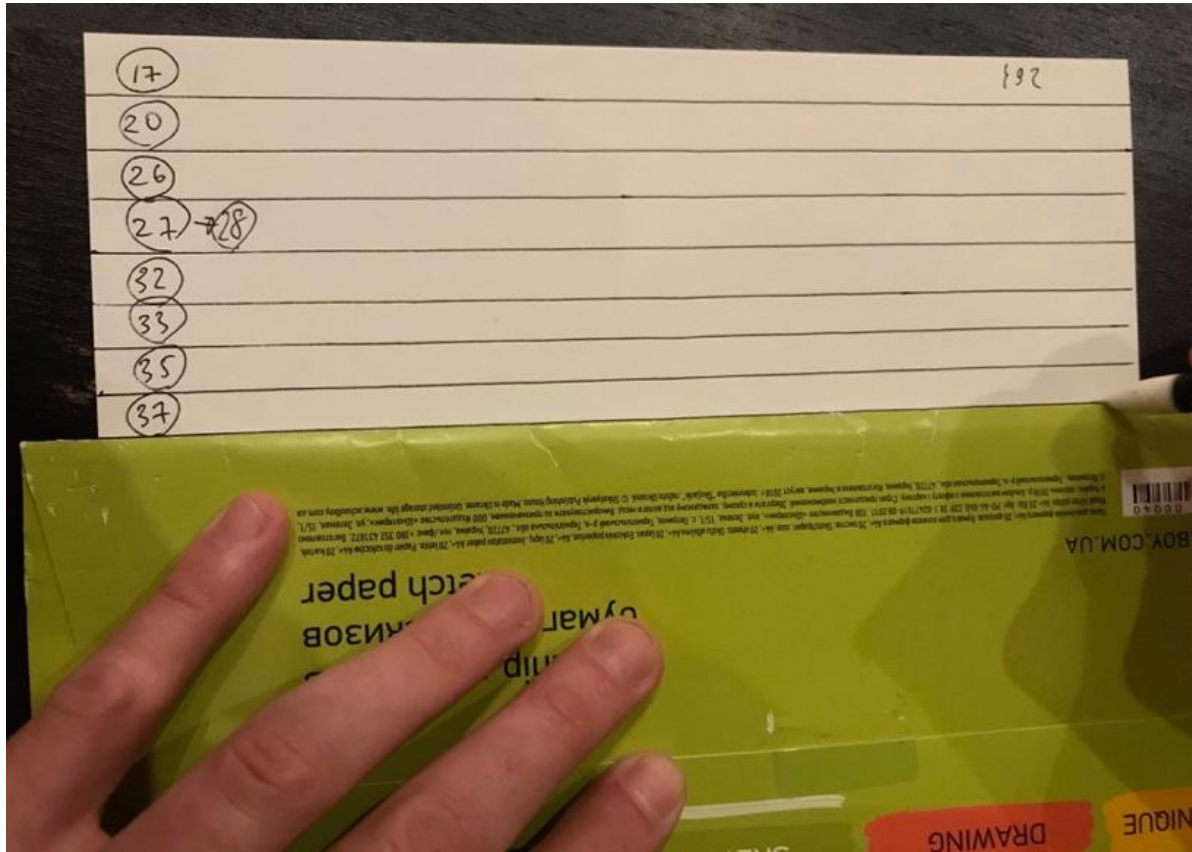
Θυμάμαι ήταν καλοκαίρι του 2020 και ήμουν στην Οδησσό. Έτυχε στην παρούσα τότε περίοδο της ζωής μου να βρίσκομαι στην Ουκρανία, για δουλειά. Γεννήθηκα επίσημα στο Κίεβο και οι γονείς μου έφυγαν το 1988 πριν την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης στην Ελλάδα. Και το καλοκαίρι του 2020 μετά από τόσα χρόνια, 32 για την ακρίβεια, προσπαθούσα να πάρω άδεια παραμονής. Κυρίως για ψυχολογικούς λόγους, για να επαναπροσδιορίσω την ταυτότητά μου. Όμως δεν τα κατάφερα.

Το ίδιο καλοκαίρι δούλευα πάνω στη διπλωματική μου εργασία. Μόνο και μόνο με τον όρο “Θεωρητική Εργασία”, τα πόδια μου άρχιζαν να τρέμουν. Από παιδί είχα μαθησιακές δυσκολίες, που αργότερα ονομάστηκαν δυσλεξία. Επιπλέον η έννοια του θεσμού, το βιβλίο, η σωστή μεταφορά των σκέψεων στο χαρτί, ότι υπάρχει ο άλλος, η αυθεντία, που θα με κρίνει, η απαγόρευση της απόλαυσης, μου δημιουργούσαν ένα βαθύ άγχος, που με απωθούσε από το να γράψω. Έπρεπε να υποκύψω στην εξουσία του άλλου κι αυτό πυροδοτούσε το στρες μου και έχανα την απόλαυση πριν ακόμα ξεκινήσω. Άρχισα να διαβάζω το βιβλίο της Πέπης Ρηγοπούλου “Το Σώμα. Ικεσία και Απειλή” και δεν καταλάβαινα τίποτα. Διάβαζα την ίδια σελίδα δέκα φορές και δεν θυμόμουν τίποτα. Μονάχα τα χείλη μου πρόφεραν τα γράμματα. Είχα απογοητευτεί. Η μνήμη μου μπλόκαρε το μυαλό κι εκείνο με τη σειρά του το σώμα μου. Δεν μπορούσα να γράψω. Έπρεπε όμως να βρεθεί λύση.

Ένα βράδυ, μίλησα στον φίλο μου (Α) για το φόβο μου να γράψω τη θεωρητική μου εργασία και μου είπε: “Γιατί δεν ηχογραφείς τον εαυτό σου;”. Μου άρεσε πολύ αυτή η σκέψη! Εμφανίστηκε το μέσο, η ηχογράφηση κι ένιωσα απελευθέρωση! Ένιωσα λύτρωση! Έπρεπε να γίνει παιχνίδι και τότε θα ανακτούσε τον απολαυστικό του χαρακτήρα κι εγώ θα μπορούσα να επιδοθώ σε αυτό! Αμέσως διάβασα το βιβλίο της Ρηγοπούλου! Και καταλάβαινα! Το μυαλό βρήκε καινούργιο τρόπο να λειτουργήσει το σώμα. Εκεί που η μνήμη ακόμα δεν είχε ζήσει. Είτε είχε ζήσει, αλλά υπό άλλες συνθήκες. Και τα όρια διευρύνθηκαν. Το παιχνίδι με βοήθησε λοιπόν να κάνω δικό μου αυτό το “ξένο”, που είναι ο θεσμός, που μας έχει δομήσει εσωτερικά και εξωτερικά. Ουσιαστικά αυτό που πραγματεύομαι σε επίπεδο περιεχομένου της εργασίας, τα όρια του σώματος, συμπίπτει με τον τρόπο που πραγματεύτηκα την υλοποίηση της εργασίας. Κι έχει να κάνει με την απόλαυση, με τη δική μου σωματικότητα.

Έτσι προέκυψε “Το Παιχνίδι”, όπου το κείμενο προκύπτει σαν μια περφόρμανς. Το

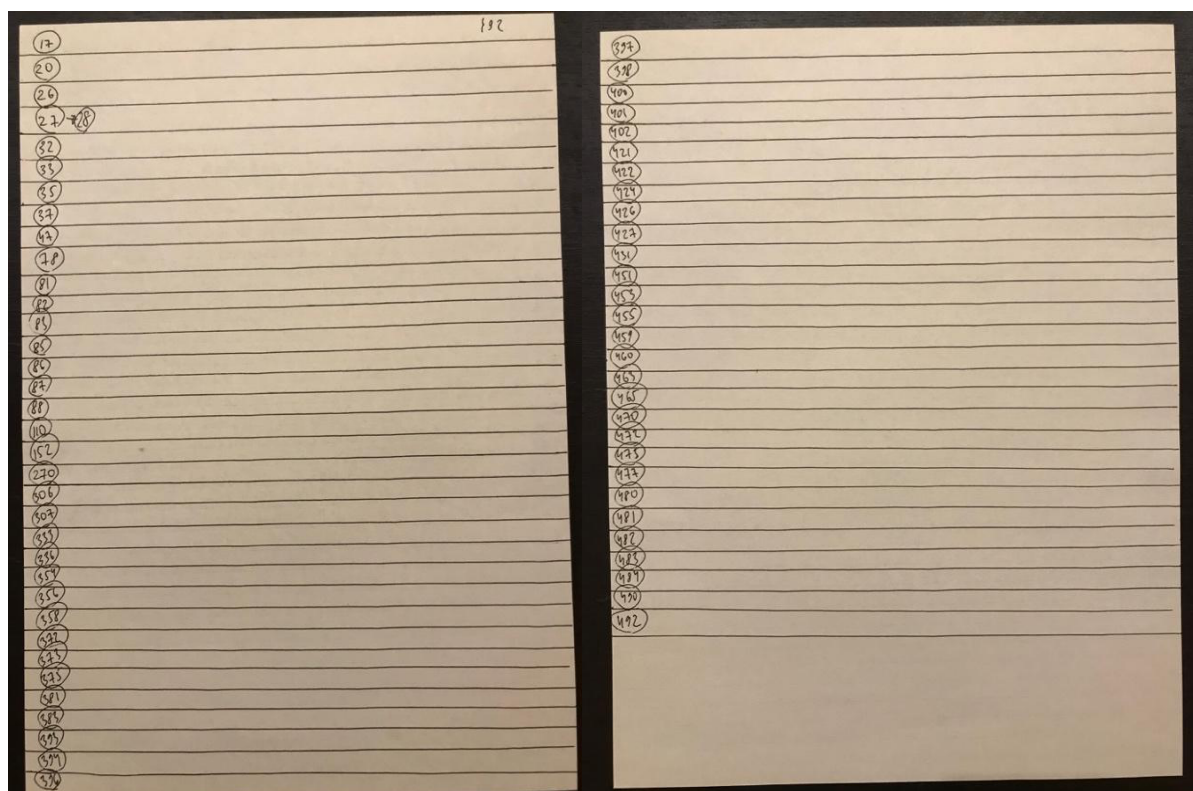
ενδιαφέρον είναι το ξεδίπλωμα μιας περφόρμανς σε επίπεδο ομιλίας με όλα τα καθορισμένα και μη στοιχεία που μπορούν να προκύψουν.

“Το Παιχνίδι”, όπως προδίδει το όνομα του, είναι ένα παιχνίδι, με συμμετέχοντες και κανόνες. Οι συμμετέχοντες είναι δύο, εγώ (B) και ο (A). Η διαφορά του με τα παραδοσιακά παιχνίδια είναι ότι κανένας δεν κερδίζει, εκτός κι αν θεωρήσουμε την υλοποίηση της ίδιας της θεωρητικής εργασίας ως έπαινο. Συγκεκριμένα, για αρχή διάβασα το βιβλίο της Ρηγοπούλου και υπογράμμισα οτιδήποτε μου διέγειρε τη σκέψη πάνω στο θέμα των ορίων. Απλά υπογράμμισα χωρίς να σκέφτομαι. Στη συνέχεια ο (A) σημείωσε σε ένα χαρτί όλα τα νούμερα των σελίδων που είχα υπογραμμίσει.

Εγώ (B) ξάπλωσα σε ένα ντιβάνι. Ο (A) κάθισε πίσω μου, δηλαδή δεν τον έβλεπα. Ο (A) με τυχαία σειρά μου έλεγε ένα νούμερο σελίδας. Εγώ άνοιγα το βιβλίο στην σελίδα που μου έλεγε, διάβαζα το κείμενο στα ελληνικά, έκανα ελεύθερη μετάφραση στα ρώσικα και σα να βρίσκομαι στο ψυχαναλυτικό ντιβάνι, έλεγα όποια σκέψη μου ερχόταν εκείνη τη στιγμή. Ο (A) κρατούσε κάποιες σημειώσεις, δίπλα στο κάθε νούμερο, χωρίς να έχουν σχέση απαραίτητα

με αυτά που έλεγα, αλλά ό,τι του ερχόταν. Ο (Α) δεν είχε το δικαίωμα να πει την γνώμη του. Εγώ (Β) δεν είχα το δικαίωμα να σταματήσω το παιχνίδι. Την αρχή του παιχνιδιού και το τέλος του την καθόριζε ο (Α). Παίξαμε “Το Παιχνίδι” πέντε φορές. Η κάθε φορά είχε τελείως διαφορετική διάρκεια. Οι υπογραμμισμένες σελίδες ήταν πολλές, οπότε το παιχνίδι ολοκληρώθηκε όταν ολοκληρώθηκαν και οι σελίδες.

Εφόσον άρχισα να παίζω “Το Παιχνίδι”, συνειδητοποίησα πως είχε πολλά κοινά στοιχεία με την “Νεφέλη”. Πρώτα απ’ όλα και στα δύο σκέφτηκα εξαρχής κανόνες, τους οποίους τήρησα μέχρι την ολοκλήρωσή τους. Δεύτερον η ίδια η διαδικασία και των δύο διερευνά τα ψυχοσωματικά όρια. Τρίτον μπορούμε να παρατηρήσουμε το στοιχείο του συνδρόμου κυριάρχησης - υποτακτικότητας τόσο στους κανόνες του σεναρίου όσο και του κειμένου. Τέταρτον και τα δύο είναι εμπνευσμένα από ψυχαναλυτικές πρακτικές. Και πέμπτον και στα δύο, ήρθα σε κοντινή επαφή με δύο διαφορετικούς ανθρώπους, που τους εμπιστεύτηκα και ανέπτυξα πολύ ιδιαίτερες, ξεχωριστές, κοντινές σχέσεις. Η περφόρμανς και πρακτικές επηρεασμένες από την τάντρα, τη μέθοδο της Μαρίνας Αμπράμοβιτς, τη μέθοδο του Θεόδωρου Τερζόπουλου, καθώς και προσωπικές έρευνες με συνόδεψαν σε όλη την διάρκεια του ταξιδιού.

Επιπλέον, έχει ενδιαφέρον ότι πέρασα από τον πόλο της κυριαρχικότητας στον πόλο της υποτακτικότητας. Δηλαδή από τη θέση του κυρίαρχου, που είχα καθόλη τη διάρκεια της δουλειάς μου με την Αντωνίνα, πέρασα στη θέση του κυριαρχούμενου, όταν άρχισα να παίζω με τον (Α) “Το Παιχνίδι”. Αυτό είχε ως συνέπεια να νιώσω πως δίνω στον άλλον την ευθύνη, με αποτέλεσμα να ξεπεράσω το άγχος της γραφής.

Παράλληλα ο (Α), έχει τον ρόλο της μηχανής, λέει μονάχα αριθμούς. Οι ίδιοι οι αριθμοί από μόνοι τους, δεν έχουν σημαίνοντα, δεν δίνουν καμία εικόνα, είναι ανεικονικοί. Αυτό ενισχύει την απροσωπικότητα και την αποσωματικότητα. Ο Α δηλαδή κρύβεται πίσω από την ασάφεια ενός συγκεκριμένου αριθμού, όσο εγώ (Β), προσωποποιούμαι και σωματικοποιούμαι ολοένα και περισσότερο, φανερώνω δηλαδή ψυχοσωματικές διακυμάνσεις, δίνω εικόνες και χτίζω μια συναισθηματική «παρτιτούρα» σκέψεων.

Τέλος η ελεύθερη μετάφραση του κειμένου από τα ελληνικά στα ρώσικα κι ύστερα η μετάφρασή του στα ελληνικά, προσθέτει ένα επιπλέον παιχνίδι με την γλώσσα.

Η Β ΚΑΙ Ο Α / Ο Α ΚΑΙ Η Β – ΠΑΙΖΟΥΝ

A: 110

B: Был такой бог Дионис и я часто, делая упражнения со студентами, опираюсь на Диониса и я взываю к нему, повторяя фразу: “Я Дионис, сын Зевса, меня родила Семела” и повторять это бесконечно, это начало пьесы “Вакханки”, и когда ты это повторяешь и повторяешь, тоходишь в экстатическое состояние. И это способ, который выводит за пределы привычного телесного состояния

A: 47

B: И здесь мне понравились и вдохновили слова: “*И обнаженное тело, в конфликте с душой*” и “с разделением мира тела и души приходит разделение искусства и культуры”. Слово “разделение”, является здесь главным, потому что я часто, отделяюсь от своего тела. В перформансе, это само собой, когда я создаю перформанс, я не принадлежу своему телу, но и в каких-то сексуальных трагических моментах, я тоже разделяю тело и мое тело, тоже может стать предметом.

A: 398

B: *Guerrilla Girls, художницы-феминистки, рассказывают то, что многим женщинам знакомо. Как контактирует успешность life style с меланхолией. Вспоминаю “Меланхолию” Триера.*

A: 397

B: Guerrilla Girls, говорят на одном постере “*Работай и не жди что у тебя все получается. Не будь красивое зрелище для мужчины. Важно, чтобы ты мог уйти из мира искусства, с 4 профессиями. Будь уверен, чтобы ты не делал, этот способ будет называться*

A: 110

B: Κάνω διάφορες ασκήσεις με τους μαθητές μου. Σε μία από αυτές απευθύνομαι στο θεό Διόνυσο. Επαναλαμβάνουμε ατελείωτα τη φράση «Είμαι ο Διόνυσος, ο γιος του Δία, με γέννησε η Σεμέλη», την αρχή δηλαδή από τις Βάκχες. Εκτελώντας αυτή τη διαδικασία, χωρίς να σταματάς, μπαίνεις σε μια εκστατική κατάσταση. Και αυτός είναι ένας τρόπος που σε οδηγεί πέρα από τα όρια της συνήθης ψυχοσωματικής κατάστασης.

A: 47

B: Μου άρεσαν οι φράσεις: «Και το γυμνό σώμα, σε σύγκρουση με τη ψυχή», «Και με το διαχωρισμό του κόσμου του σώματος και της ψυχής έρχεται ο διαχωρισμός της τέχνης και του πολιτισμού». Η λέξη «διαχωρισμός» είναι η λέξη κλειδί για μένα, γιατί συχνά διαχωρίζομαι από το σώμα μου. Όταν δημιουργώ μια περφόρμανς δεν ανήκω στο σώμα μου. Το ίδιο συμβαίνει συχνά κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής επαφής, χωρίζω το σώμα μου από μένα και το παρατηρώ ως αντικείμενο.

A: 398

B: Οι Guerrilla Girls, φεμινίστριες καλλιτέχνιδες, μοιράζονται όσα γνωρίζουν με πολλές γυναίκες. Πώς η επιτυχία του τρόπου ζωής, του life style, έρχεται σε επαφή με μελαγχολία; Θυμάμαι τη μελαγχολία του Trier.

A: 397

B: Οι Guerrilla Girls, σε ένα πόστερ τους μιλούν για τα πλεονεκτήματα του να είσαι γυναίκα: “*Να δουλεύεις χωρίς την πίεση της επιτυχίας. Να μην υποχρεώνεσαι να είσαι σε θεάματα με άντρες. Να μπορείς να δραπετεύεις από τον κόσμο της τέχνης χάρη σε 4 διαφορετικά επαγγέλματα. Να*

женским. Избавься от мысли, что ты гений. Избавь себя от учительства. Будь уверен, что твоя карьера состоится в 80 лет". Это смешно и печально.

A: 17

B: Φιλόσοφος Ηρόδοτος, μιλάει για το ζωντανό και το νεκρό σώμα, δηλαδή για τον έρωτα και το θάνατο, θέτοντας άμεσα το ζήτημα των συνόρων, των πλαισίων και των εικόνων που σχηματίζουν γι' αυτά οι διαφορετικοί πολιτισμοί.

A: 336

B: Художник позволяет, чтобы на него смотрели, исходя из потребительской системы или из потребностей, художественного действия. И я подумала, о том, что желание, выходить за пределы, умственного и телесного, по большому счету, это тоже продукт самой системы. И это не является внутренней потребностью, а даже не связана со смертью, а просто рефлексия, которая неосознанно происходит, живя в этом мире. Речь опять, идет о несвободе, потому что даже, если ты, думаешь и действуешь, ты все равно не свободен. Потому что ты исходишь из того, что знаешь и понимаешь, то есть лишь, из своего опыта.

A: 356

B: *“У меня нет другого способа узнать человеческое тело, чем прожить его. Взять за основу драму, которую оно ощущает, и стать одно с ним”.*
“Потому что опыт тела идет в конфликт с ходом мыслей, который разделяет, на субъект и объект. Тело как идея, а не как опыт самого тела. Тело как реальность”.

έχεις τη διαβεβαίωση πως ό,τι τέχνη και να κάνεις θα τιτλοφορηθεί γυναικεία. Να μην έχεις τον μπελά πως πρέπει να αποκληθείς μεγαλοφυΐα. Να ξεκολλήσεις από τη δασκαλίστικη στάση. Να ξέρεις ότι η καριέρα σου θα απογειωθεί στα ογδόντα σου”. Είναι αστείο και λυπηρό.

A: 17

B: Ο Ηρόδοτος μιλάει για το ζωντανό και το νεκρό σώμα, δηλαδή για τον έρωτα και το θάνατο, θέτοντας άμεσα το ζήτημα των συνόρων, των πλαισίων και των εικόνων που σχηματίζουν γι' αυτά οι διαφορετικοί πολιτισμοί.

A: 336

B: Ο καλλιτέχνης καλείται να εξεταστεί από το καταναλωτικό σύστημα ή από τις ανάγκες της καλλιτεχνικής δράσης. Και σκέφτηκα ότι η επιθυμία να υπερβούμε τα ψυχοσωματικά μας όρια, σε γενικές γραμμές, είναι επίσης προϊόν του ίδιου του συστήματος. Και αυτό δεν είναι εσωτερική ανάγκη και δεν συνδέεται καν με το θάνατο, αλλά απλώς μια αντανάκλαση που εμφανίζεται ασυνείδητα ενώ ζεις σε αυτόν τον κόσμο. Και πάλι, αυτό δεν αφορά την ελευθερία, γιατί ακόμα κι αν σκεφτόμαστε και ενεργούμε, εξακολουθούμε να μην είμαστε ελεύθεροι. Επειδή ούτως ή άλλως είμαστε εξαρτώμενοι από όσα γνωρίζουμε, κατανοούμε μέσα από αυτά που μας περιβάλλουν.

A: 356

B: *«Δεν έχω άλλο μέσο να γνωρίσω το ανθρώπινο σώμα από το να το ζήσω, δηλαδή να λάβω υπ' όψιν το δράμα που το διαπερνά και να ανακατευτώ μαζί του».*
«Η εμπειρία του σώματος καθ' αυτού αντιτίθεται στο ρεύμα σκέψης που διαχωρίζει το αντικείμενο από το υποκείμενο και το υποκείμενο από το αντικείμενο και που δεν μας δίνει παρά τη σκέψη του σώματος ή το σώμα ως ιδέα και όχι την εμπειρία του σώματος ή το σώμα ως πραγματικότητα».

A: 477

B: Речь идет о художниках акционистов 60-х годов и McEvilley говорит, что желание выходить за пределы тела, с помощью психотропов, культивация самой системы и опыт телесных ритуалов и принятие психотропов имеют цель, движение своего осознания. И через то, что запрещается, происходит закрытие телесного опыта. Я задумалась об осознании. Что по сути является продвижение своего осознания. На примере своих практик у меня улучшился слух и звук. И это было похоже на психозы. Я заиклилась на ощущениях, что стала хорошо слышать и это привело меня к переживанию своей исключительности и наличию чего-то божественного. И это как способ, почувствовать себя настолько далеко от смерти, равно, как и близко. И в этих размышлениях есть какой-то пафос, и мне не хватает скорее всего времени, потому что я не слышу тишину.

A: 393

B: Речь идет о меланхолии Фрейда. Считается, что меланхолия — это движение к тому, что ты, сам себя, винишь, казнишь и сам себя унижаешь. И все становится катастрофой. И если бы я реально не испытывала, какие-то психологические боли, в раннем детстве, то у меня не было бы. возможности даже задуматься о том, чтобы заниматься исследованием своих телесных пределов. Эта потребность возникает с желанием закрыть рамки. Я думаю, если бы мы сейчас с тобой занимались сексом, то я бы об этом, сейчас не говорила. Зачем я здесь сейчас лежу и это как раз и происходит от того не полученного ощущения, насколько ты желанна.

A: 394

A: 477

B: Ο McEvilley αναφέρεται στους Βιεννέζους ακτιβιστές καλλιτέχνες της δεκαετίας του '60 και την επιθυμία τους να πάνε πέρα από το σώμα, με τη βοήθεια των ψυχοτρόπων ουσιών. Μέσω της εμπειρίας των τελετουργιών και την χρήση ψυχοτρόπων, έχουν ένα στόχο, τη διεύρυνση της συνείδησής τους. Σκέφτομαι τι σημαίνει η “διεύρυνση της συνείδησης”. Από την προσωπική μου εμπειρία, μέσα από ψυχοσωματικές πρακτικές, η ακοή και ο ήχος μου βελτιώθηκαν. Όμως πλέον μπορώ να ομολογήσω, πως ήμουνα σε ψύχωση. Είχα δώσει πολύ μεγάλη σημασία στις αισθήσεις μου, συγκεκριμένα είχε καλύτερες, είτε αλλιώς δυναμώσει η ακοή μου και αυτό με οδήγησε να βιώσω την αποκλειστικότητά μου ως θεϊκή παρουσία . Αυτές οι πρακτικές είναι σαν ένας τρόπος να νιώθεις τόσο μακριά και συγχρόνως τόσο κοντά στο θάνατο. Και σε αυτές τις σκέψεις υπάρχει κάποιο είδος μεγαλοποίησης και μάλλον δεν έχω αρκετό χρόνο να σκεφτώ, γιατί δεν ακούω τη σιωπή.

A: 393

B: Σύμφωνα με τον Φρόιντ, η μελαγχολία είναι μια τάση εκδίκησης ενάντια σε αυτόν που θεωρείται ένοχος για την κατάσταση του υποκειμένου. Όμως συνήθως το υποκείμενο εσωτερικεύει αυτήν την τάση και αυτοκατηγορείται και αυτοτιμωρείται. Και όλα τριγύρω, μετατρέπονται σε καταστροφή. Αν δεν είχα νιώσει πραγματικό ψυχολογικό πόνο στην πρώιμη παιδική μου ηλικία, τότε δεν με απασχολούσαν ποτέ τα ψυχοσωματικά μου όρια. Η ανάγκη της διεύρυνσης των ορίων προκύπτει ακριβώς από την αντίθετη ανάγκη της τοποθέτησης των ορίων και του πλαισίου. Νομίζω ότι αν κάναμε σεξ, δεν θα ήμουν ξαπλωμένη τώρα εδώ. Πιστεύω πως σκέφτηκα το παιχνίδι και το παίζω, για να καλύψω τη σεξουαλική μου ανάγκη.

A: 394

В: Здесь Аристотель рассматривает меланхолию мужчин, слово меланхоличный, как ненужный. Здесь приходит сравнение с Фрейдом и его книгой “Траур и меланхолия”, где это состояние, находится между болезнью и харизмой. И, если Аристотель, называет меланхолию, болезнью мужчин или для мужчин. Фрейд же соотносит меланхолию с трауром. То есть не меланхолия, как траур, а сам траур, как меланхолия. И мы осознаем траур через меланхолию. И в отличие от траура, меланхолия не связана с внешней потерей. Она связана, с потерей собственного “я”. Нам легче идентифицировать потерю с кем-то другим, но на самом деле, эта потеря связана только с собственным “я”.

А: 37

В: Смешно, потому что весь психоанализ, построен на игре слов. Занимаясь психоанализом на греческом, я очень часто играла с построением предложений на русском языке несмотря на то, что делала ошибки. Я беру греческий и в свободной форме перевожу и сама игра слов интересна, но я не чувствую, что перевожу на русский.

А: 152

В:

*“Хочу написать Тело как Книгу
Книгу как Тело....*

*Я наклонилась на эту книгу пока мои
колени не стали в крови.”*

(Pillow Book, Greenway)

Экспрессивно и сильно чувствительно. Я тут подумала, что большую часть своей жизни занимаюсь расширением своих умственных и сознательных границ, с помощью боли. То ли она психологическая, то ли физическая. Это что-то на преодоление. Я вообще этого не хочу., мне хочется просто, чтобы у меня все происходило в мягкости и наслаждении и в нежности, я чувствую

В: Ο Αριστοτέλης θεωρεί πως οι περιττοί άντρες – δηλαδή οι εξαιρετικοί- αποδεικνύεται ότι είναι μελαγχολικοί. Ο Φρόνιτ στο βιβλίο του "Πένθος και μελαγχολία", τοποθετεί τη ψυχή μεταξύ νόσου και χαρίσματος. Και, αν ο Αριστοτέλης ορίζει τη μελαγχολία ως νόσο των εξαιρετικών ανδρών, ο Φρόνιτ συνδέει τη μελαγχολία με το πένθος. Γνωρίζουμε το πένθος μέσω της μελαγχολίας. Αλλά σε αντίθεση με το πένθος, η μελαγχολία δεν σχετίζεται πάντα με μια εξωτερική απώλεια. Συνδέεται με την απώλεια του ίδιου του εαυτού. Είναι ευκολότερο για εμάς να αναγνωρίσουμε την απώλεια μέσω κάποιου άλλου, αλλά στην πραγματικότητα, αυτή η απώλεια σχετίζεται μόνο με τον εαυτό μας.

А: 37

В: Είναι αστείο, γιατί όλη η ψυχανάλυση βασίζεται σε ένα παιχνίδι με λέξεις. Καθώς έκανα ψυχανάλυση στα ελληνικά, έπαιζα πολύ συχνά με την κατασκευή προτάσεων στα ρωσικά, παρά το γεγονός ότι έκανα λάθη. Τώρα χρησιμοποιώ σα βάση τα ελληνικά και μεταφράζω σε ελεύθερη μορφή στα ρώσικα και το ίδιο το παιχνίδι των λέξεων είναι ενδιαφέρον, αλλά νιώθω περίεργα που μεταφράζομαι στα ρωσικά.

А: 152

В:

*“Θέλω να γράψω το Σώμα σαν ένα Βιβλίο
Ένα Βιβλίο σαν Ένα Σώμα...*

*Έχω γονατίσει επάνω σ’ αυτό το βιβλίο
μέχρι να ματώσουν τα γόνατά μου.”*

(Pillow Book, Greenway)

Εκφραστικό και συναισθηματικά έντονο. Σκέφτομαι ότι το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου το αφιέρωσα ψάχνοντας και διευρύνοντας τα ψυχοσωματικά μου όρια μέσω του πόνου, είτε πρόκειται για ψυχολογικό πόνο είτε σωματικό. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να ξεπεραστεί. Δεν το θέλω καθόλου. Θέλω απλώς να γίνονται όλα μαλακά. Έχω αρχίσει να αναζητώ την τρυφερότητα. Νιώθω μάλλον ολόκληρη. Ο

себя целостно, потому что, ну не может подуть ветер и развеять меня на части. и я чувствую что желание находить свои телесные и умственные границы, оно исходило из желания определить четкие границы эмоциональные. Вижу и чувствую, что мне это удалось. И я очень довольна собой и каким образом это произошло, потому что я его безусловно люблю и я ему благодарна. Он не самый лучший человек и параллельно имеет очень хорошие качества. Я нашла роль в своей жизни, но не ту которую он хочет, но при этом всем он ничего не может. Он ничего не может сделать для меня, потому что его власть, смешно, заканчивается там, где заканчиваются его деньги.

A: 375

B: Benjamin в книге “Произведение искусства в эпоху его технической воспроизводимости” сравнивает художника с оператором кинематографа. Он имеет в виду больше живописца. Сравнивает больше с хирургом. Речь идет о том, что художник до появления кинематографа, мог держать дистанцию от самого произведения и имея целостную картину и не только художник, но и зритель. С появлением кинематографа оператор видит кусками, у него нет целостной картины, а есть только куски передаваемого содержания. С развитием технических систем воспроизведения произведений искусства и изобретением форм искусства без существования «прототипов» (например, кино) каждый может испытать как массовая аудитория опыт искусства, освобожденного от оков пространства и ритуала, приводящего к растворению «ауры».

Я не умею видеть полностью. Мой мозг привык видеть людей в редактировании, и не из-за профессии, а потому, что все вокруг фрагментировано. К сожалению, очень мало времени провожу на природе. Я вспомнила твой пенис.

άνεμος δεν μπορεί να με φυσήξει και να με διασκορπίσει. Νιώθω ότι η επιθυμία μου να διευρύνω τα ψυχοσωματικά μου όρια, προήλθε από την επιθυμία μου να καθορίσω σαφή συναισθηματικά όρια και κανόνες. Αυτά έχουν να κάνουν κυρίως με τον πατέρα μου και την τρέλα. Εκείνος έχει καθορίσει σε πολλά τη ζωή μου. Μου έχει φερθεί τρυφερά και βίαια. Δεν είναι ο καλύτερος άνθρωπος. Είναι όμως έξυπνος. Αυτό το κάνει χειρότερο. Του βρήκα ένα ρόλο να έχει στη ζωή μου, αλλά όχι αυτόν που θέλει, αλλά ταυτόχρονα δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα, γιατί η δύναμή του, είναι αστεία, η εξουσία του τελειώνει εκεί που τελειώνουν τα χρήματά του.

A: 375

B: Ο Benjamin, στο βιβλίο του «Το έργο τέχνης στην εποχή της τεχνικής αναπαραγωγιμότητας», συγκρίνει τον ζωγράφο με τον οπερατέρ του κινηματογράφου, ως προς τον επεμβατικό χαρακτήρα της τέχνης τους προς την πραγματικότητα. Το θέμα είναι ότι ο καλλιτέχνης, πριν από την έλευση του κινηματογράφου, θα μπορούσε να κρατήσει την απόσταση του από το ίδιο το έργο και έχοντας μια πλήρη εικόνα. Με την ανάπτυξη του κινηματογράφου, ο οπερατέρ βλέπει κομμάτια, δεν έχει πλήρη εικόνα, αλλά μόνο κομμάτια του μεταδιδόμενου περιεχομένου. Με την ανάπτυξη των συστημάτων τεχνικής αναπαραγωγής των έργων τέχνης και με την εφεύρεση μορφών τέχνης χωρίς ύπαρξη «πρωτοτύπων» (π.χ. κινηματογράφος) μπορούν όλοι/ες να βιώσουν ως μαζικό κοινό την εμπειρία της τέχνης που έχει απελευθερωθεί από τα δεσμά του χώρου και της τελετουργίας με αποτέλεσμα τη διάλυση της «αύρας».

Δεν ξέρω να βλέπω ολοκληρωτικά. Ο εγκέφαλός μου έχει συνηθίσει να βλέπει τον κόσμο στο μοντάζ και όχι λόγω του επαγγέλματος, αλλά επειδή τα πάντα γύρω είναι κομματιασμένα. Δυστυχώς, περνάω

A: 431

B: Ты не устал, Андрей? Сколько времени прошло? Может остановимся? Я пить хочу. Ты садист.

Здесь в принципе смысла нет, мне понравилась одна фраза поэтично звучит, что *“взгляд смерти, может быть основой, каждого энергетического взгляда. Потому что оно, что-то большее и другое, чем взгляд, находящийся, что чего-то не хватает -пустоты, пустота, которая, говорит о том, что здесь очень тонкая линия, которая говорит о том, что нет мертвого Будды, который не был бы согласен, стать картинами бога”*.

A: 427

B: Речь идет о книге Фрейда, где говорится о нарциссизме и сравнивается со смертью, в этой книге говорится, что художник, может обладать качествами нарцисса. И когда речь идет о таком виде искусства, как перформанс, то это по сути демонстрация себя, это нарциссическое начало.

A: 490

B: Ты знаешь мне эта музыка не доставляет. Она куда-то ведет. А без музыки в тишине, есть случайность мысли, ее спонтанность. Эта музыка ведет, ведет... без звука есть земля, когда есть земля, все становится более понятным и раскладывается по полкам. Здесь как раз говорится о желании венских акционистов уйти за пределы тела. Они с помощью психотропов пытались понять пределы своего сознания, и в борьбе с меланхолией. Но, Schwarzkogler покончил собой, Brus перестал делать перформансы, и мы не знаем если он еще занимается искусством. Единственный кто продолжает это Nitsch. То есть их опыт — это понимание того, что все есть

πολύ λίγο χρόνο στη φύση. Θυμήθηκα το πέος σου.

A: 431

B: Δεν κουράστηκες, Αντρέι; Πόσος χρόνος έχει περάσει; Μπορούμε να σταματήσουμε; Διψάω. Είσαι σαδιστής. Εδώ, κατ' αρχήν, δεν έχει νόημα, μου άρεσε απλά μια φράση που ακούγεται ποιητική, “το βλέμμα του θανάτου μπορεί να είναι η μήτρα κάθε ενεργού βλέμματος, γιατί είναι κάτι περισσότερο και διαφορετικό από το βλέμμα που συλλαμβάνει δια του ίχνους την απουσία, το κενό, σαν το ίχνος του κενού καθίσματος που αποτυπώνει την απουσία του νεκρού Βούδα, που είχε αρνηθεί – ματαιώσ- να γίνει εικόνα και θεός”.

A: 427

B: Μιλάμε για το βιβλίο του Φρόιντ, το οποίο μιλά για το ναρκισσισμό και τον συγκρίνει με το θάνατο, αυτό το βιβλίο λέει ότι ένας καλλιτέχνης μπορεί να έχει τις ιδιότητες ενός νάρκισσου. Και όταν πρόκειται για μια μορφή τέχνης όπως η περφόρμανς, ουσιαστικά δηλαδή μια επίδειξη του εαυτού, είναι μια ναρκισσιστική αρχή.

A: 490

B: Αυτή η μουσική δεν μου προσφέρει κάτι. Με οδηγεί κάπου χωρίς λόγο. Χωρίς τη μουσική στη σιωπή, υπάρχει η τυχαιότητα της σκέψης, ο αυθορμητισμός. Αυτή η μουσική οδηγεί, οδηγεί... χωρίς ήχο υπάρχει γη, όταν υπάρχει γη, όλα γίνονται πιο κατανοητά και μπαίνουν σε ράφια. Οι Βιεννέζοι ακτιβιστές επιθυμούσαν να ξεπεράσουν το σώμα. Με τη βοήθεια των ψυχοτρόπων, προσπάθησαν να κατανοήσουν τα όρια της συνειδησής τους, ενάντια στον αγώνα κατά της μελαγχολίας. Αλλά ο Schwarzkogler αυτοκτόνησε, ο Brus σταμάτησε να κάνει περφόρμανς και δεν ξέρουμε αν εξακολουθεί να ασχολείται με την τέχνη. Ο μόνος που συνεχίζει είναι ο Nitsch. Δηλαδή, η εμπειρία τους είναι η

тюрьма, нашего тела и ума, и мы в любом случае не свободны и никуда от этого не денешься.

A: 492

B: Речь идет о мазохизме и садизме, и эти понятия смешанные... Оба эти понятия связаны со смертью и с сексом. И оба эти понятия взаимосвязаны. По словам Фрейда садист, причиняя боль жертве, идентифицируется с ним.

A: 421

B: Я не знаю почему я это выбрала. Художник использует тело в публичных местах, свое и тела моделей. Используя тело, устанавливаем границы. В сотрудничестве с актером режиссер выступает как мастер. В кино все нацелено на результат, в отличие от полового акта, где важен сам процесс.

A: 424

B: Речь о психопатическом нарциссизме, когда художник может выражать себя необычным способом (съесть дерьмо или переспать с мертвым человеком). Пример австрийский художник, который мог съесть свои испражнения. Любой ритуал в перформансе, может закончиться неизвестностью, так же как и любой психоделический трип. И через ритуалы перформанса, можно излечиться, тогда как употребляя наркотики, результат никогда неизвестен, потому что химия для сознания разрушительна.

A: 32

B: Тело никогда не существует само по себе. Тело — это всегда картина, где культура играет немаловажную роль и определяет его. Тело становится

κατανόηση ότι όλα είναι φυλακή, το σώμα και το μυαλό μας, και σε κάθε περίπτωση δεν είμαστε ελεύθεροι και δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγουμε από αυτό.

A: 492

B: Μιλάμε για το μαζοχισμό και το σαδισμό, ότι αυτές οι δύο έννοιες είναι μικτές... Και οι δύο αυτές έννοιες σχετίζονται με το θάνατο και το σεξ. Και οι δύο αυτές έννοιες είναι αλληλένδετες. Σύμφωνα με τον Φρόιντ, ο σαδιστής ταυτίζεται με το θύμα του.

A: 421

B: Δεν ξέρω γιατί το επέλεξα. Ο καλλιτέχνης χρησιμοποιεί το σώμα σε δημόσιους χώρους. Το δικό του και τα σώματα των μοντέλων. Χρησιμοποιώντας το σώμα, καθορίζεις τα όρια. Σε μια συνεργασία με έναν ηθοποιό, ο σκηνοθέτης λειτουργεί ως κυρίαρχος. Στον κινηματογράφο, όλα στοχεύουν στο αποτέλεσμα, σε αντίθεση με την σεξουαλική επαφή όπου η ίδια η διαδικασία είναι σημαντική.

A: 424

B: Μιλάμε για τη ψύχωση της ναρκισσιστικής προσωπικότητας, όταν ένας καλλιτέχνης μπορεί να εκδηλωθεί με ασυνήθιστο τρόπο (σκατοφαγία, νεκροφιλία κ.α.). Για παράδειγμα, οι Βιεννέζοι Αξιονιστές, που μπήκαν στη διαδικασία της σκατοφαγίας. Κάθε τελετουργία σε μια περφόρμανς, μπορεί να καταλήξει σε αγωνία, όπως και κάθε ψυχεδελικό ταξίδι. Και μέσα από τις τελετουργίες της περφόρμανς, μπορείς να θεραπευτείς, όταν με τη χρήση των ναρκωτικών, το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ γνωστό, επειδή η χημεία είναι καταστροφική για τη συνείδηση.

A: 32

B: Το σώμα δεν υπάρχει ποτέ από μόνο του. Το σώμα είναι πάντα μια εικόνα, που ορίζει ο πολιτισμός. Το σώμα γίνεται η παλέτα για τον καλλιτέχνη. Το σώμα γίνεται αντικείμενο αυτογνωσίας.

палитрой для художника перформера.
Тело становится объектом самопознания.

A: 33

B: В любом случае наше тело, является пределом самопознания. Здесь ставится вопрос о взаимоотношениях тела и эго.

A: 396

B: Мы ставим пределы сами и расширяем их, таким образом взаимодействуем. Последние 50 лет художники и художницы отдают свое тело, для изучения самих себя. Убирая границы тела, художник становится наблюдателем, наблюдаемым и тенью. Они переживают, чтобы найти сочувствие и углубиться в самопознание. Тело перформера, это всегда изменения и взаимообмен, и исследование объективности. И отдавая свое тело, перформер через боль, исцеляет и дает терапию от меланхолии.

A: 470

B: Wiener – Aktionisten, Венские акционисты, Hermann Nitsch, Otto Muhl, Gunter Brus и Rudolf Schwarzkogler имели команду и в начале 60-х, начали заниматься соматическим искусством, прокладывая новый путь. Этот путь основан на действиях и сопоставляет жизни и искусства. Здесь о бытие, которому предлагается, освобождение от животных проявлений.

A: 400

B: Здесь начинается с понимания, что “искусство бессмысленно и не имеет необходимости”. Оскар Уайт в Дориан Грей прикасается к началу меланхолии. Когда герой не побеждает, а исправляется, где нельзя ничего сопоставить, где нельзя уйти от смерти, так как ее просто нет в этот момент. Меланхолия и агония — это единственный дом. Агония и мания до и во время акта. Во время акта, меланхолия

A: 33

B: Σε κάθε περίπτωση, το σώμα μας είναι το όριο της αυτογνωσίας. Αυτό εγείρει το ζήτημα της σχέσης μεταξύ του σώματος και του εγώ.

A: 396

B: Θέτουμε όρια και τα επεκτείνουμε, αλληλοεπιδρώντας. Τα τελευταία 50 χρόνια, οι καλλιτέχνες μέσα από το σώμα τους, εξερευνούν τον εαυτό τους. Αφαιρώντας τα όρια του σώματος, ο καλλιτέχνης γίνεται παρατηρητής, παρατηρούμενος και σκιά του ίδιου του εαυτού. Μια πορεία προς την εν συναίσθηση και την αυτογνωσία. Το επιτελεστικό σώμα χρησιμοποιείται για αλλαγή, ανταλλαγή καθώς και εξερεύνηση της αντικειμενικότητας. Ο περφόρμερ προσφέροντας το σώμα του μέσα από τον πόνο, επιχειρεί να θεραπευτεί από τη μελαγχολία.

A: 470

B: Η ομάδα της Βιέννης, που ονομάζεται Wiener – Aktionisten, Βιεννέζοι Αξιονιστές, αποτελείται από τον Hermann Nitsch, Otto Muhl, Gunter Brus και τον Rudolf Schwarzkogler και εγκαινιάζει τη σωματική τέχνη στις αρχές του '60, με ένα νέο τρόπο. Στη θέση της ζωής βάζουν την ύπαρξη. Μια ύπαρξη της οποίας προτείνουν την απελευθέρωση από το ζώδες στοιχείο δια του ζώδους.

A: 400

B: «Κάθε τέχνη είναι άχρηστη, περιττή». Έτσι τελειώνει ο Oscar Wilde τον πρόλογο του στον Ντόριαν Γκρέη. Με αυτήν τη φράση αγγίζει τον ίδιο τον πυρήνα της μελαγχολίας. Όταν ο ήρωας δεν κάνει «κατορθώματα», άθλα, όταν ο χρόνος δεν μετριέται, όταν ο θάνατος δεν αντιμετωπίζεται, η αγωνία και η θλίψη είναι το μοναδικό καταφύγιο. Αγωνία και μανία πριν και κατά την πράξη, μελαγχολία και θλίψη το επακόλουθό της.

и боль как следствие. Меланхолия идет рядом с агонией, время создания искусства, это как загадка и как спор. И этот спор для чего? Искусство идет рядом с жизнью, без понимания результата и разделение. Тело и душа, они перестают быть стереотипами. Для тех, кто прожил настоящий момент меланхолии и для тех, кто знает ее отношения со стрессом. Появление чистого чувства освобождения при помощи действия. Само освобождение меланхолии, происходит с трудом и формирует границы, за которые не выходишь больше. Время меланхолии неизмеримо по продолжительности, и оно не стоит того.

A: 460

B: Здесь речь о том, как искусство встречается с жизнью, они сливаются и становятся одним у Cindy Sherman. Искусство этой художницы вращается вокруг ее агонии по поводу гендера. И о том, что в идентификации нет гендера. В конце 20 - века, через идентификацию гендера приходит новое понимание расстояния.

A: 472

B: Gunter Brus, считает, что действие против психологического страха. Реалистичность перформанса отличает его от театра тем, что кровь — это кровь, а в театре кровь-это кетчуп.

A: 455

B: В 90-х становится модным для художников искать свой внутренний мир и свое внешнее через пластическую хирургию. Художники Orlan, Stellarc и Hatoum ищут свои внешние и внутренние пределы своего тела. Haraway в своем манифесте она говорит о куборт и конца человека.

A: 459

B: Речь идет об акции, где зрители

Η θλίψη μεταλλάσσεται σε μανία, η μελαγχολία συνοδεύεται από βαθιά αγωνία, η ώρα της δράσης, της δημιουργίας είναι πάντα ένα αίνιγμα και ένα στοίχημα. Αίνιγμα για ποιον, στοίχημα για τι; Η τέχνη πλησιάζει τη ζωή, χωρίς αποδόσεις και διαχωρισμούς. Σώμα και πνεύμα παύουν να είναι στερεότυπα. Για όποιον έχει βιώσει μια πραγματική στιγμή μελαγχολίας και ξέρει τη βαθιά της σχέση με το άγχος, γνωρίζει πως η αγνή αίσθηση της απελευθέρωσης γίνεται μέσω της δράσης. Η απελευθέρωση από τη μελαγχολία επιτυγχάνεται με μεγάλη δυσκολία. Και σε αυτήν την πορεία δημιουργούνται όρια, από τα οποία πλέον δεν βγαίνεις. Η αίσθηση του χρόνου στη μελαγχολία είναι ανυπολόγιστη και δεν αξίζει τον κόπο.

A: 460

B: Στο έργο της Cindy Sherman η τέχνη ταυτίζεται με τη ζωή. Η αγωνία της περιστρέφεται γύρω από το ζήτημα της ταυτότητας και του φύλου, όπου συχνά η ταυτότητα δεν έχει φύλο κι άλλοτε το φύλο είναι η μόνη ταυτότητα. Στις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα μέσω της ταυτότητας και του φύλου επανέρχεται με άλλους όρους το ζήτημα της απόστασης.

A: 472

B: Ο Gunter Brus δηλώνει ότι η δράση στρέφεται ενάντια στο ψυχολογικό τρόμο. Η διαφορά της περφόρμανς από το θέατρο είναι ότι στο πρώτο, το αίμα είναι αίμα, όταν στο θέατρο είναι κέτσαπ.

A: 455

B: Στη δεκαετία του '90 έχουμε μια τάση προς την «κουλτούρα της προσθετικής». Η Orlan, ο Stellarc και η Hatoum διερευνούν τα εξωτερικά και εσωτερικά όρια του σώματος, ενώ η Haraway στο μανιφέστο της μιλάει για το cuborg και το τέλος του ανθρώπου.

A: 459

B: Η Orlan κάλεσε το κοινό της να

смотрели на операцию Orlan. В тот момент она была под анестезией, однако зритель переживал все это натурально, испытывая даже болезненные рефлексy. Есть конфликт, между тем, что испытывает сам художник в тот момент и зритель. Через видео можно иметь большое влияние на чувства и переживания зрителя. Осознание происходит на дистанции от самого объекта. Объект начинает проявляться, когда существует, я. Когда мы находимся внутри нелегко осознать и понять, что происходит. Дистанция помогает выявить, то внутреннее, что находится глубоко. Дистанцируясь, можно увидеть себя и свои переживания. Самому это сделать непросто, поэтому нужен человек, который определит эту дистанцию. Я могу любить, если есть кого любить. Без обмена это невозможно.

A: 81

B: Теория Фрейда о границах и пределах психического мира и поведения самих пределов. Преодолеть границы между всеми видами искусства. Убрать границы между художником самим произведением и зрителем. Все связано с телесным искусством и поиском границ. Между телом как материалом для искусства и субъект искусства является и самим объектом искусства. Эта связь между внутренним и внешним есть передача различных моментов передачи телом внешней среды и желание соединения художника со зрителем, даже когда художник, его шокирует, пытаюсь уравновесить собственные пределы с внешней средой.

A: 86

B: При всей патологии границ и пределов, это не значит, что эго не находится всегда в поиске своих границ. Через ощущение органов матери, как своих, эго идет через боль и неприятие,

παρακολουθήσει την εγχείρηση της. Εκείνη τη στιγμή η ίδια είναι υπό την επήρεια τοπικής αναισθησίας, όσο ο θεατής φαντασιωνόταν και βίωνε τον πόνο αλλιώς. Υπάρχει δηλαδή σύγκρουση μεταξύ αυτού που βιώνει ο καλλιτέχνης σε σχέση με τον θεατή. Μέσω του βίντεο μπορείς να χειραγωγήσεις τα συναισθήματα και τις εμπειρίες του θεατή. Η αναγνώριση του εγώ έχει να κάνει με την απόσταση από το αντικείμενο. Αν η απόσταση δεν είναι η αρμόζουσα, το αντικείμενο μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Όταν είμαστε μέσα, δεν είναι εύκολο να συνειδητοποιήσουμε και να κατανοήσουμε τι συμβαίνει. Η απόσταση βοηθάει να δούμε καλύτερα τα πράγματα. Μέσω της απόστασης μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας και τα συναισθήματά μας. Αν είσαι κοντά, είναι σα να είσαι μέσα σε αυτό. Μπορώ να αγαπώ, αν έχω ποιον να αγαπώ. Χωρίς ανταλλαγή δεν γίνεται.

A: 81

B: Επιχειρείται ένας παραλληλισμός ανάμεσα στη φροϋδική θεώρηση των ορίων στο ψυχικό κόσμο, και την συμπεριφορά των καλλιτεχνικών πρωτοποριών απέναντι στα όρια, με τις διάφορες έννοιες με τις οποίες τα αντιλαμβάνεται η τέχνη. Το να σπάσουν τα όρια μεταξύ διαφορετικών τεχνών, μεταξύ καλλιτέχνη, έργου τέχνης και κοινού ήταν και παραμένει ένα διαρκές ζητούμενο. Ωστόσο στο χώρο της σωματικής τέχνης η αναζήτηση των νέων ορίων έχει σημείο αναφοράς το ίδιο το σώμα του καλλιτέχνη. Το σώμα ως υλικό, το υποκείμενό της, ως αντικείμενό της. Η σχέση μεταξύ του μέσα και του έξω, η διαρκής απόπειρα ένωσης, η ανταλλαγή στοιχείων μεταξύ σώματος και περιβάλλοντος.

A: 86

B: Παρ' όλη την παθολογία των ορίων ή πλαισίων, δεν σημαίνει ότι το εγώ δεν επιχειρεί να βρει τα όρια του. Μέσω της αίσθησης των οργάνων της μητέρας ως δικά του, το εγώ οδηγείται, λόγω πόνου και

на осознание ситуации во внешнем. Отделяясь от матери, эго приходит к пониманию, что удовольствие, конечно и не имеет бесконечную силу власти.

A: 307

B: Фрейд воспринимает искусство и литературу не как вдохновение, а как продолжение его теории о подсознании.

A: 358

B: Kristeva говоря о женской сексуальности, она обозначает два вида удовлетворения фаллическое, связанное с клитором и второе, имеющее отношение к меланхолическому уходу, которое находится внутри женщины. Удовлетворение, которое ей подарит тот, кто сможет, освободить ее, от материнства и покажет другую грань новой жизни. Рассуждая о теме пределов, телесных и в искусстве, ключевое слово, это удовлетворение. Устанавливая пределы через удовлетворение, это противоположность практикам, которые занимались поиском телесных границ, такие как Абрамович, где границы, не основывались на самом удовлетворении, а удовлетворение было результатом лишь поисков, расширения телесных границ.

A: 88

B: Невозможно говорить о пределе, не упоминая боль. Источников боли много, но здесь говорится только о социальном источнике боли. Похоже, что мир виновен в нашем состоянии. Познаем мир, берем у него все, чтобы в итоге, защититься от него. Так и в отношениях происходит, сначала познаем, а потом защищаемся.

A: 270

B: Saint Point в ее Манифесте *об удовлетворении* (1913 года), говорит, что

δυσαρέσκειας, στην αναγνώριση ενός “απ’ έξω”. Μέσω του διαχωρισμού από τη μητέρα, το εγώ καταλαβαίνει ότι η ηδονή δεν έχει απεριόριστη εξουσία.

A: 307

B: Ο Freud διαβάζει την τέχνη και την λογοτεχνία όχι εμπνευσμένος από την ελευθερία του ασυνείδητου, αλλά σαν προέκταση της θεωρίας του για το ασυνείδητο.

A: 358

B: Η Kristeva μιλώντας για τη γυναικεία σεξουαλικότητα, υποδηλώνει δύο τύπους ικανοποίησης, τη φαλλική που σχετίζεται με την κλειτορίδα και η άλλη ικανοποίηση που έχει να κάνει με την ρευστοποιημένη απομάκρυνση του μελαγχολικού αντικειμένου, το οποίο καταλαμβάνει το εσωτερικό της γυναίκας. Ικανοποίηση που θα της χαρίσει όποιος θα μπορέσει να την ελευθερώσει από τη μητέρα που έχει ενσωματώσει. Όταν μιλάμε για το θέμα των ορίων του σώματος στην τέχνη, η λέξη κλειδί είναι η ικανοποίηση. Ο καθορισμός των ορίων μέσω της ικανοποίησης είναι αντίθετος από τις σωματικές πρακτικές στις οποίες βασιζόταν η τέχνη της Αμπράμοβιτς, όπου τα όρια δεν είχαν αφετηρία την ικανοποίηση, αλλά η ικανοποίηση ήταν αποτέλεσμα της επέκτασης των ορίων.

A: 88

B: Είναι αδύνατο να μιλάμε για τα όρια χωρίς να κάνουμε αναφορά στον πόνο. Υπάρχουν πολλές πηγές πόνου, αλλά συνήθως εκείνη που αναγνωρίζουμε είναι η κοινωνική. Φαίνεται ότι ο κόσμος φταίει για την κατάσταση μας. Γνωρίζουμε τον κόσμο, παίρνουμε τα πάντα από αυτόν, για να προστατευτούμε τελικά από αυτόν. Αυτό συμβαίνει και στις σχέσεις, πρώτα μαθαίνουμε και μετά υπερασπίζουμε τον εαυτό μας.

A: 270

B: Η Saint Point στο *μανιφέστο της Για την ηδονή* (1913), λέει ότι η ηδονή – είναι

удовлетворение - это телесный поиск чужого. Как главный поиск, он является еще и душевным поиском.

Удовлетворение-это жест самого создания, телесность создает также, как и душа. Их создание перед вселенной одинаково. Эти два начала взаимозависимы и не являются один важнее другого.

A: 373

B: Kahlo, у которой творчество и все ее жизненные приоритеты, являются перформансом, ее перформативность, есть повседневность, перенесенная в ее живопись, сочетается с нераздельностью. Ее акцент, на стирание границ, между различными видами искусства.

A: 383

B: “То, что делает человек, показывая его рамки, опасность и неуважение самой коммуникации, это говорит о насилии”. Этот кусок выбрала потому, что для самой, тема насилия, связана больше, с моральным насилием. Переживая моральное насилие, мне сложно было определить, где общение с человеком, не переходит в насильственную форму и порой сложнее, создать пределы и защитить себя, чем находиться в роли, испытывающего, над собой насилие. Потому что давая власть другому человеку, ты как пострадавший, можешь себя пожалеть и найти виновного. А для создания границ, нужно определить, кто ты и что тебе нужно. И отделить человека от себя, при всех чувствах, которые ты к нему испытываешь. И в этом лежит ответственность.

A: 402

B: Глубокое расстройство, становится манией. Меланхолия, идет рядом с тревогой. Время действия, время создания, работает, как азартная игра, никогда, не зная, что получится в результате. Искусство приближается к жизни без результата и разделенности,

η σωματική αναζήτηση του ξένου, όπως η εγκεφαλικότητα είναι η πνευματική του αναζήτηση. Η ηδονή είναι μια χειρονομία της ίδιας της δημιουργίας. Η σάρκα δημιουργεί όπως και το πνεύμα. Η δημιουργία τους μπροστά στο σύμπαν είναι ίση. Η μία δεν είναι ανώτερη της άλλης και η πνευματική δημιουργία εξαρτάται από την σαρκική.

A: 373

B: Την τέχνη και τη ζωή της Kahlo, μπορούμε να την εξετάσουμε μέσα από μια προοπτική της περφόρμανς. Η επιτελεστικότητα που υπάρχει στην καθημερινή ζωή της, μεταφέρεται στην ζωγραφική της και σβήνουν τα όρια μεταξύ διαφορετικών ειδών τέχνης.

A: 383

B: “Αυτό που κάνει ο άνθρωπος που μας δείχνει τις πληγές του, ικεσία, απειλή, εκβιασμός ίσως για επικοινωνία, είναι επίσης μια επίδειξη και μια αναφορά στο βιασμό. Υπογράμμισα αυτό το κομμάτι, για τη λέξη βιασμός, περισσότερο ίσως ψυχολογικός βιασμός. Βιώνοντας συστηματικά ψυχολογική βία, μου ήταν δύσκολο να προσδιορίσω τι είναι βία. Πολλές φορές είναι πολύ πιο δύσκολο να βάλεις όρια για να προστατευτείς από τη βία, παρά να παραμένεις στο ρόλο του θύματος και να δέχεσαι βία. Όταν παραμένεις στο ρόλο του θύματος, υπάρχει πάντα κάποιος άλλος ένοχος. Για να βάλεις όρια, πρέπει να συνειδητοποιήσεις πρώτα τι θέλεις. Ύστερα να ξεχωρίσεις τον άλλον από εσένα, όποιο συναίσθημα κι αν έχεις προς εκείνον. Για να γίνει αυτό, πρέπει να πάρεις την ευθύνη.

A: 402

B: Η θλίψη μεταλλάσσεται σε μανία. Η μελαγχολία είναι πολύ κοντά στην αγωνία. Η ώρα της δράσης, η στιγμή της δημιουργίας, είναι πάντα σαν αίνιγμα και στοίχημα, που ποτέ δεν ξέρεις ποιο θα είναι το αποτέλεσμα. Η τέχνη πλησιάζει τη ζωή χωρίς αποδόσεις και διαχωρισμούς.

тело и душа перестают быть стереотипами.

A: 396

B: Художники и художницы, последних 50 лет, ставят свое тело, в критические ситуации, используя его в борьбе с системой, они стараются убрать его пределы и двигаются в этом мире, окруженном тенями и людьми, которые видят потерю, которая есть у всех. Стараются эти потери, показать, повторить, интерпретировать, боль, которая ощущается в надежде на то, что она, эта боль, их же и освободит от нее самой. Современный перформер как меланхолический герой, играет с крайними акциями и меланхолией. Но, последние лет, по-моему, сам перформанс, стал более продвинутым. Поиск пределов и границ уже в чем-то другом. Идет тенденция автора, как уход от самого автора.

A: 402

B: Здесь говорится о тенденциях перформеров, о раскрытии пределов и границ, в первую очередь телесных. Я не помню, что думала тогда.

A: 381

B: Здесь речь идет о использовании тела в творчестве Фриды Кало, при ее боли, ее тело эротично и сексуально. Ставится вопрос, что это тело, как зеркало для нас, зритель может уйти от страха, увидеть целостно тело, которое болит и таким образом, излечиться сам.

A: 82

B: “Поиск границ и пределов, эта тема соединена с телом, как с производением и с культурой. Искусство 20 века, особенно второй половины, спрашивает себя и окружающих, теоретически и эмпирически, что такое душа, что такое творение, что такое социум и что такое мир.”

A: 453

Το σώμα και η ψυχή παύουν να είναι στερεότυπα.

A: 396

B: Οι καλλιτέχνιδες και οι καλλιτέχνες των τελευταίων 50 χρόνων βάζουν το σώμα τους σε κρίσιμες καταστάσεις, το χρησιμοποιούν για την καταπολέμηση του συστήματος. Διαμαρτυρόμενοι μέσω του σώματός τους επιχειρούν να μετρήσουν και να σπάσουν τα όριά του και κινούνται προς την απώλεια. Μια απώλεια που διαισθάνονται, αναπαράγουν τον πόνο, με την ελπίδα ότι αυτός ο πόνος, θα τους απελευθερώσει από τον ίδιο τον πόνο και την απώλεια. Ο σύγχρονος περφόρμερ, όπως ένας μελαγχολικός ήρωας, παίζει με ακραίες πράξεις και δράσεις μελαγχολίας. Τα τελευταία χρόνια η περφόρμανς έχει αλλάξει αρκετά. Η έρευνα των ορίων δεν έχει να κάνει μόνο το σώμα. Ο ίδιος ο δημιουργός, επιχειρεί να φύγει από την έννοια του δημιουργού.

A: 402

B: Εδώ μιλάει για τις τάσεις των περφόρμερ, να ερευνήσουν τα όρια τους, κυρίως τα σωματικά. Δεν θυμάμαι τι σκεφτόμουν τότε.

A: 381

B: Εδώ μιλάμε για τη χρήση του σώματος στο έργο της Frida Kahlo, ένα σώμα με πληγές που είναι эρωτικό. Αυτό το σώμα είναι σαν καθρέφτης για το θεατή, ο οποίος μπορεί να θεραπευτεί, βλέποντας το ολόκληρο, το σώμα που πονά.

A: 82

B: “Η εύρεση των ορίων είναι ένα ζήτημα συνδεδεμένο τόσο με το σώμα όσο και με το έργο και τον πολιτισμό. Η τέχνη του 20ου αιώνα και ιδιαίτερα του δεύτερου ημίσειός του, ερωτά τον εαυτό της και τους άλλους, συχνά και θεωρητικά αλλά κυρίως εμπράκτως, τι είναι ψυχή, δημιουργία, κοινωνία, κόσμος.”

A: 453

В: В основе творчества Каргров, лежит утверждение, что, “линия между искусством и жизнью, должна быть прозрачная”. А материал и акция, должны черпать или брать, от всего иного, кроме самого искусства.

Α: 83

В: Понимание того, что мы знаем, кем мы являемся, именно тогда, когда мы знаем, кем мы не являемся и с кем мы в противоборстве. В этой фразе основа негативного определения эго. И Фрейд, объясняет ее, как “патологию пределов”.

Α: 87

В: Человек ищет в жизни удовольствий и радости. А его тело, является источником боли и старения. Человек, таким образом вынужден придумывать разные конструкции и идеи, чтобы пройти сложности жизни. Бесконечное удовлетворение невозможно.

Α: 482

В: Не имеет значения, я подумала о другом.

Α: 538

В: Путешествие художников перформанса начинается до того, как умирает тело.

Α: 484

В: Я устала. Не хочу больше.

Α: 523

В: В перформансе есть прямолинейность и сексуальное влечение.

Прямолинейность разрушает пределы и само сексуальное влечение не знает пределов так как возникает из страсти животного уровня.

Α: 540

В: Наблюдатель может прожить наблюдение и стать самим наблюдением. Этот кусок может существовать только на греческом языке. Здесь игра слов и сложности перевода.

В: Όπως λέει ο Καργω “η γραμμή μεταξύ τέχνης και ζωής πρέπει να παραμένει ρευστή”. Όμως το υλικό και η δράση πρέπει να εμπνέονται και να αντλούνται, απ’ οτιδήποτε άλλο, εκτός από την ίδια την τέχνη.

Α: 83

В: Κατανοούμε ποιοι είμαστε, όταν ξέρουμε ποιοι δεν είμαστε και με ποιον είμαστε σε αντιπαράθεση. Αυτή η φράση είναι ένας αρνητικός προσδιορισμός του εγώ, που ο Freud θα μπορούσε να ερμηνεύσει ως «παθολογία των ορίων».

Α: 87

В: Ο άνθρωπος αναζητά στη ζωή την απόλαυση και την ευτυχία. Το σώμα του όμως είναι πηγή πόνου και φθοράς. Έτσι λοιπόν, ο άνθρωπος αναγκάζεται να κάνει κάποιες κατασκευές για να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της ζωής. Η απεριόριστη απόλαυση δεν είναι εφικτή.

Α: 482

В: Δεν έχει απολύτως καμία σημασία, σκεφτόμουν κάτι άλλο.

Α: 538

В: Το ταξίδι του καλλιτέχνη της περφόρμανς ξεκινάει πριν πεθάνει το σώμα.

Α: 484

В: Κουράστηκα. Δεν θέλω άλλο.

Α: 523

В: Στην περφόρμανς υπάρχει η αμεσότητα και η σεξουαλική πρόκληση. Η αμεσότητα διαλύει τα όρια και η σεξουαλική πρόκληση δεν καταλαβαίνει από όρια γιατί πηγάζει από ένα ζωικό πάθος.

Α: 540

В: Ο παρατηρητής μπορεί να παρακολουθεί και να γίνει ο ίδιος η παρατήρηση. Αυτό το κομμάτι δεν μπορώ να το μεταφράσω. Δεν βγάζει νόημα. Είναι

A: 534 B: Скоро конец? A: 578 B: Знаешь - это не об этом уже. Это о технологии.	ένα παιχνίδι λέξεων. Οι δυσκολίες της μετάφρασης. A: 534 B: Φτάνουμε στο τέλος? A: 578 B: Ξέρεις – αυτό αφορά κάτι άλλο. Μιλάει για τα μέσα.

ΙΣΤΟΡΙΑ

α. ΤΡΙΑ ΣΕΝΑΡΙΑ, ΜΙΑ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Όταν άρχισα να ασχολούμαι με τη διπλωματική μου εργασία ήμουν σε μια ενεργή μάχη και συμφιλίωση με το άγχος μου. Η κυρίως έρευνα όλα αυτά τα χρόνια είχε να κάνει με το σενάριο. Μια ιστορία που έπαιρνε άλλες μορφές και άλλαζε ριζικά. Σε όλα τα σενάρια που γράφτηκαν το μόνο που παρέμεινε σταθερό είναι η πρωταγωνίστρια η Νεφέλη. Μάλλον απλά δεν έλεγε το νέφος να φύγει από το κεφάλι μου και ήταν για μένα όλη η διαδικασία κατά κάποιο τρόπο θεραπευτική, εφόσον μέσα από την φαντασίωση των σκηνών και των ηρώων έλυνα και τα προσωπικά μου ζητήματα.

Η ιστορία εξαρχής είχε να κάνει με την ενηλικίωση και τη σχέση κόρης πατέρα. Σε κάθε ένα από τα σενάρια, άλλαζα τελείως το ρόλο του πατέρα και της κόρης. Στο πρώτο σενάριο η Νεφέλη πέθαινε κι ο πατέρας είχε έναν ρόλο που ενώ ήταν υπεύθυνος δεν ήταν όμως ο ένοχος. Στη δεύτερη ιστορία τα πράγματα ήταν πιο ξεκάθαρα. Ο πατέρας ήταν ο βιαστής (ο θήτης) και η κόρη το θύμα του, που παρέμενε ζωντανό και προσπαθούσε να ελευθερωθεί από το ρόλο του θύματος, όμως δεν τα κατάφερε. Στο τελευταίο σενάριο και η Νεφέλη και ο πατέρας γνώριζαν για το βιασμό ενός μικρού κοριτσιού, η πρώτη όμως το είχε διαγράψει κι ύστερα το προσωποποίησε και ο δεύτερος δεν μιλούσε για αυτό, σα να μην υπήρξε ποτέ.

Όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε στο κάθε καινούργιο σενάριο η σχέση κόρης και πατέρα, θύματος και θήτη, θήτη και θήτη, θύματος και θύματος, άλλαζε ριζικά. Αυτό που έχει πολύ ενδιαφέρον σε προσωπικό επίπεδο, είναι ότι με έναν ακριβώς παράλληλο τρόπο άλλαζε και η δική μου σχέση με τον πατέρα μου. Ήταν κατά κάποιο τρόπο σα να ζωντάνευε το κείμενο. Σα να έδινε ζωή σε μια νέα κατάσταση και σχέση στο χαρτί και ύστερα αυτή να γινόταν μέρος της αληθινής μου ζωής. Ήταν δηλαδή κατά κάποιο τρόπο η συγγραφή της μυθοπλασίας, να χρησιμοποιούταν ως μέθοδος για τη σκηνοθεσία των σχέσεων με τον πατέρα μου στη ίδια τη ζωή. Παράλληλα, εφόσον είχα ολοκληρώσει το δεύτερο σενάριο, που ήταν μια φανταστική ιστορία, όπου η κεντρική ηρωίδα έχει ξεχάσει τι της έχει συμβεί, μέσα από ασκήσεις διαλογισμού, όπου προσπαθούσα να καταλάβω καλύτερα τον καθένα από τους ήρωες, γεννήθηκαν αναμνήσεις, που τις είχα θαμμένες μέσα μου για 30 χρόνια. Δηλαδή μέσα σε 7 χρόνια ψυχανάλυσης στο ντιβάνι, δεν κατάφερα να θυμηθώ τραυματικές παιδικές εμπειρίες, ενώ όταν έγραφα, κρατώντας απόσταση ως σεναριογράφος, αποδείχτηκε πως πολλά από τα

πράγματα που αποτύπωνα στο χαρτί και πίστευα πως ήταν «εφεύρεση» για τη σωστή πλοκή της ιστορίας, ήταν στηριγμένα σε αληθινά γεγονότα από τη ζωή μου, που απλά είχα ξεχάσει.

Ο κινηματογράφος από μόνος του θέλει χρόνο. Στην περίπτωση όμως της Νεφέλης, εκτός από τον χρόνο που απαιτεί ένα σενάριο (σύλληψη, γραφή και τελικό draft), και το κομμάτι της παραγωγής (ψάξιμο ανθρώπων, τρόπων, μεθόδων και χρημάτων για να πεις «ήχος, κάμερα, πάμε!») καθόρισαν την πορεία της ταινίας, κυρίως εξωτερικοί παράγοντες όπως ο κορονοϊός και ο πόλεμος.

Τα γυρίσματα της ταινίας ήταν αρχικά να ξεκινήσουν το Σεπτέμβριο του 2020, όπου λόγω κορονοϊού αναβλήθηκαν. Ύστερα χρησιμοποίησα το χρόνο για να εμβαθύνω στην ιστορία και έγραψα άλλα δύο τελείως διαφορετικά σενάρια, όπου το τελευταίο από αυτά, θεώρησα πως είναι αυτό που θέλω και να γυρίσω. Τα γυρίσματα λοιπόν της ταινίας «Στο Λαιμό» ήταν να αρχίσουν στις 20 Μαρτίου του 2022. Η παραγωγή και το συνεργείο ήταν κυρίως από την Ρωσία και ένα μέρος από την Ουκρανία. Η διευθύντρια φωτογραφίας, η σκηνογράφος και ο παραγωγός ήταν να ταξιδέψουν από τη Μόσχα στην Αθήνα στις 2 Μαρτίου. Είχαν αγοράσει εισιτήρια και η βίζα τους ήταν έτοιμη. Τα γυρίσματα ήταν να γίνουν σε ένα χωριό κοντά στη Θήβα, στις Πλαταιές, όπου βρήκα ένα εγκαταλειμμένο εργοστάσιο, ακριβώς μπροστά από ένα μεγάλο οικοπέδο με τρία σπίτια, όπου έμεναν πρόσφυγες από τη Συρία και από την Παλαιστίνη, οι οποίοι θα βοηθούσαν στην κατασκευή της σκηνογραφίας και με τα χρήματα από την παραγωγή θα κατασκεύαζαν ότι άλλο χρειαζόνταν για τη δικιά τους ζωή. Όλο το κινηματογραφικό συνεργείο θα έμενε στο ένα από τα σπίτια και τα άλλα δύο, όπως και το εργοστάσιο απέναντι θα χρησιμοποιούνταν για τα γυρίσματα.

Όλα φάνταζαν ιδανικά. Είχα καταφέρει να γράψω ένα σενάριο που μου άρεσε πολύ, να μαζέψω ηθοποιούς, να ανακαλύψω το τέλειο location, να έχω κοντά μου ένα επαγγελματικό δυνατό συνεργείο, να βρω ανθρώπους που θα έβαζαν τα χρήματά τους για την υλοποίηση του οράματός μου και ήμουν έτοιμη. Όμως ο ρωσικός στρατός εισέβαλε στην Ουκρανία στις 24 Φλεβάρη στις 4 το πρωί. Θυμάμαι ο σύντροφός μου που είναι από την Ουκρανία, αλλά είχε έρθει ήδη στην Ελλάδα γιατί θα δούλευε στην ταινία ως βοηθός σκηνοθέτη, δεν κοιμόταν όλη τη νύχτα, περίμενε το διάγγελμα του Πούτιν. Στις 4 περίπου ακούσαμε μέσα από το φορητό υπολογιστή την επίσημη έναρξη του πολέμου και 1 λεπτό αργότερα τον πήρε τηλέφωνο ο αδερφός του, που ακόμα βρίσκεται στην Ουκρανία, στην Οδησό και του είπε «Άρχισε. Σειρήνες και βομβαρδισμοί». Από τότε όλα άλλαξαν...

Νιώθω πως σε αυτήν τη ζωή έχω πολλές ζωές. Η τελευταία από αυτές άρχισε στις 24 Φλεβάρη του 2022. Ο κόσμος άλλαξε. Εγώ άλλαξα. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν χάσει τη ζωή τους στην Ουκρανία γύρω στα 15 άτομα που γνωρίζω προσωπικά (φίλοι, γνωστοί και συνεργάτες). Ξέρω πάρα πολύ κόσμο που έχει ξεριζωθεί σε άγνωστα πριν για αυτούς μέρη. Έχω συγγενείς και φίλους που ζουν τώρα σε διάφορα μέρη της Ουκρανίας. Το μεγαλύτερο μέρος του συνεργείου από τη Ρωσία που συνεργαζόμουν υποστηρίζει τον πόλεμο και έχω σταματήσει την κάθε είδους επικοινωνία μαζί τους. Ο κόσμος του κινηματογράφου της εμπορικής μεγάλης οθόνης, έχει μεγάλη διαφορά συγκριτικά με τους εικαστικούς και τους ανεξάρτητους κινηματογραφιστές... Ακόμα και τώρα που το γράφω μου φαίνεται περίεργο όλο αυτό. Μου φαίνεται ακόμα περίεργο που το γράφω στα ελληνικά. Η ζωή μου έχει αλλάξει και εγώ μέσα σε αυτήν. Κι όσο κι αν ακούγεται παράξενο, η ζωή μου έγινε πολύ πιο απλή. Το άγχος κάπως απλά εξαφανίστηκε. Μάλλον ο πόνος και η δύναμη μεγάλωσαν και σα να μην υπάρχει πια χώρος για κάτι έξτρα, φανταστικό. Σα να μην υπάρχει χώρος για το παιχνίδι του μυαλού. Είτε βρίσκεις θάρρος, δύναμη, πετάς οτιδήποτε τοξικό έχεις στη ζωή σου και προχωράς, είτε βουλιάζεις. Καταλαβαίνεις πως τα πάντα είναι εφήμερα και ο χρόνος αρχίζει και μετράει διαφορετικά. Κι όσο κι αν είσαι κατά του πολέμου, μάλλον είσαι περισσότερο κατά του να καταπατούνται τα σύνορα. Τα όρια. Τόσο σε προσωπικό, όσο και σε γεωπολιτικό επίπεδο.

β. «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ» ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

Στην πόρτα του σπιτιού, ποιος θα 'ρθει να χτυπήσει;

Μια πόρτα ανοιχτή για να μπούμε.

Μια πόρτα κλειστή ένα άντρο.

Ο κόσμος χτυπά από την άλλη μεριά της πόρτας μου.

Pierre ALBERT- BIROT.

Les amusements natures, σελ. 217

Το σπίτι είναι η γωνιά μας μέσα στον κόσμο. Είναι αυτό που έχουν πει πολλές φορές – το πρώτο μας σύμπαν. Το σπίτι είναι το καταφύγιο της ονειροπόλησης. Είναι η φωλιά της ανάμνησης. Το σπίτι είναι ένα «σώμα» από εικόνες που δίνουν στον άνθρωπο λόγους ή ψευδαισθήσεις σταθερότητας. Στο σενάριο «Στο Λαιμό» η κεντρική ηρωίδα επιστρέφει μετά από 13 χρόνια στο χωριό του πατέρα της, το Λαιμό κι ύστερα από μια τυχαία συνάντηση ξυπνάνε αναμνήσεις που είχε μέσα της θαμμένες. Όλες οι αναμνήσεις της ηρωίδας γεννιούνται στα όνειρά της, την ώρα που κοιμάται μέσα στο σπίτι. Αυτό το σπίτι, το πλασμένο από ανάσα, το σπίτι της πνοής και της φωνής, είναι μια αξία που τρεμουλιάζει, που πάλλεται στα όρια του πραγματικού και του μη πραγματικού. Οι εξωτερικές φωνές, η φωνή του παρελθόντος αντηχούν αλλιώτικα στα όνειρα.

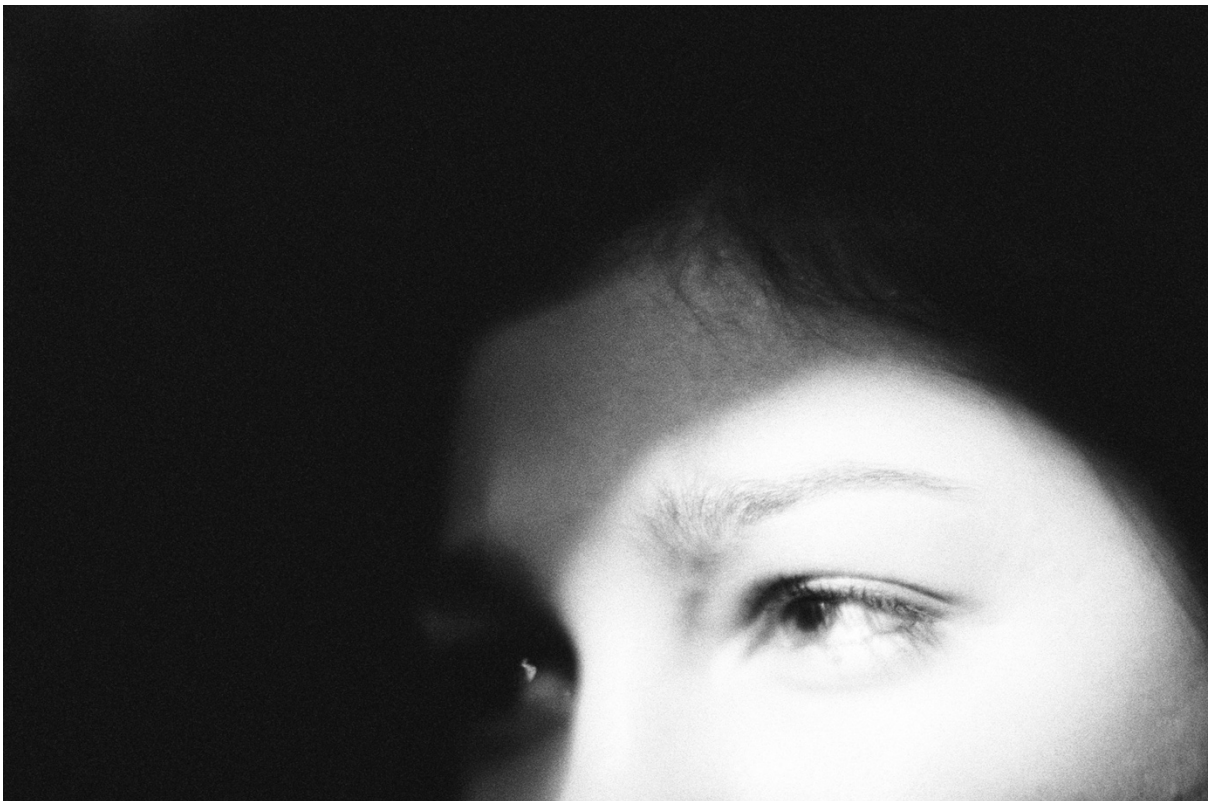
Το σενάριο έχει κλασική δομή και χωρίζεται σε τρία μέρη. Είναι μια γραμμική ιστορία, στην οποία παρεμβάλλονται τα όνειρα της ηρωίδας. Οι δράσεις λαμβάνουν χώρα τόσο σε εσωτερικούς, όσο και σε εξωτερικούς χώρους στην Αθήνα και στο χωριό Λαιμός. Οι ήρωες της ιστορίας είναι η Νεφέλη, η Μαρία, ο Νικόλας, ο Θανάσης, η Ελένη και ο Μάκης. Το πρώτο μέρος του καλλιτεχνικό μου έργου βασίστηκε πάνω στα κείμενα περιγραφής των ηρώων. Δανείστηκα αυτή τη μέθοδο από την ταινία του Alain Resnais “My American Uncle”, όπου εκεί ο παρατηρητής επιστήμονας μιλάει για τον κάθε ήρωα αποστασιοποιημένα και περιληπτικά, αναφέροντας γεγονότα κλειδιά της βιογραφίας του καθενός. Όπως βλέπουμε και στην ταινία, το ίδιο και στο βίντεο μου, οι άνθρωποι κινούνται με βάση ορισμένες πολιτισμικές προδιαγραφές που τις έχουν αποδεχτεί μέσα από την εκπαίδευση, τη ζωή και το επάγγελμά τους. Δηλαδή ένα μέρος του κοινού λόγου έχει εντυπωθεί στο φλοιό της μνήμης, που ελέγχει τους άλλους φλοιούς και υποκινεί τη συμπεριφορά του ανθρώπου. Στην περίπτωση του δικού μου βίντεο το ρόλο του παρατηρητή επιστήμονα, τον παίζω εγώ, όπου πέρα από την

ηχογράφηση της φωνής μου, συμμετέχω στο βίντεο με κοντινά πλάνα του χεριού μου, όπου σκηνοθετούν το μη πραγματικό κόσμο των playmobil.

Η ταινία του Resnais μπορεί να θεωρηθεί σταθμός, όχι μόνο στο έργο του αλλά και σ' ολόκληρη την ιστορία του κινηματογράφου, γιατί επιχειρεί να θέσει την εικόνα σε μια λειτουργία όχι αφηγηματική ή καταδηλωτική των συναισθημάτων, των μνήμων και των ανθρωπίνων καταστάσεων, αλλά να της δώσει μια διάσταση αυστηρού αποδεικτικού επιστημονικού λόγου. Έτσι που η ταινία να παύει να είναι αφήγημα και να γίνεται δοκίμιο. Οι ηθοποιοί παύουν να έχουν οποιαδήποτε χαρακτηριστική υπόσταση, γίνονται μοντέλα ενός συνειρμού και παίρνουν τη μορφή κάποιων πειραματόζωων που ερεθίζονται απ' το σκηνοθέτη – επιστήμονα κι η συμπεριφορά τους παρατηρείται λεπτά κι αναλυτικά για να εξαχθεί το τελικό συμπέρασμα, για τη δομή και τη λειτουργία τους. Στην ταινία γεννιούνται ερωτήματα σχετικά με το ρόλο της εξωτερικής επιρροής καθώς οι άνθρωποι επιτρέπουν στην πολιτική, τον γάμο (θεσμός και εχθρός της αγάπης) και τη θρησκεία να καθοδηγούν τη ζωή τους. Με την πρώτη ματιά φαίνεται ότι η προσκόλληση σε αυτές τις δομές είναι μια μορφή ευκολίας. Ο επιστήμονας θεωρεί πως οι βασικές κινήσεις του ανθρώπου βρίσκονται στην καρδιά του υποσυνείδητου. Ο Resnais φαίνεται να μην συμφωνεί τελείως σε αυτό και κάνει το θεατή να νιώθει πως πρόκειται για μια συνεχόμενη μάχη που διεξάγεται μέσα μας με το υποσυνείδητό μας. Στο βίντεο «Στο Λαιμό» η ιστορία που περιγράφεται γεννάει ερωτήματα όσον αφορά την εξωτερική επιρροή και βλέπουμε την κεντρική ηρωίδα να προσπαθεί να ξεφύγει από αυτήν. Πρόκειται δηλαδή για μια εσωτερική πάλη με το υποσυνείδητό της.

Παράλληλα το μόνο ανθρώπινο στοιχείο που έχουμε στο βίντεο είναι το μάτι της κεντρικής ηρωίδας που προσπαθεί να κρατηθεί ανοιχτό, το χέρι του σκηνοθέτη και κομματιασμένα μέρη γυναικείου σώματος και το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας έχει χτιστεί με ανθρωπάκια playmobil σε ένα παιδικό σπιτάκι. Το γνωστό σε όλους παιδικό παιχνίδι χρησιμοποιείται ως σύμβολο ονειροπόλησης. Μας επιστρέφει στο καταφύγιο του σπιτιού και δίνει την αίσθηση του μη πραγματικού, του παιχνιδιού. Χρησιμοποιείται λοιπόν η ίδια μέθοδος που έχει στηριχτεί η συγγραφή της διπλωματικής μου εργασίας – «Παίζοντας, μεταφέρεις την ευθύνη του εαυτού σου στον τρίτο και σε αυτήν την πλέον μη αγχωτική κατάσταση, επιτρέπεις στο υποσυνείδητό σου να ξεχάσει τα όρια και στην ανάμνησή σου να ξεθάψει ότι είχες καλά κρυμμένο».

Τέλος σε μια απόπειρα να διαγράψω την απόσταση ανάμεσα στην κινηματογραφική εικόνα και στον θεατή χρησιμοποιώ εσκεμμένα το κοντινό πλάνο. Παρακολουθούμε το μάτι και το πρόσωπο της ηθοποιού, η οποία προσπαθεί να θυμηθεί κάτι τραυματικό για αυτήν. Προσπαθεί να αναδύσει από τη μνήμη της την «Αλήθεια» και για να το καταφέρει αυτό φτάνει στον πάτο. Όταν χρησιμοποιείται τόσο κοντινή απόσταση ο θεατής παύει να βλέπει για παράδειγμα το μάτι της ηθοποιού ως απλά ένα μάτι, αλλά αυτό μετατρέπεται σε ένα σύμβολο της ίδιας της θεματικής που του προτείνεται. Ένα κοντινό πλάνο στον κινηματογράφο εξαλείφει τις λειτουργίες ενός «συνηθισμένου προσώπου»: εξατομίκευση, κοινωνικοποίηση, επικοινωνία και βγάζει την εικόνα από ορισμένες χωρικές και χρονικές συντεταγμένες. Το συναίσθημα που γεννιέται μετατρέπεται σε αίσθηση, συναίσθημα ή ιδέα. Όπως αναλύει και ο Deleuze Gilles «Ένα κοντινό πλάνο δεν βγάζει ένα αντικείμενο από το σύνολο, αλλά αφαιρεί αυτό το αντικείμενο από όλες τις χωροχρονικές συντεταγμένες, δηλαδή το ανυψώνει στην τάξη της Ουσίας».

γ. ΣΕΝΑΡΙΟ «ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ»

ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

της Βέρας Ιόνας Παπαδοπούλου

+306906709578

veraiona.com@gmail.com

SCENE 1 - INT. PARENT'S LIVING ROOM - DAY

Μια πιατέλα με κοτόπουλο στο φούρνο με πατάτες, μια σαλάτα πράσινη με μαρούλι, ένα πλαστικό μπουκάλι κόκκινο κρασί, τρία άδεια ποτήρια και τρία άδεια πιάτα στο τραπέζι.

Στο τραπέζι είναι καθισμένος ο Θανάσης (55 χρονών) και βάζει κρασί στο ποτήρι του. Η Νεφέλη (27 χρονών) πλησιάζει στο τραπέζι, κρατώντας μια πιατέλα με ψωμί.

ΝΕΦΕΛΗ

Εγώ δεν θα πιω.

Ο Θανάσης γεμίζει το διπλανό ποτήρι.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά εσύ θα πιείς;

Ο Θανάσης γεμίζει και το τρίτο άδειο ποτήρι.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Πολύ λίγο, για το καλό.

Ο Θανάσης αφήνει το μπουκάλι.

Η Νεφέλη αφήνει απότομα την πιατέλα με το ψωμί στο τραπέζι.

Η Νεφέλη φεύγει από το τραπέζι.

Η Ελένη (53 χρονών), φέρνει ένα πιάτο με σαγανάκι και κάθεται.

Η Νεφέλη έρχεται με ένα ποτήρι με νερό και κάθεται στη μέση του τραπεζιού.

Η Ελένη σηκώνει το ποτήρι της και κοιτάζει τον Θανάση.

ΕΛΕΝΗ

Άντε, να σε χαιρόμαστε!

Ο Θανάσης σηκώνει το ποτήρι του χωρίς να την κοιτάξει και κοιτάζει το γεμάτο ποτήρι με το κρασί της Νεφέλης.

Η Νεφέλη σηκώνει το ποτήρι με το νερό και τσουγκρίζει μαζί τους.

Η Ελένη πίνει μια μικρή γουλιά. Πίσω από την Ελένη ένας πίνακας κρεμασμένος στον τοίχο, που απεικονίζει ένα μη ρεαλιστικό πρόσωπο.

Ο Θανάσης πιάνει το μπουτί του κοτόπουλου με τα χέρια και προσπαθεί να το κόψει με τα χέρια. Πίσω από τον Θανάση ένα μεγάλο πράσινο φυτό.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Α...Καίει η μαλακία.

Η Ελένη παίρνει το μαχαίρι και το πιρούνι κι αρχίζει να το κόβει.

ΕΛΕΝΗ

Ε, θέλει μαχαίρι.

Η Νεφέλη βάζει σαλάτα στο πιάτο της.
Η Ελένη βάζει ένα κομμάτι μπουτί στο Θανάση και στον εαυτό της ένα μικρότερο κομμάτι, μαζί με πατάτες..
Ο Θανάσης πιάνει το μπουτί του κοτόπουλου με τα χέρια και αρχίζει να το τρώει.
Η Νεφέλη τρώει σαλάτα και η Ελένη κόβει το κομμάτι της με το μαχαίρι.

Η Νεφέλη κόβει με το μαχαίρι το σαγανάκι σε κομμάτια.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Εσύ δεν θα φας;

Η Νεφέλη παίρνει ένα κομματάκι τυρί στο στόμα της και κοιτάζει το Θανάση με ειρωνικό χαμόγελο.

ΝΕΦΕΛΗ

Τρώω!

Ο Θανάσης πιάνει με τα λαδωμένα χέρια του το ποτήρι με το κρασί και πίνει μια γουλιά.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Το έχει μαγειρέψει ωραίο η μάνα σου.

Η Ελένη βάζει σαλάτα στο πιάτο της.

ΕΛΕΝΗ

Αφού δεν τρώει κρέας εδώ και δύο χρόνια.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Το κοτόπουλο δεν είναι κρέας και κάνει καλό.

Η Νεφέλη παίρνει μια πατάτα από την πιατέλα με το κοτόπουλο.

ΝΕΦΕΛΗ

Το έχουμε πει χίλιες φορές, μπαμπά. Δεν τρώω κρέας.

Ο Θανάσης πίνει όσο κρασί έχει απομείνει στο ποτήρι του. Τρώνε χωρίς να μιλάνε μεταξύ τους.

ΕΛΕΝΗ

Πολύ καλό καιρό έχει σήμερα. Καλοκαίρι!

Ο Θανάσης αφήνει τα κόκκαλα από το κοτόπουλο στο πιάτο. Γλείφει τα δάχτυλά του και τα καθαρίζει με μια χαρτοπετσέτα από ρολό.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Έχουν ακριβύνει τα πάντα. Πρέπει να κοιτάμε πιο σοβαρά τι χρειαζόμαστε να αγοράσουμε και τι όχι.

Η Ελένη βάζει πατάτες στο πιάτο του Θανάση.

Ο Θανάσης κοιτάζει το πιάτο της Νεφέλης.

ΝΕΦΕΛΗ

Εγώ θα φάω λίγο ακόμα και θα φύγω.

ΕΛΕΝΗ

Νεφέλη, κάτσε μωρέ. Που βιάζεσαι; Δεν σε βλέπουμε καθόλου.,

Ο Θανάσης παίρνει ένα κομμάτι ψωμί και το τρώει με την μία σχεδόν ολόκληρο.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Για παράδειγμα, δεν καταλαβαίνω γιατί να χρησιμοποιούμε χαρτοπετσέτες ρολό, όταν υπάρχουν πιο απλές και φθηνές λύσεις.

ΝΕΦΕΛΗ

Να γλείψουμε τα δάχτυλά μας για παράδειγμα...
Η Νεφέλη γλείφει τα δάχτυλά της ένα ένα.

ΕΛΕΝΗ

Λένε θα χαλάσει όμως ο καιρός στο τέλος της εβδομάδας.
Η Ελένη κοιτάει τη Νεφέλη.

ΕΛΕΝΗ

Νεφέλη! Σταμάτα τις βλακείες.
Η Νεφέλη γελάει και σηκώνεται προς την κουζίνα.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Έχεις ανοιχτό το καλοριφέρ;

ΕΛΕΝΗ

Στο 20.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Αφού έχει ζέστη. Τι στο 20;
Ο Θανάσης κοιτάζει προς τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη καθώς έρχεται στο τραπέζι, κοιτάζει τον πίνακα πίσω από την Ελένη.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νεφέλη, πήγαινε κλείστο. Πληρώνουμε νταβατζιλίκια πάλι.

ΝΕΦΕΛΗ

Πότε τον πήρες;
Η Ελένη κοιτάζει τον πίνακα.

ΕΛΕΝΗ

Ωραίος δεν είναι; Ο πατέρας ενός μαθητή μου τον ζωγράφισε.

Ο Θανάσης βάζει στο ποτήρι του κι άλλο κρασί.

Η Ελένη και η Νεφέλη χαμογελάνε.

ΘΑΝΑΣΗΣ (φωνάζοντας)

Δεν βγάζουμε άκρη εδώ πέρα. Μέσα στη χαζομάρα και στην ηλιθιότητα.

ΝΕΦΕΛΗ

Κι εσύ μέσα στην γκρίνια και στη μιζέρια.

ΘΑΝΑΣΗΣ (φωνάζοντας)

Η ζωή δεν είναι παιχνιδάκι. Τα έχεις όλα μπερδεμένα στο
μυαλουδάκι σου.

Η Ελένη σηκώνεται κι αρχίζει να μαζεύει τα πιάτα.

ΕΛΕΝΗ

Σταματήστε πια! Ένα μεσημεριανό είπαμε να φάμε σαν
οικογένεια.

Η Νεφέλη στρίβει τσιγάρο.
Η Ελένη πηγαίνει τα πιάτα στην κουζίνα.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Πήγαινε να βοηθήσεις τη μητέρα σου!

Η Νεφέλη αρχίζει και βουρκώνει όσο στρίβει το τσιγάρο.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Μου έχεις πρήξει τα συκώτια... Καλύτερα να ήμουν ορφανή.

ΕΛΕΝΗ (από την κουζίνα)

Τι είναι αυτά που λες;

CUT TO:

EXT. SIDEWALK 1 ATHENS - MORNING

Μία κυρία περπατάει στο δρόμο, κρατώντας ένα καστανόξανθο κοριτσάκι
από το χέρι.

Περνάνε από ένα σπίτι, που έχει ανοιχτό παράθυρο και ακούγεται το
κλάμα ενός μωρού.

Το κοριτσάκι σταματάει και κοιτάζει προς το παράθυρο. Η κυρία το
τραβάει από το χέρι να προχωρήσει.

CUT TO:

INT. BEDROOM - MORNING

Κρεβατοκάμαρα. Ένας παχουλός κύριος είναι ξαπλωμένος γυμνός πάνω από
μία ξανθιά γυναίκα και κάνουν σεξ.

Τα χέρια της γυναίκας γατζώνονται στο κρεβάτι.

CUT TO:

EXT. SIDEWALK 2 ATHENS - MORNING

Μια γυναίκα με μάσκα προχωράει με ρόμπα και παντόφλες στο δρόμο παραμιλώντας.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΜΑΣΚΑ

Νομίζεις πως δεν θα το θυμηθώ, ε; Νομίζεις το έχω ξεχάσει, ε;

BACK TO:

INT. PARENT' S LIVING ROOM - DAY

Η Νεφέλη, ο Θανάσης και η Ελένη είναι κοντά στην τραπεζαρία.

ΝΕΦΕΛΗ

Εσύ φταις για ότι μου συμβαίνει...

Αρχίζει να γίνεται σεισμός. Κάποια αντικείμενα πέφτουν στο πάτωμα.

Η Νεφέλη, ο Θανάσης και η Ελένη προσπαθούν να μπουν κι οι τρεις κάτω από το τραπέζι.

Δεν χωράνε πολύ καλά.

CUT TO:

EXT. SIDEWALK 1 ATHENS - MORNING

Μπροστά από τη γυναίκα και το κοριτσάκι πέφτει μια γλάστρα. Η γυναίκα παίρνει στα χέρια της το κοριτσάκι τελευταία στιγμή.

CUT TO:

INT. BEDROOM - MORNING

Στο κεφάλι του άντρα πέφτει το φωτιστικό από το ταβάνι. Η γυναίκα που βρίσκεται από κάτω του αρχίζει και ουρλιάζει.

CUT TO:

EXT. SIDEWALK 2 ATHENS - MORNING

Η γυναίκα στο δρόμο συνεχίζει να προχωράει χωρίς να δίνει σημασία σε τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΜΑΣΚΑ

Δεν θυμάσαι, ε; Θα στα θυμίσω εγώ!

SCENE 2 - INT. PARENT' S LIVING ROOM - DAY

Ο Θανάσης κάθεται στον καναπέ και κοιτάζει τηλεόραση που ξεκινάει έκτακτο δελτίο ειδήσεων.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ (τηλεόραση)

Τρομερός σεισμός στην Αθήνα 6.7 ρίχτερ με επίκεντρο το Αγκίστρι. Πολλά θύματα και σοβαρές ζημιές.

Η Νεφέλη στο μπαλκόνι καλεί το Νικόλα στο κινητό.

ΝΕΦΕΛΗ

Έλα! Καλά είσαι;

Το μπαλκόνι έχει θέα ένα πάρκο. Ένας άντρας στο πάρκο προχωράει και κοιτάζει τη Νεφέλη.

ΝΕΦΕΛΗ

Ο Φρίξος είναι μαζί σου;

Ο άντρας στέκεται και συνεχίζει να κοιτάζει τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη γυρίζει τη πλάτη της και κοιτάζει προς το σαλόνι.

Ακούγεται ήχος τηλεφώνου και ο Θανάσης σηκώνεται και πάει να βρει το τηλέφωνο.

ΝΕΦΕΛΗ

Πάλι καλά ο γλυκός μου... Τρόμαξα πολύ. Θα έρθω σπίτι όπου να ναι. Θέλω να πηδιόμαστε μέχρι αύριο τη νύχτα...

Η Νεφέλη γυρίζει προς την πλευρά του πάρκου και βλέπει τον άντρα, ήρεμα να κατουράει και να την κοιτάζει.

ΝΕΦΕΛΗ

Τι κάνεις εκεί, παλιο ανώμαλε!!!

Ξαφνικά η Ελένη αρχίζει να κλαίει ουρλιάζοντας.

ΝΕΦΕΛΗ

Σε κλείνω...

Η Νεφέλη μπαίνει στο σαλόνι και βλέπει το Θανάση να έχει πιάσει το κεφάλι του και την Ελένη να κλαίει.

ΕΛΕΝΗ

Ο θείος σου, πέθανε.

ΝΕΦΕΛΗ

Πως;

Στις ειδήσεις είναι η ξανθιά γυναίκα που ήταν στο υπνοδωμάτιο με τον παχουλό άντρο στέκεται στο δρόμο. Φοράει μια φούξια σατέν ρόμπα και κλαίει.

Δίπλα της στέκεται μία παρουσιάστρια, κρατώντας ένα μικρόφωνο.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ (τηλεόραση)

Πείτε μας τι συνέβει.

ΞΑΝΘΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΟΥΞΙΑ ΡΟΜΠΑ (τηλεόραση)

Έπεσε το λούστρο ξαφνικά στο κεφάλι του.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ (τηλεόραση)

Ο Μάκης Δοξαράς βρέθηκε νεκρός, γυμνός στο κρεβάτι του

ξενοδοχείου Πρίαμος με το λούστρο πάνω του.
Θέλετε να μας πείτε κάτι άλλο; (απευθυνόμενη στη ξανθιά με τη φούξια ρόμπα)

Η γυναίκα σκουπίζει τα δάκρυά της και φεύγει.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΡΙΑ (τηλεόραση)

Μείνετε συντονισμένοι για περισσότερες εξελίξεις. Η Πόπη Πιπίνου ήταν κοντά σας.

Ο Θανάσης κλείνει τη τηλεόραση.

ΝΕΦΕΛΗ

Ποια είναι αυτή; Η θεία το ξέρεις;

ΕΛΕΝΗ

Η θεία πήρε τηλέφωνο το μπαμπά σου.

Ο Θανάσης κλαίει.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Το μαλάκα... Να πηδήξει ήθελε μονάχα... Γιατι;
Η Ελένη αγκαλιάζει το Θανάση κλαίγοντας με αναφιλητά.

SCENE 3 - INT. THANASIS' S CAR - MORNING

Η Νεφέλη, ο Θανάσης και η Ελένη στο αυτοκίνητο.

Ο Θανάσης ντυμένος με μωβ μπλούζα κάθεται στη θέση του οδηγού.
Η Ελένη ντυμένη στα μαύρα κι έχοντας φτιάξει τα μαλλιά της στο κομμωτήριο, κάθεται στη θέση του συνοδηγού και κοιτάζει έξω από το παράθυρο τα καμένα δέντρα.

Η Νεφέλη φορώντας μια μίνι φούστα κάθεται πίσω από τη θέση του οδηγού, φοράει ακουστικά, ακούει με το κινητό της τον εαυτό της να τραγουδάει.

Η Ελένη γυρίζει το κεφάλι της και κοιτάζει τη Νεφέλη.

Ο Θανάσης κοιτάζει την Νεφέλη από τον καθρέφτη.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Έτσι θα έρθει στην κηδεία;

ΕΛΕΝΗ

Έτσι θα έρθεις στη κηδεία είτε έχεις φέρει αλλαξιά ρωτάει ο μπαμπάς;

Η Νεφέλη δεν την ακούει.

Η Ελένη της κάνει νόημα με τα χέρια.

Η Νεφέλη βγάζει το ένα ακουστικό.

ΝΕΦΕΛΗ

Έλα. Τι θέλεις;

ΕΛΕΝΗ

Λέω, αν έχεις φέρει αλλαξιά για την κηδεία.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι, έχω.

Η Νεφέλη ξαναφοράει το ακουστικό της.

Ο Θανάσης την κοιτάζει από τον καθρέφτη.

Η Νεφέλη νιώθει το βλέμμα του, όμως κάνει πως δεν τον βλέπει, τρώει τα νύχια της και συνεχίζει να κοιτάει το κινητό της.

Ένα αυτοκίνητο μπροστά από το αυτοκίνητο του Θανάση πάει πολύ αργά. Ο Θανάσης προσπαθεί να το προσπεράσει, αλλά το αυτοκίνητο δεν τον αφήνει.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Γαμώ το Χριστό μου...

ΕΛΕΝΗ

Θανάση μου ηρέμησε. Δεν χάθηκε ο κόσμος, έχουμε χρόνο ακόμα.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μη μου πρήξεις τα συκώτια κι εσύ πρωινιάτικα.

Η Ελένη σφίγγει το στόμα της.

Η Νεφέλη δυναμώνει τον ήχο της μουσικής.

Ο Θανάσης αρχίζει και κορνάρει. Το αυτοκίνητο κάνει στην άκρη και ο Θανάσης το προσπερνάει.

ΕΛΕΝΗ

Ο Μάκης ερχόταν όλα αυτά τα χρόνια στο χωριό;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Που να ξέρω;

ΕΛΕΝΗ

Ποιος ξέρει πως θα είναι το σπίτι..

ΘΑΝΑΣΗΣ

Σίγουρα ερχόταν, αλλά δεν νομίζω να έχει φτιάξει το σπίτι. Θα είναι όπως το άφησε η μάνα μου.

Η Ελένη ανοίγει το καθρέφτη της και κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

ΕΛΕΝΗ

Πριν 10 χρόνια;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ωωωω, που να ξέρω... Μη με πρίζεις...

Η Νεφέλη βγάζει τα ακουστικά.

ΝΕΦΕΛΗ

Τι ώρα είναι η κηδεία;

Η Ελένη κοιτάζει τη Νεφέλη από τον καθρέφτη.

ΕΛΕΝΗ

Στις 11.

CUT TO:

EXT. VILLAGE - MORNING

Το αυτοκίνητο περνάει δίπλα από μια πινακίδα που γράφει "Λαιμός".

Το αυτοκίνητο απομακρύνεται.

SCENE 4 - EXT. CEMETERY - MORNING

Σκαμμένος λάκκος. Πολλά πόδια, γυναικεία και αντρικά στέκονται το ένα κοντά στο άλλο.

Η κάμερα παρακολουθεί μονάχα τα πόδια των ανθρώπων. (όλοι τους φοράνε διαφορετικό χρώμα παπούτσια).

Κατεβάζουν το φέρετρο στον λάκκο με σχοινιά.

ΑΝΤΡΑΣ 1 (VOICEOVER)

Ωχχχχ... τέρας έχει αυτό το φέρετρο, πια...

ΑΝΤΡΑΣ 2 (VOICEOVER)

Σκάσε, θα σε ακούσουν...

Κάποια πόδια πλησιάζουν πιο κοντά και πετώντας λουλούδια στο φέρετρο κάτι σιγο ψιθυρίζουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ 1 (VOICEOVER σιγο κλαίγοντας)

Θεός χωρέσει...

ΓΥΝΑΙΚΑ 2 (VOICEOVER)

Άγιος άνθρωπος...

ΑΝΤΡΑΣ 3 (VOICEOVER)

Όλοι εκεί θα ανταμώσουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ 3 (VOICEOVER)

Να σε φάνε τα σκουλήκια...

Μια γυναικεία γόβα πατάει ένα ανδρικό παπούτσι. Το ανδρικό παπούτσι παραμένει ακίνητο.

Τρία άτομα πετάνε λουλούδια στο φέρετρο χωρίς να πούνε τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ 4 (VOICEOVER κλαίγοντας)

Ο καλύτερος άνθρωπος ήσουν Μάκη μου...

Αρχίζουν και ρίχνουν χώμα στο φέρετρο με τα λουλούδια.

ΓΥΝΑΙΚΑ 2 (VOICEOVER ψιθυρίζοντας)

Το 'μαθες πως πέθανε όσο ήταν με την γκόμενα;

ΓΥΝΑΙΚΑ 1 (VOICEOVER ψιθυρίζοντας)

Ναι, μια ξανθιά...

Το χώμα αρχίζει και καλύπτει το φέρετρο.

ΓΥΝΑΙΚΑ 3 (VOICEOVER)

Ζωή σε σας...

Τα πόδια σιγά σιγά απομακρύνονται από το φέρετρο.

Το χώμα έχει καλύψει το φέρετρο.

Κίτρινα γυναικεία μποτάκια πλησιάζουν και σταματάνε ακριβώς μπροστά από τη λακούβα.

Ένα μεγάλο λουλούδι κίτρινο χρώματος πέφτει στο χώμα.

SCENE 5 - INT. VILLAGE'S HOUSE - MORNING

Το σπίτι στο χωριό είναι παλιό και ακατάστατο. Φαίνεται πως πολύ καιρό δεν μένει κάποιος εκεί.

Η Ελένη πλένει κάποια ποτήρια.

Η Νεφέλη προσπαθεί να ανάψει τον ξυλόφουρνο. Και βάζει ένα βραστήρα με νερό στη φωτιά.

ΕΛΕΝΗ

Πρέπει να έρθουμε μετά τα εννιάμερα και να μαζέψουμε. Πότε πια θα τελειώσει αυτός ο ανάδρομος Ερμής;

Η Νεφέλη κοιτάζει την Ελένη χαμογελώντας.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μια γυναίκα η Κατερίνα (45 χρονών).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δέχεστε επισκέψεις;

ΕΛΕΝΗ

Έλα Κατερίνα μου! Προσπαθώ εδώ να μαζέψω τα ασυμμάζευτα.
Πέρνα να κεράσω καφέ.

Η Κατερίνα περνάει στο σπίτι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τι κάνεις Νεφέλη;

ΝΕΦΕΛΗ

Όλα καλά.

Η Ελένη πέρνει τρία καθαρά ποτήρια και τα βάζει στο τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ

Συγγνώμη Κατερίνα μου, εδώ έχει μονάχα μαύρο τσάι και έχουμε nescafe. Που να φανταζόμουν πως δεν υπάρχει μπρίκι σε αυτό το σπίτι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ένα nescafe θα τον πιω με χαρά.

Η Νεφέλη κοιτάζει το νερό που βράζει και το βγάζει από τη φωτιά.

Η Ελένη βάζει καφέ στις κούπες.

ΕΛΕΝΗ

Πως τον πίνεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Σκέτο.

Η Νεφέλη βάζει νερό στα ποτήρια.

Η Ελένη και η Κατερίνα κάθονται στο τραπέζι.

Κάθεται μαζί τους και η Νεφέλη, αλλά βγάζει το κινητό της και χαζεύει σε αυτό βλέποντας βιντεάκια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ας μαζευόμαστε πιο συχνά για ευχάριστους λόγους.

ΕΛΕΝΗ

Αυτό ξαναπές το!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Η Μαρία πως είναι;

ΕΛΕΝΗ (ψιθυρίζοντας)

Πως να είναι; Να χάσεις τον άντρα σου έτσι ξαφνικά... και να ξέρουν όλοι πως είσαι κερατωμένη... και όλα αυτά να τα περνάς με ανάδρομο Ερμή.

Η Νεφέλη αρχίζει και γελάει με ένα βιντεάκι που βλέπει στο κινητό της.

Η Ελένη την κοιτάζει αυστηρά.

ΝΕΦΕΛΗ

Συγγνώμη, συγγνώμη...

Η Κατερίνα πίνει τον καφέ της.

ΕΛΕΝΗ

Πάρε ένα κουλουράκι! Είναι πολύ ωραία! Από το φούρνο πριν μπεις στο χωριό τα πήραμε.

Η Κατερίνα παίρνει ένα κουλουράκι και το βουτάει στον καφέ της.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ήταν καιρό με την άλλη τη ξανθιά;

ΕΛΕΝΗ

Ποιος ξέρει; Για να κλαίει η άλλη με μαύρο δάκρυ, υποθέτω πως ναι.

Η Νεφέλη στρίβει ένα τσιγάρο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δεν ήρθε όμως στην κηδεία.

ΕΛΕΝΗ

Είσαι σοβαρή; Που να βρει μούτρα να έρθει;

Η Νεφέλη σηκώνεται και βγαίνει έξω να καπνίσει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (κοιτάζοντας τη Νεφέλη)

Έχει γίνει γυναικάρια!

CUT TO:

EXT. VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη στέκεται στην είσοδο του σπιτιού και ανάβει το τσιγάρο της. Κοιτάζει μπροστά της και βλέπει ένα εγκαταλειμμένο εργοστάσιο από την απέναντι πλευρά του δρόμου.

Η Νεφέλη αρχίζει να βήχει.

Ανοίγει την εξώπορτα της αυλής ο Θανάσης και από πίσω του ακολουθεί η Μαρία (27 ετών) μια καστανόξανθη τυφλή κοπέλα με κίτρινα μποτάκια.

Η Νεφέλη παθαίνει κρίση πανικού.

Πετάει το τσιγάρο της και αρχίζει να βήχει με μανία.

Ο Θανάσης πλησιάζει προς την είσοδο του σπιτιού. Έρχονται άλλοι δύο άνθρωποι στην εξώπορτα της αυλής.

Η Νεφέλη γυρίζει την πλάτη της και τρέχει μέσα στο σπίτι.

BACK TO:

INT. VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Ελένη με την Κατερίνα την ακολουθούν με το βλέμμα τους.
Η Νεφέλη μπαίνει στην τουαλέτα και ανοίγει τη βρύση και προσπαθεί να πλύνει το πρόσωπο της.

Κάθεται στην λεκάνη με τα ρούχα και αρχίζει να κλαίει όσο τρέχει η βρύση.

Η Ελένη χτυπάει την πόρτα.

ΕΛΕΝΗ (ψιθυρίζοντας)

Νεφέλη άνοιξε μου. Έχουμε επισκέψεις. Όλα καλά;

ΝΕΦΕΛΗ

Άσε με.

ΕΛΕΝΗ (ψιθυρίζοντας)

Ηρέμησε και έλα έξω.

Η Ελένη φεύγει και πηγαίνει στη κουζίνα.
Η Νεφέλη κάθεται στην λεκάνη και προσπαθεί να πάρει βαθιές αναπνοές.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Καλωσορίσατε! Περάστε περάστε!

ΑΝΤΡΑΣ 1 (VOICEOVER)

Ζωή σε εσάς.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Η Μαρία που πήγε;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κάτι ξέχασε είπε και πήγε να το φέρει.

Η Νεφέλη σηκώνεται και πλένει το πρόσωπό της. Κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη και βλέπει τον θείο της από πίσω της να χαμογελάει.

Γυρίζει το κεφάλι της και δεν βλέπει κανέναν.

SCENE 6 - INT. NEFELI'S LIVING ROOM - MORNING

Η Νεφέλη με το Νικόλα και το Φρίξο στο σαλόνι του σπιτιού.
Ο Νικόλας κάθεται στον καναπέ με το λάπτοπ του στα πόδια του και κάτι διαβάζει πίνοντας χαλαρά μια μπύρα.
Ο Φρίξος είναι ξαπλωμένος σε ένα μαξιλάρι στο πάτωμα.

Τριγύρω του στον καναπέ πεταμένα πάρα πολλά πολύχρωμα γυναικεία ρούχα.

Δίπλα ένας μεγάλος επιδαπέδιος καθρέφτης.

Η Νεφέλη δοκιμάζει ρούχα και κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Ο Νικόλας περιοδικά σηκώνει το κεφάλι του και την κοιτάζει.

ΝΕΦΕΛΗ

Σου αρέσει αυτό;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Δεν μου αρέσει το χρώμα τόσο.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι, αλλά μου πάει;

Ο Νικόλας κοιτάζει τη Νεφέλη και χαμογελάει.
Η Νεφέλη δοκιμάζει άλλα ρούχα.

ΝΕΦΕΛΗ

Αυτό;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ναι. Πάει με τα μαλλιά σου.

Η Νεφέλη αδειάζει κούτες με παπούτσια στο πάτωμα.
Βρίσκει κίτρινα μποτάκια και τα δοκιμάζει.

ΝΕΦΕΛΗ

Σωστό;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Σου πάνε πολύ!

Η Νεφέλη κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.
Η Νεφέλη πηγαίνει στον καναπέ και κάνει χώρο για να κάτσει δίπλα στο Νικόλα.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν θυμάμαι να μου έχει συμβεί κάτι αντίστοιχο.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ντάξει, η κρίση πανικού είναι πάντως συνηθισμένο φαινόμενο.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν θυμάμαι να λειτουργούσε ποτέ αυτό το εργοστάσιο.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Έπαιζες εκεί παλιά;

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν θυμάμαι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Είναι κοντά στο σπίτι;

ΝΕΦΕΛΗ

Απέναντι. Δίπλα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Δεν ξέρω... Τη μητέρα σου την ρώτησες;

ΝΕΦΕΛΗ

Όχι. Δεν πρόλαβα... Αλλά και τι να μου πει;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ε, μητέρα σου είναι. Σίγουρα ξέρει κάτι παραπάνω από μένα για τα παιδικά σου χρόνια!

Η Νεφέλη γελάει.

Ο Νικόλας αφήνει το λάπτοπ του στο τραπέζι, αγκαλιάζει τη Νεφέλη και την γαργαλάει.

Ο Φρίξος έρχεται στον καναπέ και αρχίζει να τους γλύφει. Ο Νικόλας τον χαϊδεύει.

ΝΕΦΕΛΗ

Ωχ...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι έγινε πάλι;

ΝΕΦΕΛΗ

Νομίζω πως αδιαθετησα...

Η Νεφέλη σηκώνεται και τρέχει προς το μπάνιο.

Ο Νικόλας γελάει.

SCENE 7 - EXT. CAFE ATHENS - MORNING

Η Νεφέλη με την μητέρα της την Ελένη κρατώντας σακούλες από ψώνια με ρούχα και παπούτσια έρχονται και κάθονται σε ένα καφέ.

Έρχεται μια σερβιτόρα και τους φέρνει καταλόγους.

ΝΕΦΕΛΗ

Ένα φρέντο καπουτσίνο μέτριο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Ωραία.

Η σερβιτόρα το σημειώνει και κοιτάζει την Ελένη.

Η Ελένη κοιτάει τον κατάλογο.

ΕΛΕΝΗ

Ένα φυσικό χυμό πορτοκάλι θα ήθελα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Σας ευχαριστώ πολύ.

Η Ελένη κοιτάζει τις σακούλες.

ΕΛΕΝΗ

Ωραία ρούχα πήραμε.

Η Νεφέλη γνέφει καταφατικά.

Δίπλα τους περνάει μια περιποιημένη κυρία με ένα μικρό σκυλάκι.

Η Ελένη την κοιτάζει από την κορυφή ως τα νύχια.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά, θέλω να σε ρωτήσω για το εργοστάσιο στο χωριο.

ΕΛΕΝΗ

Ποιο εργοστάσιο;

ΝΕΦΕΛΗ

Αυτό που είναι απέναντι από το σπίτι της γιαγιάς.

ΕΛΕΝΗ

Είναι εγκαταλειμμένο.

ΝΕΦΕΛΗ

Άντε...

ΕΛΕΝΗ

Ε μα τι με ρωτάς;

Η σερβιτόρα σερβίρει την παραγγελία τους και φεύγει.

Όσο είναι η σερβιτόρα εκεί η Νεφέλη σταματάει να μιλάει με τη μητέρα της.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά, όσο το θυμάμαι είναι εγκαταλειμμένο. Σε ρωτάω από πότε είναι και αν μου έχει συμβεί κάτι εκεί.

ΕΛΕΝΗ

Σε σένα;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι. Δεν γίνεται να έπαθα τυχαία κρίση πανικού μαμά. Ένιωσα σα να με πνίγουν.

ΕΛΕΝΗ

Τίποτα δεν έχει γίνει.

ΝΕΦΕΛΗ

Σου είχα πει ποτέ κάτι για το εργοστάσιο;

ΕΛΕΝΗ

Δεν θυμάμαι. Σα παιδί είχες φαντασίες. Δεν έδινα σημασία.

ΝΕΦΕΛΗ

Τι φαντασίες;

ΕΛΕΝΗ

Που να θυμάμαι τώρα ρε Νεφέλη; Δεν ήταν κάτι σοβαρό.

ΝΕΦΕΛΗ

Και γιατί με έπιασε αναπνευστικό;

ΕΛΕΝΗ

Θα αγχώθηκες με την κηδεία. Συν και ο ανάδρομος Ερμής...

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν ξέρω. Περίεργο.

ΕΛΕΝΗ

Άγχος είναι. Κι ο πατέρας σου είχε νεύρα. Κι εγώ ήμουν στο κρεβάτι τις επόμενες μέρες, με πέθανε το κεφάλι μου. Τώρα έχουν μείνει τα σαράντα που πρέπει πάλι να πάμε στο σκατοχώρι.

Η Νεφέλη σκεπτόμενη πίνει τον καφέ της και κοιτάζει το λουλουδάκι που βρίσκεται στο τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ

Πότε θα είναι η συναυλία;

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν είναι συναυλία, αλλά περφόρμανς.

ΕΛΕΝΗ

Ναι, όλο το μπερδεύω.

ΝΕΦΕΛΗ

Μεθαύριο είναι. Αγχώνομαι και γι' αυτό.

ΕΛΕΝΗ

Να μην αγχώνεσαι. Όλα καλά θα πάνε.

Μια γυναίκα με μάσκα προχωράει με ρόμπα και παντόφλες στο δρόμο παραμιλώντας.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΜΑΣΚΑ

Νομίζεις πως δεν θα το θυμηθώ, ε; Νομίζεις το έχω ξεχάσει, ε;

Η Ελένη μαζεύει τις τσάντες από την άλλη πλευρά του τραπεζιού.

ΝΕΦΕΛΗ

Πάντως μαμά νιώθω περίεργα.

ΕΛΕΝΗ

Άστα αυτά. Σκέψου καλύτερα τι θα κάνεις για να ξεχαστείς και να ξεκουραστείς.

ΝΕΦΕΛΗ

Καλά καλά...

Η Ελένη κοιτάει την σακούλα με τα ψώνια και βγάζει ένα φουλάρι.

ΕΛΕΝΗ

Πολύ ωραίο είναι.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

Μία κυρία περπατάει στο δρόμο, κρατώντας ένα καστανόξανθο κοριτσάκι από το χέρι. Το κοριτσάκι κοιτάζει τη Νεφέλη και της χαμογελάει.

SCENE 8 - INT. VILLAGE FACTORY - MORNING

Εσωτερικός χώρος ενός εγκαταλελειμμένου εργοστασίου. Όλα τα τζάμια έχουν κόκκινο φίλτρο και όλος ο χώρος έχει έντονο κόκκινο χρώμα.

Η Νεφέλη, κρατώντας μια κούκλα κατεβαίνει τις σκάλες πολύ προσεκτικά, για να μην την ακούσουν. Ακούγονται βήματα, από ανδρικά παπούτσια με τακούνι.

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Νεφέλη! Που κρύβεσαι; Έρχομαι να σε βρω...

Η Νεφέλη τρομαγμένη, προσπαθεί όσο πιο ήσυχα γίνεται να κρυφτεί για να μην την βρουν.

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Λύκε λύκε είσαι εδώ; Βάζω τα παπούτσια μου και σε κυνηγώ...

Η Νεφέλη σταματάει και ακουμπώντας το κεφάλι της στον τοίχο, κρατάει την αναπνοή της.

Η κούκλα πέφτει στο πάτωμα.

Η κάμερα παρακολουθεί τα αντρικά παπούτσια που κατεβαίνουν τα σκαλοπάτια.

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Μόνο εγώ σε αγαπάω πραγματικά.

Ένα δάκρυ τρέχει στο πρόσωπο της Νεφέλης. Εκείνη ακίνητη κρατάει την αναπνοή της.

Η Νεφέλη βλέπει από το παράθυρο τη Μαρία.

Τα ανδρικά βήματα όλο και πλησιάζουν.

Η Νεφέλη τρομαγμένη αρχίζει και φωνάζει "βοήθεια" αλλά δεν έχει φωνή και δεν την ακούει κανένας.

Η Μαρία στέκεται με την κούκλα αγκαλιά και την κοιτάει ακίνητη έξω από το παράθυρο.

Η Νεφέλη προσπαθεί με όση δύναμη έχει μέσα της να ακουστεί η φωνή της, αλλά δεν ακούγεται η φωνή της και συνεχίζει να μην την ακούει κανένας.

Η Νεφέλη τρομαγμένη κλαίει.

Πλησιάζει τη Νεφέλη ένας άντρας, ο Μάκης, η Νεφέλη δεν βλέπει το πρόσωπό του.

Ο Μάκης την πλησιάζει και αρχίζει να την πνίγει.

Όσο την πνίγει της ψιθυρίζει.

ΜΑΚΗΣ

Καλώς το μου... Καλώς το μου... Αυτό είναι το μυστικό μας.

Η Νεφέλη δεν μπορεί να αναπνεύσει κι αρχίζει να πνίγεται, χωρίς να βγάζει τον παραμικρό ήχο.

Θολώνουν όλα γύρω της και αρχίζει να χάνει τις αισθήσεις της.

SCENE 9 - INT. BEDROOM, NEFELI'S HOME - MORNING

Χτυπάει το ξυπνητήρι της Νεφέλης.

Η Νεφέλη ξυπνάει μέσα στον πανικό με ένα συναίσθημα πως πνίγεται.

Δίπλα της είναι ξαπλωμένη ο Νικόλας όπου ξυπνάει κι αυτός.

Ο Φρίξος κοιμάται κοντά στο κρεβάτι στο χαλάκι του.

Ο Νικόλας προσπαθεί να ηρεμήσει τη Νεφέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη! Τι έπαθες;

Η Νεφέλη κλαίει με λυγμούς.

ΝΕΦΕΛΗ

Πάλι ήρθε και δεν είχα φωνή.

Ο Νικόλας παίρνει αγκαλιά τη Νεφέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Όλα καλά.

Η Νεφέλη τραβιέται από την αγκαλιά του Νικόλα και προσπαθεί να πάρει αέρα.

ΝΕΦΕΛΗ

Πνίγομαι...

Η Νεφέλη σηκώνεται από το κρεβάτι και παίρνει βαθιές αναπνοές.

Ο Νικόλας σηκώνεται μαζί της.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Έλα, ανέπνεε...

Η Νεφέλη και ο Νικόλας αναπνέουν μαζί.

Ο Φρίξος τους κοιτάζει και φεύγει από το δωμάτιο.

SCENE 10 - INT. SMALL GALLERY, - EVENING

Σε μία μικρή γκαλερί είναι μαζεμένος αρκετός νεαρός κόσμος. Όλοι κάθονται στο πάτωμα, πάνω σε χαλιά.

Το φως είναι χαμηλό.

Στη μία πλευρά έχει ελεύθερο χώρο. Εκεί στέκεται ένα αρμόνιο, ένα μικρόφωνο και κάποιοι ενισχυτές.

Ο κόσμος που είναι μαζεμένος, φοράει μάσκες.

Ανάμεσα στον κόσμο που κάθεται είναι κι ο Νικόλας. Του έρχεται μήνυμα στο κινητό από την Νεφέλη.

“ΝΕΦΕΛΗ” – έτοιμη.

Ο Νικόλας σηκώνεται από τη θέση που βρίσκεται όρθιος.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Αγαπητοί, η περφόρμανς αρχίζει. Σας παρακαλώ πολύ απενεργοποιήστε τα κινητά σας τηλέφωνα.

Ο κόσμος αρχίζει να απενεργοποιεί τα κινητά του.

Κλείνουν τελείως τα φώτα.

Η Νεφέλη έρχεται στον ελεύθερο χώρο και ανοίγει ένας προβολέας που φωτίζει τη Νεφέλη με κόκκινο χρώμα.

Η Νεφέλη είναι έντονα βαμμένη και θυμίζει εξωγήινο πλάσμα.

ΝΕΦΕΛΗ

Ten, nine, eight, seven, six, five, four, three, two, one...

Πάνω στη Νεφέλη προβάλεται ένα βίντεο σε ολόκληρο τον τοίχο, όπου η Νεφέλη είναι ξαπλωμένη σε ένα πάτωμα που περιστρέφεται.

Η Νεφέλη αρχίζει να παίζει έναν ρυθμό και να τραγουδάει ήχους.

(Η περφόρμανς της θυμίζει περφόρμανς της Meredith Monk).

Η Νεφέλη χορεύει και τραγουδάει.

Ο κόσμος που κάθεται στο πάτωμα βγάζει τα κινητά του και την τραβάει βίντεο.

Όλοι όσοι είναι εκεί παρακολουθούν την περφόρμανς μέσα από το κινητό τους τηλέφωνο.

Έντονο κόκκινο χρώμα από το βίντεο πέφτει πάνω στη Νεφέλη.

Εκείνη κλείνει τα μάτια της.

Αρχίζει και νιώθει πως πνίγεται.

Η Νεφέλη σταματάει να τραγουδάει, αλλά αναπνέει πολύ δυνατά και προσπαθεί να πάρει αέρα.

Ο ρυθμός της μουσικής συνεχίζει να παίζει.

Η Νεφέλη παθαίνει αναπνευστική κρίση πανικού και πνίγεται όσο βρίσκεται στην σκηνή.

Κάποιος από το πλήθος αρχίζει και χειροκροτεί.

Όλοι σιγά σιγά αρχίζουν και χειροκροτούν.

Η Νεφέλη χαμένη φεύγει από την σκηνή, προς την τουαλέτα, περπατώντας ανάμεσα στον κόσμο.

Ο κόσμος χειροκροτεί δυνατά.

Ο Νικόλας σηκώνεται.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Διάλειμμα 15 λεπτά. Επόμενη περφόρμανς του Hannibal.

SCENE 11 - INT. TOILET SMALL GALLERY, - EVENING

Η Νεφέλη κλειδωμένη μέσα στην τουαλέτα κλαίει καθισμένη στη λεκάνη.

Η τουαλέτα είναι γεμάτη με διάφορες αφίσες (από σειρές και ταινίες εποχής του '90 όπως BAYWATCH)

Ο Νικόλας χτυπάει την πόρτα της τουαλέτας.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη! Άνοιξε!

Η Νεφέλη κλαίει με αναστεναγμούς.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ο Νικόλας είμαι. Άνοιξε!

Η Νεφέλη ανοίγει την πόρτα.

Ο Νικόλας μπαίνει μέσα στην τουαλέτα.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας με αναστεναγμούς)

Πάλι με έπιασε... Το κόκκινο φως. Με έπνιγε...

Ο Νικόλας αγκαλιάζει τη Νεφέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Είμαι εδώ. Όλα καλά...

Η Νεφέλη σκουπίζει τα δάκρυά της.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν αντέχω άλλο. Δεν θυμάμαι τι έχει συμβεί... αλλά με πνίγει...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Θέλεις να πάμε στο Λαιμό;

ΝΕΦΕΛΗ

Να πάμε που;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Στο χωριό. Στο Λαιμό. Μήπως θυμηθείς τι έχει συμβεί.

ΠΑΥΣΗ.

ΝΕΦΕΛΗ (σκουπίζοντας τα δάκρυα της)

Θέλω, ναι... Μήπως θυμηθώ...

SCENE 12 - INT. NEFELI'S CAR - SUNRISE

Η Νεφέλη, ο Νικόλας και ο Φρίξος στο αυτοκίνητο πηγαίνουν προς το χωριό.

Ο Νικόλας οδηγεί και η Νεφέλη κάθεται στη θέση του συνοδηγού.

Ο Φρίξος κάθεται στο πίσω κάθισμα και γαυγίζει για να έρθει μπροστά.

Η Νεφέλη του κάνει νόημα να έρθει μπροστά.

Παίρνει το λουρί του που είναι στα πόδια της και του το φοράει.

Ανοίγει το παράθυρό της τέρμα και αφήνει το Φρίξο να βγάλει το κεφάλι του έξω, όσο το αμάξι είναι σε κίνηση, κρατώντας τον από το λουρί.

Ο Νικόλας κοιτάζει κοφτά ότι η Νεφέλη τραβάει τον βρίσκω δυνατά με το λουρί.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Θα τον πνίξεις έτσι.

ΝΕΦΕΛΗ

Τι λες μωρε; Αφού του αρέσει.

Ο Νικόλας ξεφυσάει δυσσρεστημένος.

Η Νεφέλη βάζει να παίζει ηλεκτρονική μουσική στο αυτοκίνητο.

Περνάνε μέσα από όμορφο φυσικό τοπίο και η Νεφέλη χαζεύει έξω από το παράθυρο.

Φύση.

Δέντρα.

Ουρανός.

CUT TO:

EXT. NEFELI'S CAR - SUNRISE

Το αυτοκίνητο απομακρύνεται.

Εαφνικά μέσα από τα δέντρα εμφανίζεται ένα τσοπανόσκυλο που κρατάει ένα μεγάλο κομμάτι νωπού κρέατος στο στόμα του.

Το σκυλί διασχίζει το δρόμο και φεύγει.

SILENCE.

SCENE 13 - EXT. VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη και ο Νικόλας έχουν παρκάρει το αυτοκίνητο έξω από το σπίτι στο χωριό και ξεφορτώνουν τα πράγματά τους, τοποθετώντας τα στην αυλή του σπιτιού.

Η Νεφέλη ψάχνει να βρει τα κλειδιά του σπιτιού, που είναι κρυμμένα κάτω από κάποια πράγματα στην αυλή.

Βρίσκει το κλειδί του σπιτιού και ανοίγει την πόρτα του σπιτιού.

Χτυπάει το τηλέφωνό της που βρίσκεται μέσα στο αυτοκίνητο.

Η Νεφέλη παίρνει το τηλέφωνό της από το αυτοκίνητο και το σηκώνει.

Ο Νικόλας βάζει τα πράγματα στο σπίτι.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι;

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Έλα Νεφέλη μου, φτάσατε;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι, μόλις.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Πως ήταν ο δρόμος;

ΝΕΦΕΛΗ

Μια χαρά.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Είχε κίνηση;

ΝΕΦΕΛΗ

Όχι. Γρήγορα φτάσαμε.

Η Νεφέλη σταθεροποιεί το τηλέφωνο στο αυτί της και βοηθάει το Νικόλα

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Ωραία! Λοιπόν να πάτε οπωσδήποτε στα αρχαία. Είναι πολύ όμορφα. Πήγαινα συχνά εκεί με τον μπαμπά σου. Εσύ καθόσουν στο χωριό και έπαιζες... Αλλά εμείς πηγαίναμε και ήταν πολύ ωραία.

CUT TO:

INT. VILLAGE HOUSE - MORNING

Ο Νικόλας, η Νεφέλη και ο Φρίξος μέσα στο σπίτι.

Η Νεφέλη δείχνει στο Νικόλα που είναι η τουαλέτα και κάποιες οικογενειακές φωτογραφίες που είναι σε κορνίζες.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι, απλά..

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Επίσης, να πάτε να φάτε στον Χαράλαμπο. Έχει την καλύτερη μπριζόλα.

ΝΕΦΕΛΗ

ΟΚ μαμά. Απλά ξεχνάς ότι δεν ήρθα εδώ για να κάνω διακοπές.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Καλά καλά, πως κάνεις έτσι;
Εγώ φταίω που νοιάζομαι.

ΝΕΦΕΛΗ

Δε νομίζω.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Καλέ μια κουβέντα δεν μπορούμε να πούμε.
Ίδια ο πατέρας σου είσαι.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά σταμάτα.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (με θλιμμένη φωνή)

Εγώ φταίω που προσπαθώ μια ζωή για το καλό μας.

Η Νεφέλη μπαίνει στην τουαλέτα.

Ακούγεται η Ελένη που αρχίζει να σιγοκλαίει.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά δεν θέλω να στεναχωριέσαι.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (με θλιμμένη φωνή)

Ε μα πως να μην στενοχωριέσαι, όταν το παιδί σου, σου μιλάει με αυτόν τον τρόπο.

Η Νεφέλη τρώει τα νύχια της.

ΝΕΦΕΛΗ

Συγχώρεσε με.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (με θλιμμένη φωνή)

Μπορώ να κάνω κι αλλιώς;

ΝΕΦΕΛΗ

Θα τα πούμε αργότερα.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (με θλιμμένη φωνή)

Εντάξει.

ΝΕΦΕΛΗ

Σε φιλώ.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (με θλιμμένη φωνή)

Κι εγώ.

Η Νεφέλη αφήνει το τηλέφωνο της και κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Πλένει τα χέρια της και στη συνέχεια το πρόσωπό της.

Παρατηρεί το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

Ανοίγει τη βρύση και φτύνει. Ξεπλένει με νερό τα σάλια της.

SCENE 14 - EXT. VILLAGE - SUNSET

Η Νεφέλη, ο Νικόλας και ο Φρίξος προχωράνε στο δρόμο την ώρα της δύσης του ήλιου.

Ο δρόμος αυτός δεν έχει σπίτια. Μονάχα ψηλά δέντρα.

Ο Φρίξος είναι χωρίς λουράκι και τρέχει μόνος του ελεύθερος.

Η Νεφέλη και ο Νικόλας προχωράνε ανέμελοι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Είναι όμορφα εδώ.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Καλά γιατί δεν ερχόσουν;

ΝΕΦΕΛΗ

Τι να σου πω... Κάπως έγινε από μόνο του.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πόσα χρόνια έχεις να έρθεις;

ΝΕΦΕΛΗ

Μμμμ... 10... όχι 13 είτε 14, δεν θυμάμαι ακριβώς.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Και οι γονείς συνέχιζαν να έρχονται όλα αυτά τα χρόνια;

ΝΕΦΕΛΗ

Αραιά και που... Κυρίως ο θείος μου ερχόταν.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Και γιατί ξαφνικά σταμάτησες να έρχεσαι;

ΝΕΦΕΛΗ

Ε, δεν ξέρω. Ήμουν πια μεγάλη...

ΝΙΚΟΛΑΣ

14 χρόνια πριν ήσουν 13. Δεν ήσουν τόσο μεγάλη.

Ξαφνικά εμφανίζεται μια όμορφη γυναίκα, σλαβικής καταγωγής γύρω στα 50, σπρώχνοντας ένα οικοδομικό καρότσι μέσα από τα δέντρα κι η Νεφέλη τρομάζει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Γειά σας.

Η Νεφέλη κάνει κι αυτή νόημα χαιρετισμού στη γυναίκα.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Γειας σας.

Η γυναίκα σταματάει και κοιτάζει τη Νεφέλη από την κορφή ως τα νύχια (προσπαθώντας να θυμηθεί που την έχει ξαναδεί).

ΠΑΥΣΗ.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Συλλυπητήρια.

ΝΕΦΕΛΗ

Ευχαριστώ...

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Σας είδα στη κηδεία...

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι...

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Τι τον είχατε τον Μάκη;

ΝΕΦΕΛΗ

Θείος μου ήταν.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Ήταν άγιος άνθρωπος. Μας βοηθούσε στο χωριό. Μεγάλωσε και τη Μαρία, την τυφλή, από τότε που πέθαναν οι γονείς της. Την φίλη σου.

Η Νεφέλη κάνει καταφατικό νεύμα.

Η όμορφη γυναίκα κοιτάζει το Νικόλα από την κορυφή ως τα νύχια.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Κι εσείς είστε από το Λαιμό;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Όχι.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Αααα. Είπα κι εγώ... δεν έχουμε εδώ ξένους...

Η Νεφέλη κάνει κίνηση να φύγει.

ΝΕΦΕΛΗ

Καλή συνέχεια!

Η όμορφη γυναίκα κοιτάζει προς την πλευρά του Φρίξου.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Δικό σας είναι το σκυλί;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Μην το αφήνετε ελεύθερο, γιατί έχουν ρίξει φύλα. Προχθές ο σκύλος του Κώστα του Πλευράτου ψόφησε.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Αλήθεια, έχει φύλες το χωριό;

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με προφορά)

Ναι. Γι' αυτό μη το αμωλάτε έτσι έξω.

Η Νεφέλη μόλις το ακούει τρέχει προς την πλευρά του Φρίξου, ο οποίος έχει σταματήσει και κάτι μασουλάει.

ΝΕΦΕΛΗ

Φρίξο! Φρίξο!

ΝΙΚΟΛΑΣ

Γεια σας.

Ο Νικόλας τρέχει πίσω από τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη φτάνει στο Φρίξο και του βγάζει από το στόμα χλωρά φύλλα.

Ο Νικόλας φτάνει δίπλα στη Νεφέλη.

ΝΕΦΕΛΗ

Ευτυχώς έφαγε φύλλα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πρέπει να προσέχουμε. Μην το ξανα αφήσουμε χωρίς λουρί.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

Η Νεφέλη φοράει στο Φρίξο το λουρί του και απομακρύνονται μαζί το Νικόλα προς το χωριό.

SCENE 15 - INT. VILLAGE HOUSE - EVENING

Η Νεφέλη και ο Νικόλας στην κουζίνα πίνουν κρασί.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Σε αυτό το σπίτι μεγάλωσε ο πατέρας σου και ο θείος σου;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι. Πήγαιναν σχολείο στο χωριό.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Είχαν καλές σχέσεις μεταξύ τους;

ΝΕΦΕΛΗ

Ο θείος είχε περίεργη γυναίκα και εξαιτίας της, δεν πολυμίλαγαν.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Δηλαδή;

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν ξέρω ακριβώς... αλλά κάτι είχε γίνει...κι είχαν τσακωθεί...Νομίζω πως η θεία κατηγορούσε για κάτι τον πατέρα μου...αλλά δεν θυμάμαι...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποια είναι αυτή η τυφλή Μαρία που μεγάλωσε ο θεός σου;

ΝΕΦΕΛΗ (αφηρημένη)

Τι;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Η γυναίκα που συναντήσαμε στο δρόμο, είπε πως ο θεός σου μεγάλωσε την τυφλή Μαρία και ήταν φίλη σου.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν ξέρω... Αλλά τώρα που το σκέφτομαι... νομίζω πως κάτι αφορούσε το εργοστάσιο... εννοώ οι κατηγορίες της θείας... αλλά δεν θυμάμαι καθόλου... πάνε χρόνια...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Καλά... ας θυμηθείς εσύ και κλάιν όλα...

Η Νεφέλη χαμογελάει στον Νικόλα.

Ο Νικόλας σηκώνεται και πλησιάζει τη Νεφέλη. Αρχίζει να την φιλάει στο λαιμό.

Η Νεφέλη πίνει μονορούφι το κρασί που έχει απομείνει στο ποτήρι της.

Αρχίζουν και φιλιούνται.

Ο Νικόλας βγάζει την μπλούζα της Νεφέλης.

Η Νεφέλη σταματάει και αποτραβιέται.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν μπορώ...

Ο Νικόλας δεν δίνει σημασία στη Νεφέλη και συνεχίζει να την χαϊδεύει και την φιλάει και ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

Η Νεφέλη απο τραβιέται απότομα.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν μπορώ, είπα.

Ο Νικόλας σταματάει και πίνει όλο το κρασί που έχει απομείνει στο ποτήρι του.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Έχεις γίνει ξενέρωτη.

Η Νεφέλη σηκώνεται και φεύγει στο άλλο δωμάτιο.

SCENE 16 - INT. FACTORY - MORNING

Εσωτερικός χώρος ενός εγκαταλελειμμένου εργοστασίου. Όλα τα τζάμια έχουν κόκκινο φίλτρο και όλος ο χώρος έχει έντονο κόκκινο χρώμα.

Η Νεφέλη στέκεται ακίνητη.

Ακούγονται βήματα, από ανδρικά παπούτσια με τακούνι.

Μία κότα περνάει δίπλα από τα πόδια της Νεφέλης.
Στέκεται ακίνητη και κρατάει την αναπνοή της.

Κάποιος σταματάει έξω από την πόρτα που βρίσκεται.

Η Νεφέλη δεν κινείται.

Ο Μάκης ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Η κάμερα παρατηρεί
μονάχα τα πόδια του.

Ο Μάκης πλησιάζει πολύ κοντά της.

Και η Νεφέλη βλέπει το μάτι του.

Ο άντρας ξεκουμπώνει το φερμουάρ του παντελονιού του και
σηκώνει το φουστάνι της.

Η Νεφέλη αρχίζει και κλαίει.

Ο άντρας διυσδύει στο σώμα της και αρχίζει να βγάζει βογγητά.

Η κότα κινείται στον χώρο.

Η Νεφέλη όλο και περισσότερο δυσκολεύεται να αναπνεύσει.

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Σσσσ.

ΝΕΦΕΛΗ

Μη...

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Εγώ σε αγαπάω περισσότερο από όλους.

Η Νεφέλη κλείνει τα μάτια της. Ανοίγει τα μάτια της και βλέπει
τη Μαρία να την κοιτάει στην άκρη του δωματίου.

SCENE 17 - INT. ROOM, VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη ξυπνάει με αναφιλητά.

Δίπλα της κοιμάται ο Νικόλας.

Η Νεφέλη σηκώνεται και κάθεται στο κρεβάτι.

Σηκώνει του ώμους της σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

Ο Νικόλας πετάγεται.

ΝΕΦΕΛΗ

Πάλι ήρθε.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποιος;

ΝΕΦΕΛΗ

Πάλι ήρθε και πήγε να με πνίξει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ο ίδιος ήταν;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι. Τον είδα. Είμαι σίγουρη πως είναι αυτός.

Η Νεφέλη κλαίει.

Ο Νικόλας σηκώνεται και πάει να φέρει νερό στη Νεφέλη.

Ο Φρίξος έρχεται και γλύφει τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη τον διώχνει.

Ο Νικόλας φέρνει το νερό και η Νεφέλη το πίνει μονορούφι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι σκέφτεσαι;

ΝΕΦΕΛΗ

Τίποτα. Σα να αρχίζω να θυμάμαι...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι;

ΝΕΦΕΛΗ

Σα να είχα ξαναζήσει το όνειρο στην πραγματικότητα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι είδες στο όνειρο;

Η Νεφέλη σκεπάζεται.

PAUSE.

ΝΕΦΕΛΗ

Ήμουν στο εργοστάσιο. Μπήκε στο δωμάτιο. Στεκόμουν στη γωνία. Εεκούμπωσε το παντελόνι του και μπήκε μέσα μου. Μας κοίταζε η Μαρία.

Η Νεφέλη κλαίει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Το αρχίδι... Ποιος είναι;

PAUSE.

ΝΕΦΕΛΗ

Και μου έλεγε "Αυτό είναι το μυστικό μας"... Έχω ξανακούσει αυτή τη φωνή να μου το λέει, είμαι σίγουρη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Το μαλάκα.

Ο Νικόλας σηκώνεται και παίρνει το κινητό του.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Θέλεις να πάμε στην αστυνομία;

ΝΕΦΕΛΗ

Να πω τι στην αστυνομία;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Αυτό που μου είπες μόλις τώρα.

ΝΕΦΕΛΗ

Με κοροϊδεύεις; Αφού πέθανε...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Δεν καταλαβαίνω... Ποιος πέθανε; Τι μου λες;

Η Νεφέλη σηκώνεται από το κρεβάτι και κατευθύνεται προς το παράθυρο. Κοιτάζει έξω.

PAUSE.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν καταλαβαίνω γιατί.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι γιατί Νεφέλη; Θα με τρελάνεις...

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Γιατί δεν με βοήθησε η Μαρία.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη τι λες; Ποια Μαρία; Ποιος ήταν στο ονειρό σου;

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Νομίζω πως ήταν ο θείος μου... Και σίγουρα ήταν η Μαρία... Θέλω να θυμηθώ.

Ο Φρίξος έρχεται και γλύφει ξανά τη Νεφέλη.

PAUSE.

SILENCE.

Ο Φρίξος γαυγίζει δυνατά.

Πίσω από τη Νεφέλη εμφανίζεται μια ανθρώπινη σκιά (σα να πέρασε άνθρωπος έξω από το παράθυρο).

Ο Νικόλας την βλέπει και γουρλώνει τα μάτια του τρομαγμένος.

Η Νεφέλη κοιτάζει στα μάτια το Νικόλα και του κάνει νόημα να της εξηγήσει τι συμβαίνει.

Ο Νικόλας της κάνει σήμα, πως κάποιος είναι πίσω της.

Η Νεφέλη γυρίζει τρομαγμένη το κεφάλι της και βλέπει μία ξεπουπουλιασμένη κότα να τους κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

ΝΕΦΕΛΗ

Πωπω...τρόμαξα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Εγώ να δεις...

Η Νεφέλη αρχίζει και γελάει με σπαστικό γέλιο που γίνεται κλάμα.

Η κάμερα κοιτάζει σταθερά έναν τοίχο που είναι γεμάτος από παλιές οικογενειακές φωτογραφίες.

SCENE 18 - INT. NEFELI'S CAR - MORNING

Ο Νικόλας και η Νεφέλη είναι στο αυτοκίνητο.

Χτυπάει το τηλέφωνο της Νεφέλης κι εκείνη το βάζει ανοιχτή ακρόαση.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι!

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Ναι;

ΝΕΦΕΛΗ

Γεια σου, μαμά.

Ο Νικόλας οδηγάει.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Έτσι πήρα να δω τι κάνετε.

ΝΕΦΕΛΗ

Καλά.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Πήγατε στα αρχαία;

Η Νεφέλη τσαντισμένη κοιτάζει το Νικόλα.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά, θα σου υπενθυμίσω, πως νιώθω χάλια, παθαίνω κρίσεις πανικού. Κάτι μου έχει συμβεί σίγουρα που δεν θυμάμαι και ήρθαμε στο χωριό, για να θυμηθώ.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Καλά καλά... δεν είπα τίποτα... Μην μας δείρεις κιόλας...

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά με δουλεύεις;

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Τελοσπαντων. Αφού δεν θέλεις να μιλήσεις το κλείνω. Πήρα να σου πω πως σε τρεις μέρες είναι τα σαράντα και θα έρθουμε με τον πατέρα σου. Αν θέλεις να σου φέρω κάτι.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά εγώ αυτό που θέλω, είναι να θυμηθώ... είτε ακόμα καλύτερα να μου θυμίσεις...

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Τι να σου θυμίσω, Νεφέλη; Δεν πας καλά μου φαίνεται.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν πάω καλά. Καλά σου φαίνεται.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Θα τα πούμε αργότερα.

Η Ελένη κλείνει το τηλέφωνο στη Νεφέλη.

ΝΕΦΕΛΗ

Είναι συμπεριφορά αυτή; Όχι, πες μου.

Το αυτοκίνητο στρίβει και από την πλευρά του συνοδηγού φαίνεται η Μαρία από μακριά.

ΝΕΦΕΛΗ

Σταμάτα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι;

ΝΕΦΕΛΗ

Σταμάτα σου λέω.
Αυτή είναι η Μαρία.

Περνάει ένα αυτοκίνητο και κορνάρει.
Ο Νικόλας φρενάρει και σταματάει το αυτοκίνητο.

Η Μαρία, φορώντας ένα φουστάνι και τα κίτρινα μποτάκια, βρίσκεται στη μέση ενός χωραφιού.

Τριγύρω της κάποια μελίτσια.

Η Μαρία κρατάει ένα φτυάρι και σκάβει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Συγγνώμη, αυτή τώρα δεν βλέπει;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι. Απ' όσο ξέρω όταν γεννήθηκε έβλεπε. Μετά τυφλώθηκε.

CUT TO:

EXT. NEFELI'S CAR, VILLAGE - MORNING

Ο Νικόλας και η Νεφέλη βγαίνουν αθόρυβα από το αυτοκίνητο και κρυμένοι παρακολουθούν τη Μαρία.

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας)

Πως;

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Τι πως;

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας)

Τυφλώθηκε.

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Νομίζω είχε ένα οικογενειακό ατύχημα. Όπου σκοτώθηκαν οι γονείς της. Νομίζω από χτύπημα... είτε κάποια αρρώστια... Δεν θυμάμαι...

Η Μαρία σταματάει να σκάβει. Θάβει κάτι στο χώμα.

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Τι κάνει;

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας)

Που να ξέρω; Όσα βλέπεις, βλέπω.

Η Μαρία ξαναπέρνει το φτυάρι και ρίχνει χώμα.

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας)

Κάνατε παρέα;

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Νομίζω. Δεν θυμάμαι...

Η Μαρία πετάει το φτυάρι και ξαπλώνει στο χώμα.

Σηκώνει το φόρεμα της και αρχίζει να χαιδεύεται.

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας)

Τι κάνει;

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Δεν πάμε καλά...

ΝΙΚΟΛΑΣ (ψιθυρίζοντας και γελώντας)

Σίγουρα κάνατε παρέα.

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Τι, βλαμμένος που είσαι...

Η Μαρία συνεχίζει ξαπλωμένη στη γη να χαιδεύεται.

Εαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο της Νεφέλης που είναι μέσα στο αυτοκίνητο.

Η Μαρία ακούει το τηλέφωνο και απότομα σηκώνεται και ψάχνει να βρει το φτυάρι.

ΝΕΦΕΛΗ (ψιθυρίζοντας)

Γαμώτο...

BACK TO:

INT. NEFELI'S CAR - MORNING

Η Νεφέλη μπαίνει στο αυτοκίνητο.

MARIA

Έλα αν έχεις αρχίδια.

Ο Νικόλας μπαίνει κι αυτός στο αυτοκίνητο.

Η Νεφέλη κλείνει τον ήχο.

Ο Νικόλας βάζει μπροστά τη μηχανή και φεύγουν.

Ο Νικόλας αρχίζει και γελάει.

Η Νεφέλη κοιτάζει έξω από το παράθυρο χωρίς καμία αντίδραση.

CUT TO:

EXT. NEFELI'S CAR, VILLAGE - MORNING

Το αυτοκίνητο απομακρύνεται.
Η κάμερα παρακολουθεί το αυτοκίνητο από την πλευρά της Μαρίας.

SCENE 19 - INT. BEDROOM, VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη με το Νικόλα ξαπλωμένοι με τα ρούχα στο κρεβάτι.

Κοιτάνε το ταβάνι.

Ο Φρίξος ξαπλωμένος δίπλα στο κρεβάτι.

Ο Νικόλας κοιτάζει τον Φρίξο.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τώρα θα σε πάω, περίμενε.

Η Νεφέλη χωρίς να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά της συνεχίζει να κοιτάζει το ταβάνι.

ΝΕΦΕΛΗ

Τι λες να έθαβε;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Που να ξέρω;

ΝΕΦΕΛΗ

Πάμε το πρωί;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Που;

ΝΕΦΕΛΗ

Να δούμε τι έθαβε.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Γιατί;

ΝΕΦΕΛΗ

Μακάρι να έθαβε τους γονείς μου...

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη, τι λες; Σκέφτεσαι καθόλου;

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν θα είχε διαφορά...αφού κι έτσι είμαι ορφανή...

Ο Νικόλας κοιτάζει τη Νεφέλη με απορία.

Η Νεφέλη γυρίζει και κοιτάζει το Νικόλα.

ΝΕΦΕΛΗ

Θέλω να με τιμωρήσεις.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Για πιο πράγμα;

Η Νεφέλη αρχίζει και φιλάει το Νικόλα.

ΝΕΦΕΛΗ

Έτσι.

Ο Νικόλας πιάνει τη Νεφέλη από τα μπούτια.
Φιλιούνται.

Η Νεφέλη δαγκώνει τα χείλη του Νικόλα και εκείνα ματώνουν.

Ο Νικόλας σπρώχνει τη Νεφέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ααα... Τι κάνεις εκεί; Δεν πας καλά...

Ο Νικόλας σηκώνεται και κάθεται στο κρεβάτι.
Η Νεφέλη σηκώνεται και πηγαίνει στην τουαλέτα.

SCENE 20 - INT. TOILET, VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη κάνει μπάνιο στη μπανιέρα.

Έχει κλειστά τα μάτια λούζοντας τα μαλλιά της.

Ανοίγει τα μάτια της και κοιτάζει τα πόδια της.

Βλέπει να τρέχει αίμα ανάμεσα στα πόδια της.

Η ντουζιέρα γεμίζει με αίμα.

Η Νεφέλη προσπαθεί με τα πόδια της να διώξει το αίμα.

Εαφνικά το νερό γίνεται καυτό και βγαίνουν ατμοί.

Η Νεφέλη ουρλιάζει.

ΝΕΦΕΛΗ

Αααααααααα...

Κλείνει το νερό.

Κοιτάζει στα πόδια της και την μπανιέρα και δεν βλέπει πουθενά αίμα.

Βγαίνει από τη μπανιέρα.

Τα νερά στάζουν στο πάτωμα.

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

Νεφέλη όλα καλά;

Κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

Πιάνει μια πετσέτα και σκουπίζεται.

Σκουπίζει το κεφάλι της, κλείνοντας τα μάτια της.

Ανοίγει τα μάτια της κι αρχίζει να κλαίει σιωπηλά.

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

Νεφέλη, πάω βόλτα τον Φρίξο. Δεν θα αργήσω.

Η Νεφέλη σκουπίζει τα δάκρυα της.

ΝΕΦΕΛΗ

ΟΚ.

Ακούγεται η εξώπορτα να κλείνει.

Η Νεφέλη χτενίζεται, τραβώντας με δύναμη τα μαλλιά της.

SCENE 21 - EXT. FACTORY VILLAGE - EVENING

Ο Νικόλας περπατάει με τον Φρίξο στο δάσος, δίπλα από το εργοστάσιο.

Παρατηρεί το εργοστάσιο.

Ξαφνικά εμφανίζεται μια κότα κι ένα ξανθό κοριτσάκι που τρέχει να την πιάσει.

Ο Νικόλας μαζί με τον Φρίξο, τους παρατηρεί ακίνητος.

Το κοριτσάκι κυνηγάει την κότα.

Ο Νικόλας αρχίζει να κυνηγάει κι εκείνος την κότα.

Το κοριτσάκι αρχίζει να ουρλιάζει.

SCENE 22 - INT. VILLAGE'S HOUSE - NIGHT

Η Νεφέλη στην κουζίνα, πίνει ένα χαπάκι.

Βάζει ένα μπρίκι με νερό να βράσει στο γκαζάκι.

Εαφνικά ακούει τα ουρλιαχτά από το κοριτσάκι.

SILENCE.

ΝΕΦΕΛΗ

Ποιός είναι εδώ;

Ακούει βήματα στο υπνοδωμάτιο.

Η Νεφέλη ανοίγει το συρτάρι και παίρνει ένα μεγάλο μαχαίρι.

Πηγαίνει προσεκτικά προς το υπνοδωμάτιο.

ΝΕΦΕΛΗ

Το ξέρω ότι είσαι εδώ..

Η Νεφέλη πατάει το διακόπτη να ανάψει το φως στο δωμάτιο, όμως το φως δεν ανάβει.

Η Νεφέλη σφίγγει ακόμα περισσότερο το μαχαίρι και ανοίγει την πόρτα.

CUT TO:

INT. KITCHEN VILLAGE HOUSE. NIGHT

Ο Νικόλας ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα στο σπίτι με τον Φρίξο.

Βλέπει το νερό που βράζει.

ΝΕΦΕΛΗ (VOICEOVER)

Θα σε σκοτώσω.

Ακούγονται περίεργοι ήχοι.

Ο Νικόλας πολύ γρήγορα σβήνει το γκαζάκι και τρέχει προς το υπνοδωμάτιο.

BACK TO:

INT. NEFELI'S BEDROOM - VILLAGE HOUSE. NIGHT

Η Νεφέλη στα γόνατα, σε έξαλλη κατάσταση ξεσκίζει με το μαχαίρι της ένα μαξιλάρι.

Ο Νικόλας μπαίνει στο δωμάτιο και πιάνει με δύναμη τη Νεφέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη. Σταμάτα.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Θα σε σκοτώσω.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Σύνερεθε...

Δεν είναι κανένας εδώ.

Η Νεφέλη πετάει το μαχαίρι και πέφτει στην αγκαλιά του Νικόλα με αναφιλητά.

Ο Νικόλας προσπαθεί να την ηρεμήσει.
Ο Φρίξος γαυζίζει.

PAUSE.

SCENE 23 - EXT. VILLAGE - SUNRISE

Άδαιοι δρόμοι.

Εγκαταλειμμένο εργοστάσιο.

Φύση.

Ήχοι από τσακάλια.

Ήχος σαν κάποιος να τρέχει μέσα στο δάσος και να είναι λαχανιασμένος.

Το χωριό κοιμάται.

Ουρανός.

Δέντρα.

Ήχος από τα κοκόρια που ξυπνάνε.

SCENE 24 - INT. VILLAGE'S HOUSE - SUNRISE

Η Νεφέλη και ο Νικόλας ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Γύρω από τη Νεφέλη τέσσερα ξεσκισμένα μαξιλάρια.

Ο Φρίξος κοιμάται στην γωνία του δωματίου.

Η Νεφέλη ανοίγει τα μάτια της και δυσκολεύεται να αναπνεύσει.

Από τον τοίχο πέφτει μια φωτογραφία που είναι ο μπαμπάς της Νεφέλης και ο θείος της παιδιά.

Η Νεφέλη σηκώνεται αμέσως από το κρεβάτι και προσπαθεί να κρεμάσει πίσω την φωτογραφία, αλλά δεν μπορεί γιατί έχει πέσει το καρφί.

Η Νεφέλη βάζει την φωτογραφία να στέκεται σε ένα κομοδίνο.

Ανοίγει τη ντουλάπα κι αρχίζει να ντύνεται.

Ο Νικόλας ανοίγει τα μάτια του.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Που πας;

Η Νεφέλη χωρίς να γυρίσει το κεφάλι της.

ΝΕΦΕΛΗ

Θέλω να ομολογήσει.

Ο Νικόλας κοιτάει το κινητό του και σηκώνεται από το κρεβάτι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποιός να ομολογήσει; Είναι 7 το πρωί. Χαλάρωσε.

ΝΕΦΕΛΗ

Τελείωσε το ζήτημα.

Ο Νικόλας σηκώνεται.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πρέπει να χαλαρώσεις. Δεν την παλεύεις καθόλου.

Η Νεφέλη τον σπρώχνει και παίρνει κάλτσες από τη ντουλάπα.

Ο Νικόλας έρχεται πολύ κοντά στο πρόσωπο της Νεφέλης.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Άκουσε με. Πάμε σήμερα στην φύση να αράξουμε και πάμε μετά Αθήνα. Τα νεύρα σου έχουν βαρέσει κόκκινο.

Η Νεφέλη απομακρύνεται από το Νικόλα.

Ο Φρίξος έρχεται κοντά της. Η Νεφέλη τον σπρώχνει.

ΝΕΦΕΛΗ

Πρέπει να τη βρω.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πάμε να περπατήσουμε.

Η Νεφέλη ανοίγει την μπαλκονόπορτα.

Ακούει τα πρώτα κοκόρια.

ΝΕΦΕΛΗ

ΟΚ. Πάμε όμως τώρα. Να μην χάνουμε άλλο χρόνο.

Η Νεφέλη βγαίνει στην αυλή και κοιτάζει το εργοστάσιο, όσο ο Νικόλας ντύνεται.

Ο Φρίξος βγαίνει έξω.

Η Νεφέλη ξύνει το χέρι της με μανία.

PAUSE.

SCENE 25 - EXT. BEACH (SEA) - MORNING

Η Νεφέλη και ο Νικόλας κάθονται πάνω σε μια μάλλινη κουβέρτα στη παραλία.

Ο Φρίξος είναι δεμένος σε ένα δέντρο κι έχει ξαπλώσει στο χώμα και τους παρακολουθεί.

Πάνω στην κουβέρτα υπάρχουν δύο ποτήρια με καφέ και τυρόπιτες.

Η Νεφέλη πίνει τον καφέ της και κοιτάζει την ώρα στο κινητό της.

Ο Νικόλας τρώει τυρόπιτα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ωραία είναι εδώ.

Η Νεφέλη κοιτάζει τη θάλασσα χωρίς να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά της.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι έχεις;

Η Νεφέλη δεν απαντάει.

Ο Νικόλας σκουντάει τη Νεφέλη. Η Νεφέλη τον κοιτάζει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τι;

ΝΕΦΕΛΗ

Θέλω να τη βρω.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Το καταλαβαίνεις ότι δεν έχει κανένα νόημα. Έτσι;

ΝΕΦΕΛΗ

Γιατί;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Γιατί όλα είναι στο μυαλό σου.

Ο Νικόλας πετάει πέτρες στη θάλασσα.

ΝΕΦΕΛΗ

Θέλω να ομολογήσουν.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποιοι;

Η Νεφέλη κοιτάζει ανέκφραστη τη θάλασσα.

Ο Νικόλας την σκουντάει.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Είπες ότι θέλεις να ομολογήσουν. Ποιοι;

ΝΕΦΕΛΗ

Όλοι τους. Αλλά πρώτα εκείνη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νεφέλη, άκουσε με σε παρακαλώ. Πρέπει να ηρεμήσεις.

Η Νεφέλη κοιτάζει την ώρα στο κινητό της και σηκώνεται όρθια.

ΝΕΦΕΛΗ

Πάω. Ήρθε η ώρα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Το χεις χάσει τελείως. Που πας;

ΝΕΦΕΛΗ

Να την βρω.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ξέρεις που μένει;

ΝΕΦΕΛΗ

Ναι.

ΝΕΦΕΛΗ

Αν θέλεις έρχεσαι, αν δεν θέλεις, δεν έρχεσαι.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Δεν θέλω, γιατί είναι τρέλα όλο αυτό. Πάμε Αθήνα καλύτερα.

Η Νεφέλη φεύγει προς το αυτοκίνητο.

ΝΕΦΕΛΗ (νευριασμένη)

Χέσε με, εσύ και η Αθήνα σου.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Νεφέλη. Τρελάθηκες τελείως!;

Η Νεφέλη μπαίνει στο αυτοκίνητο, βάζει μπρος και φευγει.

Ο Νικόλας κοιτάζει τη θάλασσα.

PAUSE.

SCENE 26 - INT. MARIA'S HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη στέκεται μπροστά από την εξώπορτα του σπιτιού της Μαρίας.

Σπρώχνει την πόρτα κι η πόρτα ανοίγει.

Η Νεφέλη μπαίνει μέσα δειλά.

Το σπίτι είναι πολύ μικρό και παλιό.

Έχει πολύ λίγα πράγματα και όλα είναι πολύ προσεκτικά τοποθετημένα στη θέση τους.

Πάνω από ένα μονό κρεβάτι, είναι κρεμασμένη στον τοίχο μια εικόνα της Παναγίας με τον Χριστό στην αγκαλιά.

Δίπλα από το κρεβάτι υπάρχει ένα κομοδίνο, που έχει μια φωτογραφία του Μάκη με τη Μαρία.

Στο σπίτι δεν είναι κανένας.

Η Νεφέλη παρατηρεί τα πάντα πολύ προσεκτικά και φεύγει από εκεί.

SCENE 27 - EXT. VILLAGE - MORNING

Η Νεφέλη βγαίνει από το αυτοκίνητο, κοντά σε εκείνο το σημείο που είχαν δει την προηγούμενη μέρα τη Μαρία.

Προχωράει προς το σημείο που η Μαρία κάτι έθαβε.

Τριγύρω μελίσσια.

Η Νεφέλη βλέπει το σημείο που το χώμα είναι πιο φρέσκο.

Κάθεται στα γόνατα και αρχίζει να σκάβει με τα χέρια.

Όπως σκάβει βλέπει ξαφνικά μία αποκεφαλισμένη κότα και μία κούκλα (την ίδια που είχε δει στο όνειρό της).

Η Νεφέλη τρομάζει.

Δεν μπορεί να αναπνεύσει καλά.

Κλαίει.

Φεύγει τρέχοντας από εκείνο το σημείο προς το αυτοκίνητο.

Η κάμερα παρακολουθεί το μέρος τριγύρω.

SCENE 28 - INT. TOILET - MORNING

Η Νεφέλη στέκεται έξω από την πόρτα της τουαλέτας στο χώρο που τραγουδούσε.

Ανοίγει τη πόρτα και μια κότα είναι στο πάτωμα. Σηκώνει το βλέμμα της και βλέπει την πλάτη του Μάκη, του θείου της με κατεβασμένο το παντελόνι.

Ο Μάκης κάνει σεξ με μία νεαρή κοπέλα (την ίδια).

Η Νεφέλη ταραάζεται.

Ο Μάκης με το που ακούει την πόρτα να ανοίγει γυρίζει το κεφάλι του στον καθρέφτη και από εκεί βλέπει τη Νεφέλη να στέκεται στην πόρτα.

Ο Μάκης χαμογελάει στη Νεφέλη και της κλείνει το μάτι.

Η Νεφέλη χαμογελάει στη Νεφέλη.

Η Νεφέλη κλείνει την πόρτα και από το το τράνταγμα της πόρτας πέφτει μια φωτογραφία από τον τοίχο με τη Νεφέλη μικρή.

SCENE 29 - INT. NEFELI'S CAR - DAY

Η Νεφέλη ανοίγει τα μάτια της.

Είναι ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου της, σε εμβρυακή στάση.

Το αυτοκίνητο βρίσκεται σε κάποιο χωράφι.

Δονείται το τηλέφωνο της Νεφέλης.

Η Νεφέλη το πιάνει στα χέρια της και το κοιτάζει.

Το τηλέφωνο σταματάει να δονείται. Η Νεφέλη βλέπει πως έχει 20 αναπάντητες, από το Νικόλα και κάποιες από τη μητέρα της και τον πατέρα της.

Η Νεφέλη βγαίνει από το αυτοκίνητο.

Κάνει δύο βήματα και αρχίζει να ουρλιάζει δυνατά.
Ακούγεται η ηχώ της φωνής της.

Η Νεφέλη επιστρέφει στο αυτοκίνητο και παίρνει το κινητό της τηλέφωνο και καλεί τη μητέρα της.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Έλα, σε έχω πάρει 10 τηλέφωνα. Καλά είσαι παιδί μου;
Ανησύχησα. Σε έπαιρνα να σου πω, πως θα έρθουμε αύριο το
μεσημέρι.

Η κάμερα παρατηρεί πολύ κοντινά διάφορα μέρη του σώματος της Νεφέλης.

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν αντέχω άλλο την κοροϊδία.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Τι λες;

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας)

Τι σχέση είχα με τη Μαρία;

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER)

Ποια Μαρία, Νεφέλη;

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας)

Τη Μαρία στο χωριό. Που είναι τυφλή.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (κλαίγοντας)

Κάνατε παρέα σαν παιδιά.

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας και κλαίγοντας)

Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν θυμάμαι. Και τι συνέβει;

ΝΕΦΕΛΗ (VOICEOVER) (κλαίγοντας)

Τι να θυμάσαι παιδί μου;

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας και κλαίγοντας)

Έπρεπε να με προστατέψετε.

PAUSE.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (κλαίγοντας σιγανά)

Πάντα έκανα ότι μπορούσα.

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας και κλαίγοντας)

Καλύτερα να ήμουν ορφανή.

ΕΛΕΝΗ (VOICEOVER) (κλαίγοντας)

Νεφέλη... Λυπήσου με... Τι είναι αυτά που λες;

ΝΕΦΕΛΗ (φωνάζοντας και κλαίγοντας)

Εσύ κι ο άντρας σου είστε ότι χειρότερο μου έχει συμβεί...

Η Νεφέλη κλείνει το τηλέφωνο.

Η Νεφέλη κλαίει με λυγμούς και κλωτσάει με δύναμη ένα δέντρο.

Σταματάει και παίρνει βαθιές αναπνοές.

Ακούγεται ένας ήχος πίσω από τα δέντρα.

Η Νεφέλη γυρίζει το κεφάλι της και βλέπει την όμορφη γυναίκα σλαβικής καταγωγής να την κοιτάζει.

Η γυναίκα μόλις συναντάει το βλέμμα της Νεφέλης, γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη.

ΝΕΦΕΛΗ

Εξαφανίσου τώρα.

Η γυναίκα γυρίζει τη πλάτη της και φεύγει τρέχοντας μέσα στο δάσος.

ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν πάτε καλά σε αυτήν τη χώρα.

SCENE 30 - EXT. ROAD, VILLAGE - DAY

Στη μέση του δρόμου μια κότα περπατάει.

Εμφανίζεται το αυτοκίνητο της Νεφέλης που τρέχει με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο φρενάρει απότομα ακριβώς μπροστά από την κότα.

CUT TO:

INT. NEFELI'S CAR - DAY

Η Νεφέλη στη θέση του οδηγού πάρα πολύ νευριασμένη κορνάρει.

ΝΕΦΕΛΗ

Φύγε...

Η Νεφέλη προσπερνάει την κότα και φεύγει.

BACK TO:

EXT. ROAD, VILLAGE - DAY

Η κότα παραμένει στη μέση του δρόμου, χωρίς να έχει πάθει τίποτα.

SCENE 30 - EXT. VILLAGE HOUSE - DAY

Στην αυλή του σπιτιού κάθεται ο Νικόλας με το Φρίξο.

Ο Νικόλας καπνίζει.

Φτάνει και παρκάρει δίπλα στο σπίτι η Νεφέλη.

Ο Νικόλας κοιτάζει το αυτοκίνητο και πιάνει το μέτωπό του.

Ο Φρίξος γλύφει το Νικόλα.

Η Νεφέλη μπαίνει στην αυλή και χωρίς να κοιτάξει καθόλου το Νικόλα ανοίγει με το κλειδί την εξώπορτα του σπιτιού που είναι κλειδωμένη.

Η Νεφέλη μπαίνει μέσα στο σπίτι.

Ο Νικόλας μπαίνει από πίσω της χωρίς να κλείσει την πόρτα. Ο Φρίξος παραμένει στην αυλή.

CUT TO:

INT. VILLAGE HOUSE - DAY

ΝΙΚΟΛΑΣ

Το καταλαβαίνεις ότι η συμπεριφορά σου είναι απαίσια;

Η Νεφέλη κάνει πως δεν ακούει και πως δεν βλέπει το Νικόλα.
Ανοίγει το ψυγείο και παίρνει από εκεί μια μπίρα.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Νεφέλη σύνελθε επιτέλους! Τι έχεις πάθει;

Η Νεφέλη ανοίγει τη μπίρα και κάθεται στον καναπέ.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Κάναμε τρεις ώρες να έρθουμε...Σε πήρα εκατό τηλέφωνα...

Η Νεφέλη πίνει την μπίρα χωρίς να δίνει σημασία στο Νικόλα.

Ο Φρίξος μπαίνει μέσα στο σπίτι και ο Νικόλας κλείνει την εξώπορτα.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Δεν ακούς που σου μιλάω;

Η Νεφέλη συνεχίζει να πίνει την μπίρα της.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Τέλος.

PAUSE.

Ο Νικόλας μαζεύει τον σάκο του.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Τα γάμησες όλα.

Εαφνικά η Νεφέλη πετάει το μπουκάλι με τη μπίρα στον τοίχο.

Σηκώνεται και αρχίζει να πετάει ότι βρίσκει μπροστά της ουρλιάζοντας.

Ο Φρίξος κρύβεται σε μια γωνία.

Ο Νικόλας βάζει τα χέρια του στο κεφάλι και προσπαθεί να προστατευτεί.

ΝΙΚΟΛΑΣ (φωνάζοντας)

Σταμάτα! Τρελάθηκες;!

Η Νεφέλη συνεχίζει να πετάει αντικείμενα χωρίς συναίσθηση.

Ο Νικόλας προσπαθεί να σταματήσει τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη σε έξαλλη κατάσταση, αρχίζει να κλωτσάει και να χτυπάει το Νικόλα.

Ο Νικόλας με τη Νεφέλη παίζουν ξύλο.

Ο Φρίξος έχει κρυφτεί στην τουαλέτα.

SCENE 31 - EXT. ROAD - SUNSET

Δρόμος. Τριγύρω δέντρα.

Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος, ούτε αυτοκίνητο.

Μια χελώνα στέκεται στην άκρη του δρόμου.

Ξαφνικά εμφανίζεται ένα αυτοκίνητο.

CUT TO:

INT. NEFELI'S CAR - SUNSET

Η Νεφέλη και ο Νικόλας στο αυτοκίνητο.

Η Νεφέλη με μια γρατζουνιά στο λαιμό κάθεται στη θέση του οδηγού και ο Νικόλας με γρατζουνιά στη μύτη στη θέση του συνοδηγού.

Δεν μιλάνε καθόλου μεταξύ τους.

Ο Νικόλας κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

Η Νεφέλη σοβαρή και αμίλητη οδηγάει.

Ο Νικόλας βγάζει ένα χαρτομάντιλο από την τσάντα του και φυσάει τη μύτη του.

Ο Νικόλας συνεχίζει να κοιτάζει έξω από το παράθυρο.
Περνάνε μέσα από ένα χωριό.

Περνάνε δίπλα από ένα καφενείο, στο οποίο κάθονται άντρες, οι οποίοι ακολουθούν με το βλέμμα τους το αυτοκίνητο.

Φτάνουν σε μια στάση.

Η Νεφέλη βάζει αλάρμ.

ΝΕΦΕΛΗ

Εδώ είναι η στάση.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Σίγουρα δεν θέλεις να έρθεις κι εσύ;

ΝΕΦΕΛΗ

Δεν θέλω.

CUT TO:

EXT. NEFELI'S CAR - SUNSET

Ο Νικόλας βγαίνει από το αυτοκίνητο.

Ανοίγει την πίσω πόρτα και βγάζει τα πράγματά του.

Ο Νικόλας πλησιάζει στο παράθυρο στη θέση του συνοδηγού και κοιτάζει τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη κοιτάζει το άδειο κάθισμα του συνοδηγού.

ΝΕΦΕΛΗ

Τα πήρες όλα;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ναι. Θα σε περιμένω με τον Φρίξο στην Αθήνα...

ΝΕΦΕΛΗ

Φεύγω.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Να προσέχεις.

Η Νεφέλη βάζει μπροστά τη μηχανή και φεύγει.

Ο Νικόλας κοιτάζει το αυτοκίνητο που απομακρύνεται και δακρύζει.

SCENE 32 - EXT. VILLAGE - NIGHT

Στους δρόμους του χωριού δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος.

Ακούγονται μονάχα τα τσακάλια.

Σε ένα σπίτι είναι ανοιχτά τα παντζούρια και από τα παράθυρα, πίσω από τις κουρτίνες, διακρίνονται δύο σιλουέτες που κάνουν έρωτα.

Μια λάμπα φωτίζει τη πινακίδα του χωριού που γράφει "ΛΑΙΜΟΣ".

Μια γυναίκα κάθεται μέσα στο σκοτάδι, πίσω από ένα παράθυρο και κοιτάζει στο δρόμο.

Ένα μωρό κλαίει από μακριά.

ΑΝΤΡΑΣ (VOICEOVER)

Πες του τώρα να σκάσει.

Το μωρό σωπαίνει απότομα.

PAUSE.

SILENCE.

Ήχος από τσακάλια.

SCENE 33 - INT. KITCHEN, VILLAGE HOUSE - NIGHT

Η Νεφέλη κάθεται στο πάτωμα.

Ο Φρίξος είναι ξαπλωμένος δίπλα της.

Τριγύρω όλα τα πράγματα πεταμένα.

Η Νεφέλη πίνει αλκοόλ από ένα μπουκάλι.

Κλαίει με λυγμούς.

Η κάμερα παρατηρεί κοντινά τα πεταμένα αντικείμενα.

Η εξώπορτα είναι ανοιχτή.

Ο Φρίξος έρχεται και γλύφει τη Νεφέλη.

Εκείνη τον κλωτσάει και ο Φρίξος βγαίνει έξω από το σπίτι.

CUT TO:

INT. TOILET, VILLAGE HOUSE - NIGHT

Η Νεφέλη παίρνει ένα χαπάκι και πίνει νερό από τη βρύση.

Κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Ανοίγει τη βρύση και βάζει το κεφάλι της στο νεροχύτη, προσπαθώντας να λούσει τα μαλλιά της.

Το νερό που στάζει από τα μαλλιά της είναι κόκκινο.

BACK TO:

INT. KITCHEN, VILLAGE HOUSE - NIGHT

Η Νεφέλη με βρεγμένα μαλλιά είναι ξαπλωμένη στον καναπέ και κοιμάται ροχαλιζοντας.

Η εξώπορτα είναι ανοιχτή.

SCENE 34 - INT. FACTORY - MORNING

Εσωτερικός χώρος ενός εγκαταλελειμμένου εργοστασίου. Όλα τα τζάμια έχουν κόκκινο φίλτρο και όλος ο χώρος έχει έντονο κόκκινο χρώμα.

Η Νεφέλη, κρατώντας αγκαλιά την κούκλα έχει κρυφτεί.
Ακούγονται βήματα, από ανδρικά παπούτσια με τακούνη.
Ακούγονται βήματα από τη Μαρία (στην εφηβεία) που τρέχει.

ΜΑΚΗΣ (παίζοντας)

Θα σε πιάσω...

Η Νεφέλη κρυμμένη, κρατάει την αναπνοή της.

Ο Μάκης, κρατώντας μια κότα, μπαίνει στον χώρο που είναι η Νεφέλη, όμως δεν την βλέπει.

ΜΑΚΗΣ (παίζοντας)

Όσο και να μου κρύβεσαι... θα σε βρω... Λύκε λύκε είσαι εδώ;

Η Νεφέλη σφίγγει την κούκλα στην αγκαλιά της.

ΜΑΚΗΣ

Βάζω τα παπούτσια μου και σε κυνηγώ!

Ο Μάκης βγαίνει από το δωμάτιο.

Η Νεφέλη παρατηρεί το χώρο τριγύρω. Τα πάντα είναι κόκκινα.
Η Νεφέλη πάει να βγει από εκεί που είναι κρυμμένη.

Κρύβεται πίσω από μία πόρτα.

Κατά λάθος της πέφτει στο πάτωμα η κούκλα.
Εκείνη την στιγμή μπαίνει η Μαρία στο δωμάτιο.
Η Μαρία σκοντάφτει πάνω στην κούκλα και πέφτει κάτω.

Η Νεφέλη μένει ακίνητη.

Ο Μάκης μπαίνει μέσα στο δωμάτιο και αφήνει την κότα ελεύθερη.

ΜΑΚΗΣ

Εδώ μου είσαι... τώρα θα σε τιμωρήσω που πας να μου ξεφύγεις.

Ο Μάκης πιάνει τη Μαρία και της κατεβάζει το εσώρουχο. Αρχίζει να την χτυπάει στα οπίσθια.

Η Μαρία κλαίει.
Η Νεφέλη κρατάει τα δάκρια της.

Ακούγεται ήχος από ανδρικά βογγητά και ήχος από την κότα.
Η κάμερα παρακολουθεί πολύ κοντινά το πρόσωπο της Νεφέλης, την κότα και η θέα από το παράθυρο.

Ακούγεται ήχος από τον οργασμό του Μάκη.
Η Μαρία πέφτει στο πάτωμα. Στα πόδια της Νεφέλης.
Η Μαρία σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάζει στα μάτια τη Νεφέλη.

Η Νεφέλη μένει ακίνητη να την κοιτάει.

ΜΑΚΗΣ (VOICEOVER)

Πάμε, να σου παρω γλειφιτζούρι, εγώ που σε αγαπώ.

Η Μαρία σηκώνεται από το πάτωμα. Ο Μάκης την παίρνει από το χέρι και βγαίνουν από το δωμάτιο μαζί.

Η Νεφέλη αρχίζει να πνίγεται.

Σα να μην της φτάνει ο αέρας.

SCENE 35 - INT. VILLAGE HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη ανοίγει τα μάτια της.

Το σπίτι είναι άνω κάτω.

Η Νεφέλη έχει πρησμένα μάτια και αναπνέει πολύ βαριά.

Σηκώνεται και πηγαίνει στην τουαλέτα.

Κάθεται στα γόνατα μπροστά από την λεκάνη και κάνει εμετό.

Αγκαλιάζει τη λεκάνη.

Σηκώνεται και πλένει το πρόσωπό της.

Βγαίνει από το μπάνιο και παρατηρεί πως η εξώπορτα είναι ανοιχτή.

Βγαίνει στην αυλή.

Δεν είναι κανένας.

Η Νεφέλη μπαίνει ξανά μέσα στο σπίτι.

ΝΕΦΕΛΗ

Φρίξο!

Δεν παίρνει καμία απάντηση.

Ο Φρίξος δεν είναι πουθενά.

Η Νεφέλη γρήγορα ρίχνει κάτι πάνω της και φοράει παπούτσια.

Παίρνει το κινητό της και καλεί το Νικόλα.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Νικολά μου, έχασα το Φρίξο...

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

Κάπου έξω θα είναι μην ανησυχείς.

Η Νεφέλη ψάχνει τα κλειδιά του σπιτιού και δεν μπορεί να τα βρει μέσα στο χάος.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Σε παρακαλώ, πάρε το επόμενο λεωφορείο και έλα... Σε ικετεύω...
Συγχώρεσέ με για όλα...

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

ΟΚ... Μην ανησυχείς. Έρχομαι. Πάρε με όταν μάθεις.

Η Νεφέλη βρίσκει πεσμένα τα κλειδιά δίπλα από την πόρτα, τα παίρνει και βγαίνει από το σπίτι.

SCENE 36 - EXT. VILLAGE - MORNING

Η Νεφέλη περπατάει στον δρόμο και κοιτάζει δεξιά και αριστερά.
Δεν βλέπει κανέναν.

Συναντάει έναν άντρα, που μόλις βλέπει τη Νεφέλη σταματάει.

ΝΕΦΕΛΗ

Συγγνώμη, μήπως είδατε έναν μαύρο λαμπραντόρ;

Ο άντρας κοιτάζει τη Νεφέλη από την κορυφή ως τα νύχια και πιάνει το παντελόνι του.

ΑΝΤΡΑΣ

Όχι. Ποιανού είσαι εσύ; Από τα μέρη μας είσαι;

Η Νεφέλη τσαντίζεται και πάει να φύγει.

ΝΕΦΕΛΗ

Κανενός δεν είμαι.

ΑΝΤΡΑΣ

Βρώμα...

Ο άντρας φτύνει κάτω και ισιώνει το μουστάκι του.

Η Νεφέλη φεύγει και του δείχνει κωλοδάκτυλο.

Η Νεφέλη αρχίζει και τρέχει.

ΝΕΦΕΛΗ

Φρίξο!

Καμία απάντηση.

CUT TO:

EXT. FOREST, VILLAGE - MORNING

Η Νεφέλη τρέχει στο δάσος, ανάμεσα στα δέντρα.

ΝΕΦΕΛΗ

Φρίξο!

Δεν τον βλέπει πουθενά.

BACK TO:

EXT. FACTORY VILLAGE - MORNING

Η Νεφέλη περπατάει και κλαίει κοντά στο εργοστάσιο.

Εαφνικά βλέπει την Μαρία να χαιδεύει τον Φρίξο.

ΜΑΡΙΑ

Κάνε υπομονή...

Η Νεφέλη τρέχει και φτάνει δίπλα στη Μαρία.

Βλέπει το Φρίξο ότι δεν κινείται.

Η Νεφέλη πέφτει στα γόνατα και τον αγκαλιάζει κλαίγοντας.

ΝΕΦΕΛΗ (κλαίγοντας)

Φρίξο μου...

ΜΑΡΙΑ

Θέλει κτηνίατρο. Πρέπει να τον πάμε.

Η Νεφέλη κοιτάζει τη Μαρία και κλαίει ακόμα περισσότερο.

ΝΕΦΕΛΗ

Που βρίσκεται ο κτηνίατρος;

ΜΑΡΙΑ

Λίγο πριν μπεις στο Λαιμό.

Η κάμερα κοιτάζει το εργοστάσιο, όσο η Μαρία με τη Νεφέλη προσπαθούν να σηκώσουν το Φρίξο.

SCENE 37 - VETERINARY HOUSE - MORNING

Η Νεφέλη και η Μαρία στέκονται μπροστά από ένα σπίτι.

Η Νεφέλη στρίβει ένα τσιγάρο.

ΜΑΡΙΑ

Μου στρίβεις κι εμένα ένα;

Η Νεφέλη δίνει το δικό της στη Μαρία και της το ανάβει.

Στρίβει ακόμα ένα.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαρία, συγνώμη...

ΜΑΡΙΑ

Για τι πράγμα;

ΝΕΦΕΛΗ

Τα ήξερα όλα για το θείο μου... Ήμουν εκεί...

Η Μαρία ξεφυσάει και δεν απαντάει στη Νεφέλη.

ΝΕΦΕΛΗ

Συγχώρεσέ με σε παρακαλώ...

Εκείνη την ώρα ανοίγει η πόρτα και ο κτηνίατρος φωνάζει τη Νεφέλη.

ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

Νεφέλη, μπορείς να έρθεις σε παρακαλώ;

Η Νεφέλη κοιτάζει τη Μαρία και της πιάνει το χέρι.

ΝΕΦΕΛΗ (δακρυσμένη)

Ότι χρειαστείς είμαι εδώ...

Η Νεφέλη κατευθύνεται προς το σπίτι του κτηνίατρου.

Η Μαρία πετάει το τσιγάρο στο πάτωμα και το πατάει.

Η Νεφέλη μπαίνει μέσα στο σπίτι.

Η Μαρία φεύγει.

Άδειος δρόμος.

Περνάνε κάποια αυτοκίνητα.

ΠΑΥΣΗ.

SCENE 38 - EXT. VILLAGE - AFTERNOON

Η κάμερα παρακολουθεί το χωριό (ντοκουμενταριστικό).

Σπίτια.

Τους ανθρώπους.

Τα ζώα.

Τη φύση.

Θέα.

Το χωριό από ψηλά.

SCENE 39 - EXT. VETERINARY HOUSE - THANASIS'S CAR - AFTERNOON

Η Νεφέλη βγαίνει από το σπίτι του κτηνίατρου μαζί με το Θανάση.

Ο Θανάσης κρατάει στα χέρια του το Φρίξο, τυλιγμένο σε μια κουβέρτα.

Το αυτοκίνητο του Θανάση είναι δίπλα παρκαρισμένο.

Η Νεφέλη ανοίγει το πορτ μπαγκάζ.

Ο Θανάσης βάζει μέσα το σκύλο.

Ο Θανάσης κάθεται στη θέση του οδηγού και η Νεφέλη στη θέση του συνοδηγού.

Το αυτοκίνητο φεύγει.

SCENE 40 - EXT. MOUNTAIN VILLAGE - AFTERNOON

Η Νεφέλη στέκεται σε μια γωνιά και σκουπίζει τα δάκρυα της.
Ο Θανάσης ρίχνει το τελευταίο χώμα για την ταφή του Φρίξου.

Η Νεφέλη κάθεται σε έναν βράχο και αγναντεύει τη θέα.
Ο Θανάσης έρχεται δίπλα της. Βγάζει το μπουφάν του και της το φοράει στους ώμους.

Ο Θανάσης κάθεται δίπλα στη Νεφέλη και κοιτάζει τη θέα.

Η Νεφέλη μιλάει συνεχίζοντας να κοιτάζει μπροστά.

ΝΕΦΕΛΗ

Σε αγαπώ.

Ο Θανάσης δεν γυρίζει το κεφάλι του να την κοιτάξει. Σφίγγει τα δόντια του.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κι εγώ σε αγαπώ.

SILENCE.

PAUSE.

ΝΕΦΕΛΗ

Είδα τη Μαρία... Ο αδερφός σου...

Ο Θανάσης κόβει τη Νεφέλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Το ξέρω.

Η Νεφέλη κοιτάζει με απορία το Θανάση.

Εκείνος συνεχίζει να κοιτάζει μπροστά.

Χτυπάει το τηλέφωνο της Νεφέλης. Η Νεφέλη το σηκώνει.

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

Έλα Νεφελού μου, μόλις έφτασα στο Λαιμό. Που είσαι;

ΝΕΦΕΛΗ

Πήγαινε στο σπίτι. Είναι η μάνα μου εκεί. Σε λίγο θα έρθω κι εγώ.

ΝΙΚΟΛΑΣ (VOICEOVER)

OK

Η Νεφέλη κλείνει το τηλέφωνο και κοιτάζει μπροστά αμίλητη.

SCENE 41 - INT. VILLAGE HOUSE - EVENING

Η Νεφέλη, ο Νικόλας, η Ελένη και ο Θανάσης στο σπίτι.

Ο Θανάσης και ο Νικόλας κάθονται στο τραπέζι.

Ο Θανάσης κοιτάζει το λάπτοπ του και ο Νικόλας το κινητό του.

Η Νεφέλη με την Ελένη στρώνουν το τραπέζι.

Ένα τηγάνι είναι στον αναμμένο φούρνο.

Η Νεφέλη κόβει το ψωμί.

Δίπλα η Ελένη κόβει σαλάτα.

ΝΕΦΕΛΗ

Μαμά, εσύ ήξερες για το θείο και τη Μαρία;

Η Ελένη βάζει λάδι στη σαλάτα.

ΕΛΕΝΗ

Περασμένα, ξεχασμένα...

Αρχίζει δυνατός σεισμός και όλοι τους κρύβονται σε διάφορα σημεία του σπιτιού.

Το τηγάνι πέφτει στο πάτωμα και η ομελέτα χύνεται στο πάτωμα.

Ο σεισμός σταματά.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αν κάποιος κατάφερε να διαβάσει ολόκληρη είτε μέρος της διπλωματικής θεωρητικής εργασίας που προτείνεται μπορεί να καταλάβει πως πίσω από αυτήν κρύβεται μια πολύ προσωπική ιστορία. Ένα βίωμα. Μια παρατήρηση του εαυτού και ένας κύκλος που κλείνει, με την προσδοκία να ανοίξει ένας καινούργιος. Μάλλον το μεγαλύτερο προσωπικό μου κατόρθωμα είναι πως δεν φοβάμαι να εκτεθώ. Να εκθέσω τις σκέψεις μου και τη φαντασία μου. Το μεταπτυχιακό για μένα κράτησε παραπάνω απ' ό,τι υπολογιζόταν. Ίσως τόσο χρειαζόταν για να μπορέσω να πω πως μπήκα ένας άνθρωπος και βγήκα άλλος άνθρωπος. Μπήκα ως ένας άνθρωπος που ενώ είχε σπουδάσει από πριν αυτό που πραγματικά ήθελε να κάνει, δεν είχε καμία αυτοπεποίθηση και δεν ήξερε πως να εκφραστεί. Χρησιμοποιούσα την περφόρμανς ως το κύριο μέσο έκθεσης, γιατί τουλάχιστον σε αυτό η εξωτερική έκθεση σου δίνει την ψευδαίσθηση πως εσωτερικά είσαι προστατευμένος. Είχα κλειδώσει μέσα μου γνώσεις και εμπειρίες. Πλέον γνωρίζω τι θέλω κι έχω πάψει να παίζω με τα όρια. Άλλωστε όπως πολύ ωραία λέει η Erica Fischer-Lichte στο βιβλίο της *Θέατρο και Μεταμόρφωση*, «Τόσο το όριο όσο και το μεταίχμιο ενέχουν ένα δυναμικό κινδύνου. Η παραβίαση των ορίων επισύρει συχνά τιμωρία... Το όριο σημαίνει μάλλον τον αποκλεισμό, τον χωρισμό, το τέλος. Όποιος φτάνει στα όρια του δεν μπορεί να προχωρήσει πια, μένει στάσιμος, είναι στο τέλος. Το όριο σηματοδοτεί την αδιαμφισβήτητη διαφορά, πέρα από το όριο υπάρχει το πολυπόθητο, η ελευθερία, ο παράδεισος ή το βλεδυρό, το φοβερό, η κόλαση».

Το παιχνίδι συνεχίζεται όσο υπάρχει η απόλαυση. Εκεί που χάνεται η απόλαυση, σταματάει και το παιχνίδι. Και ποτέ δεν ξέρεις, ίσως τα τέρατα που νομίζεις πως εγκαταλείπεις μπορεί να σε παραμονεύουν κι από την άλλη την μεριά.

B: Πνίγομαι! Δεν μπορώ να καταπιώ.
B: Κάνε υπομονή.
B: Τι;
B: Κάνε υπομονή.
B: Όχι. Εσύ κάνε υπομονή. Εγώ έχω να γράψω.

(ημερολόγιο 8 Αυγούστου 2020)

Έχει φτάσει 5 η ώρα και ακόμα κοιτάω το χαρτί.
Πρέπει να ολοκληρώσω τη διπλωματική μου.
Τη θεωρία. Το βίντεο δεν θέλει πολλά.
Λίγες μικρές αλλαγές.
Αλλά στη θεωρία θέλουν πολλά να προστεθούν.
Πρέπει να την γράψω σήμερα.

Μπορώ;

Αύριο το πρωί πρέπει να ξυπνήσω και να την ολοκληρώσω.

Είναι τόσο μεγάλη χαζομάρα να μην πάρω τώρα το δίπλωμα μου...

Καλό είναι να κάτσω και να γράψω τα ξημερώματα. Ας σηκωθώ στις 4. Όσο η πόλη κοιμάται εγώ θα σκέφτομαι καλύτερα.

Θα ήθελα βοήθεια η αλήθεια είναι, αλλά δεν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να με βοηθήσει τώρα.

Είμαι μονάχη.

Μου είναι δύσκολο να γράψω... όμως πρέπει να τα καταφέρω.

Τι πρέπει να κάνω τώρα;

Να κάτσω να διαβάσω.

(ημερολόγιο 5 Φλεβάρη 2023)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Πέπη Ρηγοπούλου, «Το Σώμα. Ικεσία. Απειλή», Εκδ. Πλέθρον, 2008.
2. Gaston Bachelard, «Η ποιητική του χώρου», Εκδ. Χατζηνικολή, 1982.
3. Errika Fischer – Lichte, «Θέατρο και Μεταμόρφωση – Προς μια νέα αισθητική του επιτελεστικού», Εκδ. Πατάκη, 2012.
4. Ανδρέας Ταρναράς, «Αλάν Ρενέ, Ράινερ Βέρνερ Φασμπίντερ», Εκδ. Αιγόκερως, 2006.
5. Δημοσθένης Δαββέτας, «Μαρίνα Αμπράμοβιτς – Η καλλιτέχνης είναι εδώ», εκδ. Τόπος, 2014.
6. Θεόδωρος Τερζόπουλος, «Η επιστροφή του Διόνυσου», εκδ. Θέατρο Άττις, 2014.
7. Gilles Deleuze, “КИНО 1 ОБРАЗ-ДВИЖЕНИЕ”, εκδ. Ad Marginem, 2004.